

2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

6ος
ΕΝΔΟΣΧΟΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Σωτήρης Ανδριανός

Η μουσική της ψυχής

Μια μέρα πάρα πολύ ζεστή, στις αρχές του Ιουλίου, αποφάσισα να βγω από το σπίτι μου, όπου παραθέριζα με την οικογένειά μου, λίγο έξω από την πόλη του Βόλου, κοντά στις ακτές του Παγασητικού κόλπου και τράβηξα έτσι, χωρίς σκοπό, προς τον παραλιακό δρόμο. Περπατώντας ανέμελα, έπεσε το μάτι μου, κάποια στιγμή, σε μια αφίσα. Προέτρεπε τον κόσμο να προσφέρει τρόφιμα και ρούχα στους πρόσφυγες που έφτασαν πρόσφατα από τις ακτές της Τουρκίας. Είπα τότε από μέσα μου : «Εμείς δεν έχουμε λύσει τα δικά μας εθνικά προβλήματα και δεν έχουμε ακόμα ξεπεράσει την οικονομική κρίση η οποία πλήττει ένα μεγάλο μέρος του παγκόσμιου πληθυσμού! Και θα ασχοληθούμε τώρα με αυτούς τους δήθεν ταλαιπωρημένους ανθρώπους; Εμάς ποιος θα μας βοηθήσει; Οι φίλοι μας, οι Γερμανοί ή οι λαοσπλάνοι που κυβερνούν την χώρα μας;»

Συνέχισα λοιπόν να βαδίζω, βαθιά εκνευρισμένος, προς την παραλία. Μόλις έφτασα, κάθισα σε ένα παγκάκι, ατενίζοντας το «απέραντο γαλάζιο». Ευτυχώς είχα κάτι να με συντροφεύει, ένα αντίβαρο στην μοναξιά μου, το βιβλίο μου. Ήταν πλέον η μόνη σταθερή αξία, καθώς οι οικονομικές και οι πολιτικές καταστάσεις αλλάζουν και οι αγνές ανθρώπινες σχέσεις έχουν αντικατασταθεί από τον εύκολο πλουτισμό και από υπερκαταναλωτικά πρότυπα που προβάλλει η σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία. Μου ήρθε αμέσως στο μυαλό, μια τούρκικη φράση την οποία συνάντησα σε ένα μυθιστόρημα που διάβαζα πρόσφατα: «Μπουρ ντου νιάκ τσακ φιλέκ» (=κόσμος είναι και γυρίζει).

Χάιδευε το θαλασσίνο αεράκι τρυφερά το πρόσωπό μου. Πόσο

μου γαληνεύει την ψυχή η θάλασσα! Και ενώ όλα ήταν ήσυχα, ξαφνικά, αντίκρισα πέρα στον ορίζοντα ένα τεράστιο πλοίο, το οποίο, όσο μπορούσα να δω, ήταν ασφυκτικά γεμάτο. Το πλοίο κατευθυνόταν προς την περιοχή μας, γεγονός που μου έκανε αρκετή εντύπωση, μιας και η πλευρά αυτή του κόλπου δεν ήταν και από τις πιο τουριστικές του νομού. Αποκλείεται να είναι τουρίστες, είπα στον εαυτό μου ! Για να ικανοποιήσω λοιπόν αυτή μου την περιέργεια, έτρεξα απευθείας στο λιμανάκι, που ήταν σε κοντινή απόσταση από το μέρος που καθόμουν. Πάγωσα, μόλις έφτασα. Η ακτή είχε γεμίσει από προσφυγόπουλα ! Όλα τους ήταν αδυνατισμένα και ταλαιπωρημένα, ενώ αναζητούσαν απεγνωσμένα τους δικούς τους. Υπήρχαν πολλά παιδιά, εγκαταλελειμμένα τα οποία είχαν σαν όνειρο να ζήσουν αξιοπρεπώς, μαζί με την οικογένειά τους, στην πολυπόθητη πατρίδα τους. Τελικά, όμως η ζωή τους έδειξε πόσο σκληρή είναι ! Και είναι αναγκασμένα να την πάρουν από τώρα στα χέρια τους! Ανάμεσά τους υπήρχαν αρκετοί, οι οποίοι πρόσφεραν ένα χέρι βοήθειας σε αυτούς τους δύσμοιρους ανθρώπους.

Αμέσως μετά, ψυχικά τραυματισμένος από το συμβάν, αποφάσισα να γυρίσω σπίτι . Τότε ήταν που άρχιζα πραγματικά να συλλογίζομαι και να βλέπω με άλλα «γυαλιά» την σκληρή και απάνθρωπη πραγματικότητα. Τι φταίνε αυτά τα παιδιά, είπα. Γιατί να υπάρχει η δυστυχία και η αδικία στον κόσμο; Γιατί ορισμένοι αδιάφοροι, κανονίζουν τις ζωές των άλλων, μόνο και μόνο επειδή πιστεύουν σε κάτι άλλο; Γιατί υπάρχουν σύνορα τα οποία χωρίζουν και δεν ενώνουν τους ανθρώπους; Όλα αυτά ήρθαν απευθείας στο μυαλό μου, ανήμπορος βέβαια να δώσω μια απάντηση. Έπρεπε όμως είπα να κάνω κάτι ! Δεν μπορούσα να μείνω άπρακτος και απαθής σε ένα τέτοιο τεράστιο πρόβλημα το οποίο θα πρέπει να αφορά ολόκληρο τον πλανήτη ! Σε προσωπικό επίπεδο, άρχισα λοιπόν να παράγω «μουσική»! Μια ξεχωριστή μουσική η οποία θα μπορούσε να απαλύνει τους πόνους της ανθρώπινης ψυχής. Όπως η μουσική είναι ένα «αντίδοτο», για να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες και τις πιέσεις της καθημερινότητας, έτσι «μουσική» και για μένα είναι να προσφέρω έμπρακτα τις υπηρεσίες μου στους συνανθρώπους μου, οι οποίοι τις έχουν πραγματικά ανάγκη, εκδηλώνοντας παράλληλα έμπρακτα την αγάπη μου.

Έτσι, το επόμενο πρωί, αφού γέμισα τα πνευμόνια μου με αυτήν την υπέροχη θαλάσσια αύρα, άρχισα να υλοποιώ την απόφασή μου. Θυμήθηκα την αφίσα, που είχα διαβάσει τις προάλλες και ξεκίνησα για το σημείο, που αυτή ανέφερε, ώστε συντονισμένα να ενταχθώ και εγώ σε αυτή την προσπάθεια αγάπης. Όμως μια καινούργια έκπληξη με περίμενε! Έξω από το σπίτι μας ήταν ένα μικρό κορίτσι, που έκλαιγε γοερά! Σπαράχτηκε η καρδιά μου να το βλέπω! Αποφάσισα να την πλησιάσω! Εκείνη, μόλις με είδε, τραβήχτηκε. Τότε, αμέσως, της εξήγησα, πως δεν πρέπει να φοβάται, γιατί ήθελα απλά να την βοηθήσω! Σιγά- σιγά άρχισε να μου μιλάει. Το όνομά της ήταν Salam (= ειρήνη στα αραβικά). Καταγόταν από την Συρία. Ο πατέρας της είχε μεταναστεύσει στην Σουηδία, ενώ η μητέρα της είχε πεθάνει πριν από ένα περίπου χρόνο, από τα βασανιστήρια που είχε περάσει από τους Ταλιμπάν. Ήταν ολομόναχη, χωρίς κανέναν δίπλα της για να την στηρίζει και να της παρέχει τροφή και στέγη. Τότε είπα μέσα μου : «Αρχίζω να παίζω μουσική».

Την Salam, την φιλοξένησα στο σπίτι μου! Έγινε ο φύλακας – άγγελός της! Της έδωσα απλόχερα ό,τι μπορούσα. Της έμαθα να γράφει και να διαβάζει. Τότε, συνειδητοποίησα τι ευθύνη και τι υπομονή έχει ένας γονιός για να αναθρέψει το παιδί του!!! Για να επιτύχει τελικά κάτι, πρέπει να αγωνιστείς. Μπορεί να χάσεις μάχες, αλλά εάν προσπαθήσεις και πιστεύεις στον εαυτό σου, τότε με μαθηματική ακρίβεια, έχεις κερδίσει τον πόλεμο. Έτσι λοιπόν, έβλεπα κάθε μέρα την Salam να «ανθίζει» μπροστά στα μάτια μου. Είχαμε αναπτύξει μια σχέση αμοιβαίων συναισθημάτων και μάλιστα πολλές φορές με αποκαλούσε άθελά της: «πατέρα».

Μολονότι, αγαπούσα την Salam όσο τίποτε άλλο στον κόσμο, θεώρησα πως έπρεπε να δει τον πατέρα της. Έτσι με προσωπικά μου έξοδα, της αγόρασα αεροπορικό εισιτήριο για την Στοκχόλμη. Όταν λοιπόν έφτασε η μέρα του αποχωρισμού η Salam με αγκάλιασε και μου είπε : «δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!!» Τότε, την φίλησα και της είπα : «Καλό ταξίδι. Ελπίζω η μουσική μου να σου άρесе! Πήγαινε να εκπληρώσεις τα όνειρά σου. Σου αξίζουν τα καλύτερα!» Εκείνη τη στιγμή ένοιωσα μια απέραντη γαλήνη, ένα βελούδινο άγγιγμα στην ψυχή μου.....

Από την Salam, έμαθα πάρα πολλά πράγματα. Μου έδωσε ελπίδα, με έκανε να πιστεύω στην αξία του ανθρώπου και πάνω από όλα να

μην τα παρατάω. Με έκανε να σκέφτομαι και τους άλλους γύρω μου και να μην νοιάζομαι μόνο για την δική μου προσωπική ευχαρίστηση, αλλά να υπερασπίζω το αίσθημα της κοινοκτημοσύνης και της αλληλεγγύης . Μου έμαθε επίσης και τι σημαίνει η σημασία της λέξεως «άνθρωπος». Να κοιτάω δηλαδή πάντα ψηλά (άνθρωπος= άνω + θρώσκω) και να μην είμαι χαμερπής. Η ζωή θέλει κόπους και αγώνες! Δεν θα πρέπει να είμαστε μίζεροι και να παραπονιόμαστε συνεχώς για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε. Οι πρόσφυγες για εμάς θα πρέπει να αποτελέσουν το παράδειγμα ψυχικής αντοχής. Για αυτό η ζωή είναι μια τέχνη. Αρκεί να ξέρεις να την χειρίζεσαι!!

Ιωάννα-Μελιτίνη Ανδρουλάκη

Κονσερβοκούτι

Μπορώ να πω πως στάθηκα πολύ τυχερός στην ζωή μου. Μεγάλωσα σε ένα ταπεινό χωριό της Πίνδου, τη Χρυσομηλιά, και ουδέποτε μετάνιωσα που δεν γεννήθηκα σε μία όμορφη πόλη με πολλές ανέσεις και μαθήματα αγγλικών. Ο Θεός μου έδωσε την ευτυχία να παντρευτώ μία υπέροχη γυναίκα και να αποκτήσω μαζί της δύο όμορφα παιδιά. Η μεγαλύτερη χαρά μου όμως ήρθε στα 50 μου χρόνια, όταν εγκρίθηκε η αίτησή μου για τη δημιουργία ενός αθλητικού σωματείου που θα απασχολούσε φίλαθλους το χειμώνα και το καλοκαίρι.

Τα αθλήματα ήταν για μένα λέξη άγνωστη όταν ήμουν μικρός. Η λέξη ‘γυμναστική’ ήταν αρνητικά ζωγραφισμένη στο νου μου με τους καθηγητές βλοσυρούς και άγρυπνους παρατηρητές κάθε μου βήματος. Όταν τα πράγματα δυσκόλευαν στο σπίτι (είχα δύσκολα παιδικά χρόνια), έτρεχα στο δάσος για να αποφύγω τις πολλές σφαλιάρες. Μου άρεσε να περπατώ και να μυρίζω το δροσερό χορτάρι, το εύφορο και βλοϊμένο χώμα. Παρατηρούσα τα θεόρατα και στοργικά δέντρα και συγχρόνιζα τους χτύπους της καρδιάς μου με το κελάηδημα των πουλιών. Κάθε φορά κατέβαινα ένα πέτρινο μονοπατάκι που οδηγούσε σε ένα φαράγγι και πήαινα στο ποτάμι. Μετά από καμιά ώρα γυρνούσα πίσω στο σπιτικό μου, για να βρω τη μάνα μου καθισμένη, με το πρόσωπο στα χέρια και τον πατέρα μου να κοιμάται ατάραχος ή να μαστορεύει κάτι. Στην πρώτη περίπτωση στεκόμουν τυχερός αφού τα νεύρα του είχανε περάσει έως ότου ξυπνήσει. Αν ετύχαινε όμως να βρίσκεται στη μέση καμιάς

εφεύρεσης, έτρωγα το ξύλο που είχε απομείνει από πριν, πριν το φευγιό μου.

Μια μέρα σαν κι αυτές (μάλλον την χειρότερη απ' αυτές) κατηφόρισα πάλι προς το ποτάμι. Κάθισα αρκετές ώρες, παραπάνω απ' ότι συνήθως. Ξαπλωμένος στην όχθη πετούσα πέτρες στο καστανοπράσινο νερό. Οι πέτρες βούλιαζαν και κάθονταν στον πάτο του ποταμού. Με τάραζε αυτή η εικόνα. Κάπως έτσι είχα χάσει μέσα στο ποτάμι το αγαπημένο μου κονσερβοκούτι, που είχα πετάξει απερίσκεπτα μια μέρα εν βρασμώ ψυχής. Μου το είχε φέρει η 'νουνά' μου από την Αθήνα και απ' έξω είχε ζωγραφισμένα κάτι περίεργα ζώα. Μου άρεσαν πολύ, όμως δε θα τα ξανάβλεπα. Ο ήχος από το ποτάμι ήταν εκκωφαντικός, με νανούριζε. Με νανούριζε πάντα.

Εκείνη την ημέρα, το νανούρισμά μου διεκόπη από αχνές φωνές. Ανασκουμπώθηκα για να ακούσω καλύτερα. Από τις αρχές του ποταμού άκουγα ομιλίες ουρλιαχτών που δεν καταλάβαινα. Δεν έβλεπα κάτι. Οι ομιλίες όλο και δυνάμωναν και συνάμα κάτι γαλάζιο κινούνταν προς το μέρος μου. Ένα γαλάζιο ημιστρόγγυλο πράγμα, σαν ένα κουτί. Κάτι σάλευε πάνω σε αυτό το γαλάζιο κουτί. Καθώς πλησίαζε κατάλαβα ότι μέσα ήταν άνθρωποι. **ΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ!** Φορούσαν κάτι αστεία στρογγυλά καπέλα και κρατούσαν επίπεδα φτυάρια στα χέρια τους! Όλοι φορούσαν τα ίδια πανωφόρια.

Το κουτί κινούνταν πάνω στο νερό! Στο νου μου έφερα αμέσως το κονσερβοκούτι μου. Αυτό το κουτί, σε αντίθεση με το δικό μου, χωρούσε ανθρώπους και ήταν πάνω στο νερό, σαν τα φύλλα των πλατάνων που ταξιδεύουν στην επιφάνεια του ήρεμου ποταμιού έως ότου συναντήσουν έναν καταρράκτη και βυθιστούν. Τα έχασα. Πώς ήταν δυνατόν να έσκαβαν το νερό και να κινούνταν; Πως γινόταν το κουτί να μην βουλιάζει από το βάρος όπως έγινε με το κονσερβοκούτι μου; Και τι αστεία που ήταν αυτά τα καπέλα!

Με έφτασαν επιτέλους. Ένας από τους άνδρες που ήταν επάνω με χαιρέτησε σε μία γλώσσα που δεν κατάλαβα. Δεν ξέρω αν ήτο από φόβο ή από ενθουσιασμό, αλλά έτρεξα γρήγορα στο σπίτι μου να αφηγηθώ τα γεγονότα στη μητέρα μου. Τόση ήτο η χαρά μου που ξέχασα τον λόγο που είχα φύγει από στο σπίτι.

Υπέμεινα τα χτυπήματα του πατέρα μου που ήταν δυνατά και γεμάτα οργή, χωρίς να βγάλω άχνα. Το μόνο που σκεπτόμουν ήταν ένα τεράστιο μπλε κονσερβοκούτι στο ποτάμι με εμένα πάνω, να

φτυαρίζω τα νερά και να φοράω ένα από αυτά τα υπέροχα καπέλα. Το ίδιο βράδυ ονειρεύτηκα ότι ήμουν μέσα σε ένα μπλε κουτί και φτυαρίζα με πάθος τα νερά. Ο πατέρας μου ήταν πάνω σε μία πέτρα και φτυαρίζε και ο ίδιος τα νερά για να με φτάσει. Όσο πιο πολύ προσπαθούσε να φτυαρίσει τόσο πιο πολύ βούλιαζε. Δεν θυμάμαι αν με έφτασε. Φτυαρίζα το νερό μέχρι που έφτασα στο τέλος του ποταμού, όπου το κουτί μου έγινε πλατανόφυλλο και τότε άρχισα να κινούμαι στον αέρα. Έβλεπα τα λιβάδια και τα ζα μας από ψηλά και πήγαινα όπου ήθελα. Έστριβα από δω, γυρνούσα από κει... Ήθελα να κινούμαι, να κινούμαι συνεχώς

Την επόμενη μέρα αφηγήθηκα το γεγονός σε έναν εγκάρδιο φίλο μου, τον Ανέστη, Θεός σωρέστον, όπου και να 'ναι τώρα. Ο πατέρας του ήταν ταξιδιώτης και είχε πλοία. Έτσι ο Ανέστης μπόρεσε να μου απαντήσει με μεγάλη βεβαιότητα, πως αυτό που είδα εκείνη την ημέρα στο ποτάμι ήταν βάρκα και ότι αυτό που κάνανε οι άντρες λεγόταν βαρκάδα και ήταν άθλημα. Ναι... άθλημα!

Λίντια Βύσκα

Τα χρονικά της Ζέιβια

Μισούσε τις Κυριακές. Μάλλον ήταν ένα ακόμη πράγμα που κουβαλούσε από την παιδική της ηλικία, από τα χρόνια που έζησε στο σπίτι της Ιουστίνας. Προσπαθούσε να μην βρίσκεται στο σπίτι για όσο περισσότερο μπορούσε, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε πως θα έπρεπε να υποστεί τον θυμό των φροντιστών όταν γύριζε πίσω. Όλοι εκεί μέσα είχαν βαλθεί να της κάνουν τη ζωή δύσκολη – τα παιδιά θα την κορόιδευαν, περιγελούσαν, περιθωριοποιούσαν και οι φροντιστές θα την αγνοούσαν, περιφρονούσαν, χτυπούσαν. Το μόνο άτομο το οποίο δεν της θύμιζε συνεχώς ότι ήταν ένα απόβρασμα και ένα περιττό βάρος ήταν η Άντελαϊς, η οποία θα καθόταν μαζί της ακόμα κι αν μάζευε περίεργα βλέμματα. Θα της έκανε παρέα και τις Κυριακές, που ήταν όλοι μαζεμένοι στο οικοτροφείο. Ήταν μια παράδοση, απ' ότι φαίνεται, που είχε θεσπίσει η Ιουστίνα. Τις άλλες μέρες της εβδομάδας μπορούσε ο καθένας να κάνει ό,τι του καπνίσει, όμως τις Κυριακές ήταν υποχρεωτικό να κάτσουν όλοι μέσα. Έλεγαν πως είναι κάτι για να δεθούν μεταξύ τους και να περνάνε ποιοτικό χρόνο όλοι μαζί, σαν την οικογένεια που ποτέ δεν είχαν, εκείνη όμως δε θυμόταν τίποτα τέτοιο. Η Άντελαϊς, πάραυτα, θα καθόταν πάντα δίπλα της, ξέροντας πόσο πολύ ασφυκτιούσε αυτή τη μέρα.

Όλα αυτά βέβαια άλλαξαν.

Όταν η ίδια έγινε πιο εσωστρεφής και πιο νευρική από ότι ήταν πριν, όταν υπήρχαν μέρες που ό,τι κι αν της έλεγες θα εκνευριζόταν, όταν άρχισε να μη βγαίνει έξω για εβδομάδες και να κλειδώνεται μέσα με μόνη της παρέα ένα βιβλίο, όταν σταμάτησε να ανοίγει τις

κουρτίνες για να μπαίνει το φως κάθε πρωί, τότε ακόμα και η Αντελαΐς απομακρύνθηκε. Δεν της μίλαγε, δεν της έδινε σημασία, ούτε καν που την κοίταγε. Όλη αυτή η κατάσταση απλά έκανε τις Κυριακές της λίγο πιο ανυπόφορες. Αλλά για κάποιο λόγο, κάποια στιγμή, απλά σταμάτησε να την νοιάζει.

Μάλλον γι' αυτό είχε εκνευριστεί τόσο πολύ που ο Ντέκλαν οργάνωσε το συνέδριο ημέρα Κυριακή. Του είχε τονίσει μάλιστα πως αυτή ήταν η μόνη μέρα που δεν δεχόταν κανενός είδους συνάντηση, επαγγελματική και μη. Ήταν η μόνη μέρα που ήθελε να μείνει μόνη της, η μόνη μέρα που δεν ήθελε να μοιραστεί με κανέναν. Και εκείνη η Κυριακή ήταν ακόμα χειρότερη απ' όλες τις υπόλοιπες. Γιατί εκείνη η Κυριακή ήταν τα γενέθλιά της.

Στεκόταν, λοιπόν, μπροστά στον πάγκο της κουζίνας της κοιτάζοντας επίμονα την φλόγα του λευκού κεριού που ήταν στερεωμένο πάνω σε ένα σκούρο σοκολατένιο κέικ. Κάθε χρόνο έκανε από μια ευχή. Κάθε χρόνο ζητούσε κάτι. Εκείνη τη χρονιά όμως δεν ήξερε τι ήθελε. Από τη μια ήθελε πολλά πράγματα. Από την άλλη δεν την ένοιαζε. Είχε προσπαθήσει τα τελευταία χρόνια να γεμίσει όλο αυτό το κενό που υπήρχε μέσα της, είχε προσπαθήσει πολύ να αδειάσει τον εαυτό της από τον κατακλυσμό συναισθημάτων που ουκ ολίγες φορές την έπνιγε. Διότι υπήρχαν δύο ειδών μέρες, αυτές στις οποίες δεν ένιωθε τίποτα και αυτές στις οποίες ένιωθε τα πάντα. Και είχε καταφέρει να βρει την ισορροπία της, που κράτησε πολύ λίγο. Γιατί τώρα αυτά τα δύο τέρατα που ζούσαν μέσα στο μυαλό της επέστρεψαν δέκα φορές πιο δυνατά – και εκατό φορές πιο τρομακτικά. Ήταν, λοιπόν, η πρώτη φορά που δεν έκανε ευχή για τα γενέθλιά της. Πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε το κερί.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και φύσηξε το κερί. Σκοτάδι απλώθηκε στο δωμάτιο, μόνο το φεγγαρόφωτο έδινε ένα αχνό, μπλε φως περνώντας μέσα από τα παράθυρα που είχαν τραβηγμένες στο πλάι τις κουρτίνες. Στάθηκε για λίγο μπροστά από το λευκό κερί που μόλις έσβησε κοιτάζοντας πρώτα αυτό και μετά τις σκορπισμένες γύρω του σημειώσεις. Έκανε λάθος που έμεινε ξύπνιος μέχρι τόσο αργά. Έπρεπε να είχε ξεκουραστεί, αύριο θα χρειαζόταν όλες του τις δυνάμεις αν ήθελε να τελειώσει την αποστολή του. Βγήκε έξω από τη

βιβλιοθήκη του και άρχισε να ανεβαίνει με αργά και βεβιασμένα βήματα τις σκάλες προς την κρεβατοκάμαρά του.

Στον διάδρομο σταμάτησε μπροστά από την πόρτα της αδερφής του που εδώ και ώρα είχε πέσει για ύπνο. Την άνοιξε σιγανά και στάθηκε για λίγο να την κοιτάζει. Τα πυρόξανθα μακριά μαλλιά της ήταν απλωμένα στα λευκά της σεντόνια και κοιμόταν στο πλάι του κρεβατιού, σαν να κοίταζε έξω από το παράθυρο στη δεξιά μεριά του δωματίου. Το στήθος της ανεβοκατέβαινε σταθερά και ακουγόντουσαν οι απαλές αναπνοές που έπαιρνε καθώς κοιμόταν. Όλα ήταν φυσιολογικά. Η Αμάρις κοιμόταν ασφαλής στο δωμάτιό της. Μετά από μερικά λεπτά που απλά στεκόταν και την κοίταζε, βγήκε από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Συνέχισε να περπατάει στον διάδρομο έχοντας ακόμα ένα βάρος στο στήθος του που τον εμπόδιζε να αναπνεύσει. Αυτή ήταν μια συνήθεια που στην αρχή την έκανε εντελώς ασυναίσθητα, απλά για να σιγουρευτεί πως η αδερφή του ήταν ασφαλής. Τώρα όμως είχε γίνει κάτι απαραίτητο για να μπορέσει να την προστατέψει. Τους τελευταίους μήνες οι επιθέσεις είχαν γίνει πιο συχνές, πιο ακραίες. Οι ζηλωτές που ήθελαν την Αμάρις νεκρή είχαν χάσει πια την υπομονή τους. Όμως όσο πολύ και να τους μισούσε δε μπορούσε να τους κατηγορήσει. Η κατάσταση στο βασίλειο της Ζείβια είχε φτάσει στο απροχώρητο, οι επιδρομές από το βασίλειο των Φέρους ήταν ανελέητες, οι εκτελέσεις δεν έλεγαν να σταματήσουν και οι ζωές τους κρεμόντουσαν μόνο από μια προφητεία. Μια προφητεία που εκείνος, ως κυνηγός, έπρεπε να λύσει και να βρει. Το πρώτο κομμάτι το είχαν καταφέρει άλλοι κυνηγοί, πολλά χρόνια πριν από αυτόν, είχαν καταφέρει να βρουν τι ζητούσε η προφητεία. Τώρα σε εκείνον έμενε μόνο να το εντοπίσει και να το φέρει στο βασίλειο που τόσα χρόνια υπηρετεί. Τι γίνεται όμως όταν αυτό που ζητάς είναι ένα πρόσωπο το οποίο δε βρίσκεται καν στον κόσμο σου;

Εδώ μπαίνει η Αμάρις. Η Αμάρις δεν ήταν μια απλή μάγισσα, ήταν κάτι ιδιαίτερο, κάτι πολύ σπάνιο και κάτι που ίσως να έσωσε και ολόκληρο τον κόσμο. Ήταν μέντιουμ ή αλλιώς ενδιάμεση. Οι ενδιάμεσοι είχαν δυνατότητες που κάποιοι θεωρούσαν άχρηστες και άλλοι πολύτιμες. Οι ζωές τους ήταν άμεσα συνδεδεμένες με αυτές ατόμων που ανήκαν σε διαφορετικούς κόσμους και ο μόνος τρόπος για να τα φέρουν στον δικό τους είναι να θυσιάστουν οι ίδιοι. Μια

ζωή για μια άλλη. Κάποιοι ενδιάμεσοι επικοινωνούν με τον κόσμο των νεκρών, άλλοι με τον κόσμο των δαιμόνων – και η αδερφή του με το άτομο το οποίο έψαχνε. Το μόνο άτομο που μπορούσε να σώσει της ζωές όλων, την Λάιονχαρτ. Την Έιλιν Λάιονχαρτ.

«Την Έιλιν Λάιονχαρτ,» είπε ο Ντέκλαν, «πρέπει να την έχετε γνωρίσει.»

«Μα φυσικά,» απάντησε ο Χένρι Άνταμς, ο προσωπικός γραμματέας του προέδρου της εκδοτικής εταιρίας Bloomsbury. Χαμογέλασε και είπε, «Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω δεσποινίς Λάιονχαρτ.»

Η Έιλιν απλά κούνησε το κεφάλι της και κάθισε στη θέση της. Ο Χένρι ήταν ένας από τους επιβλητικούς εκείνους ανθρώπους που σε τρόμαζαν μόνο και μόνο από το πόσο σοβαροί μπορούν να γίνουν. Ακόμα και όταν χαμογελούσαν, το πρόσωπό τους ήταν στυλωμένο σαν γρανίτης και τα μάτια τους δεν πρόδιδαν κανένα συναίσθημα. Τίποτα όμως δεν μπορούσε να συγκριθεί με το βλέμμα του προέδρου της εκδοτικής, Μάικλ Σαλζ, που καθόταν αυτή τη στιγμή απέναντί της. Τώρα ειδικά το βλέμμα του ήταν δολοφονικό, σαν να της έλεγε «Πώς τολμάς να με φέρνεις στο Μανχάταν από το Λονδίνο, επειδή εσύ δεν έχεις τελειώσει το βιβλίο σου ακόμα;». Την τρόμαζε αλλά παράλληλα την εκνεύριζε. Δεν έφταιγε εκείνη που δε μπορούσε να τελειώσει την ιστορία της. Η τουλάχιστον δεν έφταιγε για τον λόγο που εκείνοι νόμιζαν.

Ένωθε αμήχανα κάτω από το βλέμμα του Σαλζ, το μισούσε όταν την επέκριναν και αυτή τη στιγμή ο Μάικλ φαινόταν έτοιμος να της επιτεθεί. Ήξερε, βέβαια, πως δε θα το έκανε. Ήταν πάντα τόσο συγκρατημένος ως προς την εξωτερική του θυμού του. Δεν μπορεί να μην εκφράζεται ποτέ, σκεφτόταν, να μην ξεσπά ποτέ. Σε κάτι τέτοιες στιγμές χαιρόταν που είχε τον Ντέκλαν, τον ατζέντη της, δίπλα της.

«Το ζήτημα είναι απλό Έιλιν,» άρχισε ο Σαλζ, «Η διορία σου λήγει σε δύο εβδομάδες. Ή θα έχεις το έργο σου έτοιμο μέχρι τότε, ή το συμβόλαιό σου ακυρώνεται.»

«Ζητάμε μόνο μια παράταση μέχρι-» ο Ντέκλαν δε πρόλαβε να τελειώσει την φράση του, όταν ο Χένρι τον διέκοψε,

«Έχουμε δώσει ήδη δύο παρατάσεις των τριών μηνών. Είχατε συνολικά τρία χρόνια να γράψετε ένα βιβλίο δεσποινίς Λάιονχαρτ, είχατε τρία χρόνια για να τελειώσετε την σειρά των βιβλίων σας. Ο κόσμος δε μπορεί να περιμένει άλλο για το φινάλε της σειράς. Και εμάς, φυσικά, δε μας συμφέρει να τον αφήσουμε να περιμένει ούτε μέρα παραπάνω.»

«Το οποίο μας φέρνει σε κάτι άλλο που ήθελα να σου επισημάνω, Έιλιν» είπε ο Σαλζ στηρίζοντας τους αγκώνες του πάνω στο τραπέζι, «Ακριβώς επειδή άφησες το κοινό σου να περιμένει πολύ καιρό, θέλω το φινάλε σου να είναι δραματικό. Γιατί δε σκοτώνεις κάποιον σημαντικό για την ιστορία χαρακτήρα; Γιατί δε σκοτώνεις την Αμάρις ας πούμε;»

Η Έιλιν ήθελε πραγματικά να πιστέψει ότι δεν το άκουσε αυτό μόλις τώρα. Αλλά βέβαια εκείνοι δεν ήξεραν. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι σημαίνει αυτό που μόλις ειπώθηκε. Δε ήξεραν τι θα σήμαινε αυτό για τον Ιθόραν. Τι θα σήμαινε αυτό για τον κόσμο του.

«Κύριε Σαλζ» ξεκίνησε η Έιλιν κοιτώντας τον έντονα, προσπαθώντας να τον κάνει να καταλάβει τη βαρύτητα των λέξεών του, να τον κάνει να δει όλα τα όνειρα που έβλεπε κι εκείνη κάθε βράδυ, κομμάτια από τη ζωή της Αμάρις και του Ιθόραν, όνειρα που έβλεπε από πολύ μικρή, «δε νομίζω πως έχετε το δικαίωμα να μου υποδείξετε το τι θα γράφω στα βιβλία μου και ούτε-»

«Νομίζω Έιλιν» την σταμάτησε απότομα ο Σαλζ, «πως τα τελευταία σου δύο βιβλία στερούνται αυτό που είχαν τα δύο πρώτα της σειράς. Θυμάσαι πώς έγραφες πριν πέντε χρόνια; Όταν ήσουν δεκαοχτώ; Πόσο παθιασμένη ήσουν με την ιστορία σου, πόσο πολύ ήθελες να την πεις σε όλο τον κόσμο; Δε μπορώ να δω τι έγινε και δε μπορείς να γράφεις τώρα πια.»

Μα προφανώς και δεν μπορούσε να καταλάβει. Πριν πέντε χρόνια η Έιλιν είχε μόλις αρχίσει να νικάει τα τέρατα που ζούσαν μέσα στο κεφάλι της. Μόλις είχε βρει τον τρόπο να τα διώξει από μέσα της. Χρησιμοποίησε όλα αυτά τα όνειρα που έβλεπε από τότε που θυμόταν τον εαυτό της, που πολλές φορές έμοιαζαν σχεδόν αληθινά, και πάνω στα πρόσωπα που πρωταγωνιστούσαν έγραφε τις ιστορίες της. Όλα πήγαιναν αρκετά καλά, πάρα πολύ καλά, αλλά ήρθαν τα πάνω κάτω, όπως συνήθως. Είχε προσπαθήσει σκληρά για να ξεπεράσει την κατάθλιψη που την έπνιγε και είχε προσπαθήσει

ακόμα πιο σκληρά και επίπονα να ξεπεράσει την διπολική διαταραχή που έπαιζε παιχνίδια με το μυαλό της. Όμως τους τελευταίους επτά μήνες ένιωθε τον εαυτό της να βυθίζεται σε αυτή τη μαύρη και κρύα θάλασσα, ένιωθε για άλλη μια φορά τον εαυτό της να βουλιάζει. Και αυτή τη φορά δεν ήξερε καν πού είναι η επιφάνεια.

«Τα βιβλία μου θα τα γράφω όπως θέλω και όποτε θέλω.» ήταν η τελική απάντηση της Έιλιν, «Δε μπορείτε να μου πείτε εσείς τι θα γράψω. Το τελευταίο βιβλίο από 'Τα χρονικά της Ζέιβια' είναι σχεδόν έτοιμο και θα το έχετε παραλάβει μέχρι το τέλος του επόμενου μήνα. Είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω.», η φωνή της είχε αρχίσει τώρα πια να τρέμει.

«Δεν είναι όμως αρκετό δεσποινίς Λάιονχαρτ.» είπε ο Χένρι κάνοντας την φωνή του λίγο πιο απαλή, σαν να φοβόταν ότι η Έιλιν θα σπάσει αν μιλούσε πιο δυνατά.

«Χρειάζεται μόνο έναν μήνα ακόμα» απάντησε ο Ντέκλαν με κάτι που μπορούσες να το περιγράψεις μόνο ως θυμό στα μάτια του. Ήταν ο μόνος μέσα σε εκείνο το δωμάτιο που ήξερε ότι είχε γυρίσει πάλι πίσω στον παλιό, κακό της εαυτό. Ήξερε πόσο δύσκολο ήταν για εκείνη. Σε αυτή την περίπτωση βέβαια τα λόγια του δεν μπορούσαν να μεταπίσουν κανέναν και η Έιλιν είχε ήδη αρχίσει να νιώθει ένα βαρύ, σιδερένιο χέρι να της σφίγγει τον λαιμό και να μην την αφήνει να αναπνεύσει κανονικά.

«Η διορία τελειώνει σε δύο βδομάδες και δεν μπορεί να γίνει τίποτα για να αλλάξει αυτό» νόμιζε ότι άκουσε τον Σαλζ να το λέει αυτό, όμως η φωνή του ακουγόταν πιο μακρινή και κάπως θολή θα έλεγε κανείς. Τα μάτια της άρχισαν να γεμίζουν με δάκρυα και το σιδερένιο χέρι που ένιωθε πριν στο λαιμό της, τώρα ήθελε να την σκοτώσει. Δεν μπορούσε άλλο. Έπρεπε να φύγει από 'κει μέσα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, σηκώθηκε, πήρε την τσάντα της και έφυγε όσο το δυνατόν γρηγορότερα από την αίθουσα των συνεδριάσεων στην οποία βρισκόταν τα τελευταία δέκα λεπτά. Είχε ανάγκη να βγει έξω. Ήθελε να αναπνεύσει, χρειαζόταν αέρα. Το σιδερένιο όμως χέρι δεν έλεγε να την αφήσει να φύγει.

Το σιδερένιο όμως χέρι δεν έλεγε να την αφήσει να φύγει. Η Αμάρις φαινόταν ενοχλημένη και προσπαθούσε να το βγάλει από το

δικό της χέρι με όλη την δύναμη που μπορούσε να επικαλεστεί. Όσο κι αν προσπαθούσε στο τέλος δε κατάφερε τίποτα και απλά κάθισε πίσω στην καρέκλα της με έναν αγανακτισμένο αναστεναγμό. Ο Ιθόραν, που στεκόταν όρθιος δίπλα της, άρχισε να γελάει και να της ανακατεύει τα μαλλιά. Η αδερφή του όμως το μόνο που έκανε ήταν να τον κοιτάξει με ένα κοφτερό βλέμμα, που είχε ως μόνο αποτέλεσμα να κάνει τον Ιθόραν να γελάει πιο δυνατά απ' ό τι πριν.

«Απλά χρειάζεσαι λίγη ακόμα εξάσκηση» της είπε και γύρισε να κοιτάξει το σιδερένιο χέρι που ήταν τυλιγμένο γύρω από τον καρπό της αδερφής του. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα, η παλάμη του χεριού άνοιξε απότομα, αφήνοντας ελεύθερο το χέρι της Αμάρις. Ο Ιθόραν χαμογέλασε ενώ εκείνη τον κοίταξε δολοφονικά για μια ακόμη φορά. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματα που ήταν απλωμένα στο τραπέζι μπροστά από την Αμάρις, πράγματα που είχε φέρει για να την εξασκήσει στις δυνάμεις της, και την είδε με την άκρη του ματιού του να σηκώνεται από την καρέκλα και να έρχεται κοντά του.

«Το ξέρεις ότι σήμερα είναι τα γενέθλια της Λάιονχαρτ, έτσι;»

Αυτή ήταν μια ερώτηση που δεν περίμενε να ακούσει. Σταμάτησε αυτό που έκανε και γύρισε για να την κοιτάξει κανονικά.

«Ναι, αλλά τι σημασία έχει αυτό τώρα;» της απάντησε.

«Δεν είναι καλά.»

Σιωπή απλώθηκε στο δωμάτιο για λίγες στιγμές.

«Και τι προτείνεις να κάνουμε από 'δω;»

«Μπορούμε να την φέρουμε σε αυτόν τον κόσμο.»

«Αμάρις, αυτό δεν γίνεται,» της είπε, μη μπορώντας να την ακούει να προτείνει κάτι τέτοιο, « στο έχω ξαναπεί ότι δεν-»

«Ιθόραν, δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο αυτή η κατάσταση» τον διέκοψε η Αμάρις, με ένα απελπισμένο ύφος στο πρόσωπό της, «Ξέρεις πολύ καλά πώς νιώθει η Έιλιν. Ξέρεις πολύ καλά ότι από μικρή ένιωθε πως δεν ανήκει πουθενά. Ανήκει όμως εδώ. Είναι η μόνη που μπορεί να σώσει το βασίλειό μας, την Ζείβια. Έχεις δει κι από μόνος σου πως οι Φέρους δε θα σταματήσουν σε τίποτα για να πάρουν στα χέρια τους το Βιβλίο της Αρχής. Και ξέρεις πολύ καλά τι θα κάνουν μόλις το πάρουν.»

Φυσικά και ήξερε. Θα άλλαζαν όλον του τον κόσμο. Το Βιβλίο της Αρχής ήταν αυτό που έγραφε όλους τους νόμους με τους οποίους λειτουργεί αυτός ο κόσμος, όλους τους κανόνες με τους οποίους

λειτουργούν οι δυνάμεις όλων. Όποιος είχε αυτό το βιβλίο στα χέρια του, μπορούσε να αλλάξει και τους κανόνες. Και οι Φέρους αυτό ήθελαν να κάνουν. Να αλλάξουν τους κανόνες και να πάρουν όλη τη δύναμη του κόσμου για τους εαυτούς τους. Γι' αυτό χρειαζόντουσαν επειγόντως την Έιλιν. Επειδή το Βιβλίο μπορεί να έχει όλους τους νόμους, όμως αυτό δε σημαίνει ότι τους διατηρεί κιόλας. Και η Έιλιν ήταν η μόνη που μπορούσε να το καταστρέψει.

«Η Έιλιν πρέπει να έρθει αμέσως στην Ζέιβια. Και ξέρεις ότι κάποια στιγμή αυτό θα γίνει. Είναι ανούσιο λοιπόν να με προστατεύεις από τους ζηλωτές ή να με εκπαιδεύεις να τους αντιμετωπίσω,» κοίταξε προς τα πράγματα που μάζευε πριν ο Ιθόραν. «Υπάρχει μόνο ένας τρόπος για να φέρουμε την Έιλιν σε αυτόν τον κόσμο και ενώ μπορώ να σου υποσχεθώ πως δε θα κάνω κάτι στον εαυτό μου, δεν μπορώ να υποσχεθώ ότι δε θα αφήσω τους ζηλωτές να με πάρουν όταν ξαναεπιτεθούν. Γιατί ξέρουμε και οι δύο πως θα ξαναγίνει. Και δεν αντέχω να βλέπω αθώο κόσμο να σκοτώνεται από τους Φέρους, ενώ μπορούμε να κάνουμε κάτι να τους σταματήσουμε.»

«Αμάρις δεν πρόκειται να αφήσω κάτι τέτοιο να γίνει. Θα βρούμε άλλον τρόπο να φέρουμε την Λάιονχαρτ εδώ.» την κοίταζε επίμονα, όμως εκείνη στεκόταν στο ύψος της. Μπορεί να είχαν βουρκώσει τα μάτια της, αλλά αυτό το θλιβερό χαμόγελο δεν έφευγε από το πρόσωπό της. Δεν θα άλλαζε την γνώμη της. Και αυτό τον θύμωνε περισσότερο από κάθε άλλο. Ήθελε να την προστατέψει, αλλά εκείνη δεν τον άφηνε. Όμως μισούσε τον εαυτό του που δεν μπορούσε να βρει κάπου να διαφωνήσει μαζί της.

Τη στιγμή αυτή διέκοψε ένα τριπλό χτύπημα στην πόρτα. Η Αμάρις ήταν η πρώτη που συνήλθε από τις σκέψεις της και πήγε να ανοίξει. Ο Ιθόραν την ακολούθησε σύντομα, προσπαθώντας να βγάλει για λίγο απ' το μυαλό του αυτά που μόλις του είπε η Αμάρις. Έφτασε στην είσοδο του σπιτιού και είδε την αδερφή του να μιλάει με τον Εντ, τον καλύτερό του φίλο και κυνηγό. Γνωριζόντουσαν εδώ και πολλά χρόνια, από όταν εκπαιδευόντουσαν για να κάνουν αυτήν ακριβώς την δουλειά. Ονειρευόντουσαν από τότε ότι θα έφερναν την Λάιονχαρτ σε αυτόν τον κόσμο και θα γινόντουσαν ήρωες. Κανείς όμως δεν ήξερε πόσο περίπλοκα θα γινόντουσαν τα πράγματα αργότερα.

«Ιθόραν, υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Εντ μόλις τον είδε να έρχεται προς το μέρος του. Φαινόταν κουρασμένος και η αναπνοή του ήταν ακανόνιστη. «Μια ομάδα των Φέρους επιτέθηκε σε ένα χωριό κοντά στα σύνορα. Έβαλαν φωτιές παντού, ακόμα και στο δάσος που είναι δίπλα. Είσαι ο μόνος που μπορεί να τις σβήσει.»

Ο Ιθόραν κοίταξε αμέσως την Αμάρις, η οποία κατάλαβε αμέσως τι ήθελε ο αδερφός της.

«Πήγαινε» του είπε και εκείνος ετοιμάστηκε και έφυγε γρήγορα, ήξερε ότι ίσως δεν υπάρχει πολύς χρόνος.

Τους πήρε μέχρι το απόγευμα να σβήσουν όλες τις φωτιές και να βοηθήσουν τους κατοίκους του χωριού, που δέχτηκαν επίθεση. Ήταν και οι δύο κυνηγοί κουρασμένοι και είχαν εξαντλήσει τις δυνάμεις τους, ειδικά ο Ιθόραν. Ήταν ο μοναδικός Κελευστής της Φωτιάς του βασιλείου και γι' αυτό μάλιστα είχε εκπαιδευτεί στην βασιλική αυλή μαζί με την αδερφή του. Εκεί που είχε γνωρίσει και τον Εντ. Εκείνη τη στιγμή καθόντουσαν και οι δύο στην όχθη του ποταμού που διαπερνούσε το δάσος και ξεκουραζόντουσαν όσο μπορούσαν πριν γυρίσουν πίσω στα σπίτια τους. Καθόντουσαν και μιλούσαν για διάφορα πράγματα, άσχετα από αυτά που έγιναν εκείνη τη μέρα. Ήξεραν πότε να μην αφήσουν ο ένας τον άλλον μόνο με τις σκέψεις του. Σε αυτή την ιδιαίτερη περίπτωση και οι δύο χρειαζόντουσαν έναν αντiperισπασμό. Τον βρήκαν όμως κάπως παράδοξα.

«Εντ, αυτό δεν είναι το γεράκι σου;» ρώτησε ο Ιθόραν δείχνοντάς του ακριβώς το σημείο στο οποίο κοιτούσε.

«Ναι» απάντησε ο Εντ, «Ναι, αυτό είναι. Αλλά γιατί έψαχνε να με βρει τέτοια ώρα;»

Σηκώθηκαν και οι δύο και περίμεναν μέχρι να φτάσει το γεράκι του Εντ σε εκείνους. Μόλις προσγειώθηκε στο απλωμένο χέρι του Εντ, εκείνος έλυσε το μήνυμα που είχε δεμένο στο πόδι του, κάτι που ο Ιθόραν δεν είχε παρατηρήσει μέχρι τώρα, και το διάβασε. Ξαφνικά, το πρόσωπό του πήρε ένα λευκό, αφύσικο χρώμα. Τον κοίταξε και πήρε το μήνυμα από τα χέρια του. Τα μάτια του διάβασαν τις λέξεις που ήταν γραμμένες και ήταν απόλυτα σίγουρος πως ο ίδιος ήταν ακόμα πιο άσπρος από τον Εντ τη δεδομένη στιγμή. Τα δάχτυλά του έτρεμαν. Το σώμα του είχε παγώσει. Στο μυαλό του υπήρχε μόνο ένα όνομα που επαναλαμβανόταν ξανά και ξανά. Δεν μπορούσε να

αναπνεύσει.

Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Ήταν τυχερή που έφτασε στο σπίτι της πριν αρχίσει η κρίση πανικού. Μόλις πέρασε την πόρτα του διαμερίσματός της κατέρρευσε, είχε κρατηθεί από το να ξεσπάσει όλο αυτό στον δρόμο, μπροστά σε όλους. Είχε νιώσει τις παλάμες τις να ιδρώνουν, περπατούσε γρήγορα και το οξυγόνο δεν έφτανε να γεμίσει τα πνευμόνια της. Το κεφάλι της ήταν σαν να ζύγιζε διπλά, όμως πάνω απ' όλα αυτά είχε έναν συνεχόμενο κόμπο στο στήθος της που την πίεζε, τον ένιωθε σαν ασήκωτο βάρος που ήθελε να το ξεριζώσει από μέσα της, για να πάρει μια κανονική ανάσα.

Και τώρα ήταν ακριβώς στην ίδια κατάσταση, μόνο που βρισκόταν σκυμμένη στο πάτωμα του σπιτιού της καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην ουρλιάξει, ήθελε τόσο πολύ να αρχίσει να φωνάζει και να το βγάλει όλο από μέσα της, αλλά ήξερε πως δεν μπορεί να το κάνει. Οπότε απλά έκλαιγε. Έκλαιγε με λυγμούς και ο λαιμός της έκαιγε από τα δάκρυα που ανάγκαζε να βγουν από μέσα της. Και σιγά-σιγά οι χτύποι της καρδιάς της έγιναν πιο αργοί, η αναπνοή της επανήλθε στο φυσιολογικό και το κάψιμο στα μάτια της άρχισε να υποχωρεί. Και όλα αυτά τα συναισθήματα που είχε μέσα της μετατράπηκαν σε κάτι άπειρα πιο επικίνδυνο και χίλιες φορές χειρότερο. Όλα έγιναν θυμός.

Με μια απότομη κίνηση σκούπισε το πρόσωπό της και σηκώθηκε στα πόδια της. Θα τους έδειχνε πως μπορούσε να κάνει τα πάντα, αρκεί να το ήθελε, δεν άφηνε να την ελέγξουν. Ήταν ο ίδιος της ο εαυτός που την εμπόδιζε να τελειώσει την ιστορία της, όχι οι ικανότητες που δεν είχε. Ήθελαν μια πιο δραματική ιστορία, θα τους έδινε ακριβώς αυτό, δέκα φορές πιο έντονο. Πήγε λοιπόν στο δωμάτιό της και άρχισε να γράφει.

«Ο Ιθόραν έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, δεν τον ένοιαζε ούτε αν οι μύες του τον πόναγαν από την τεράστια προσπάθεια που κατέβαλαν, για να τον πάνε ακόμα πιο γρήγορα στην Αμάρις, ούτε αν τραβούσε την προσοχή των περιέργων του χωριού που τον κοίταζαν. Ο Εντ είχε πάει να φέρει όσες πιο πολλές ενισχύσεις μπορούσε. Κανείς από τους δύο όμως δε μπορούσε να πιστέψει αυτό που έγινε. Οι ζηλωτές τούς ξεγέλασαν. Εκείνοι έβαλαν την φωτιά στο

χωριό για να μπορέσουν να απομακρύνουν και τον Εντ και τον Ιθόραν από την Αμάρις. Και σε αυτό το διάστημα που έλειπαν επιτέθηκαν. Έφτασε στο σπίτι του σε λιγότερο από πέντε λεπτά παρόλο που του φάνηκαν ολόκληρες μέρες. Είχαν βέβαια ήδη μπει στο σπίτι τους στη μέση του δάσους.

Η πόρτα ήταν σπασμένη και ένωσε το αίμα του να παγώνει μόλις άκουσε το ουρλιαχτό της αδερφής του. Έτρεξε ακόμα πιο γρήγορα από πριν, αν αυτό ήταν δυνατό, και μπήκε κατευθείαν στο δωμάτιό της.

Όμως η Αμάρις δεν ούρλιαξε επειδή κάποιος την χτύπησε ή επειδή φοβόταν. Την έβλεπε μπροστά του, να στέκεται δίπλα στο μεγάλο παράθυρο του δωματίου της και να κρατάει ένα αόρατο τείχος μπροστά της με τις δυνάμεις της. Όποιος από τους μαυροφορεμένους ζηλωτές πλησίαζε το τείχος καιγόταν στο σημείο που το άγγιζε. Ο Ιθόραν δεν περίμενε για να δράσει και βρήκε ευκαιρία, όσο δεν τον είχε καταλάβει ακόμα κανείς, να τους επιτεθεί. Ένα κύμα φωτιάς απελευθερώθηκε σε μια κίνηση του χεριού του και τρεις από τους ζηλωτές ακριβώς μπροστά του τυλίχτηκαν σε αυτή και γρήγορα έγιναν στάχτη. Τόσο θυμωμένος ήταν εκείνη τη στιγμή. Τα μάτια του τότε συνάντησαν αυτά της αδερφής του- και ήξερε ακριβώς τι σήμαινε αυτό το βλέμμα και αυτό το θλιβερό χαμόγελο.»

Η Έλιν σταμάτησε να γράφει. Ένωσε κάτι μέσα της, σαν κάτι που κινείται, κάτι που για κάποιον ανεξήγητο λόγο άλλαζε. Περισσότερα δάκρυα έτρεχαν τώρα, όμως συνέχισε να γράφει μανιωδώς.

«Ήξερε πως η Αμάρις θα το έκανε. Δε δέχτηκε ποτέ να θυσιάζονται άλλοι για εκείνη, δε δέχτηκε ποτέ να πεθαίνουν άνθρωποι εξαιτίας της. Με ένα τελευταίο βλέμμα στον αδερφό της και ένα δάκρυ, μόνο ένα, να κυλάει στο μάγουλό της, η Αμάρις έστρεψε τα μάτια της στη γυναίκα που βρισκόταν μπροστά της περιμένοντας με μια ασημένια λεπίδα στο χέρι. Με ένα μικρό χαμόγελο, το τείχος που είχε σηκώσει σταμάτησε να υπάρχει.»

«Όλα ήταν σαν να πήγαιναν αργά, πιο αργά, βασανιστικά αργά. Την στιγμή που η Αμάρις κατέβασε το τείχος, η γυναίκα που στεκόταν κοντά, έμπηξε με μια κίνηση την λεπίδα της στο στήθος της αδερφής του. Το στόμα της άνοιξε σαν να ήθελε να φωνάξει, όμως κανένας ήχος δεν ακουγόταν στο δωμάτιο. Η Αμάρις έπεσε στα γόνατά της, το

γαλάζιο της φόρεμα γρήγορα να παίρνει ένα σκούρο κόκκινο χρώμα. Οι ζηλωτές μετατράπηκαν γρήγορα σε μαύρο καπνό, αποχωρώντας έτσι αθόρυβα από το σπίτι. Ο Ιθόραν, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τρέξει στην αδερφή του και να την αγκαλιάσει στα χέρια του. Τον κοίταζε δακρύζοντας, χαμογελώντας του απαλά και προσπαθώντας να του μιλήσει χωρίς να προδοθεί πόνος.

«Νιώθω λίγο ζαλισμένη,» του είπε με ένα μικρό γέλιο. Ο Ιθόραν δε βρισκόταν σε κατάσταση γέλιου. Ήταν σαν κάτι να έσπαγε μέσα του. Κάτι έσπαγε.»

Κάτι έσπαγε. Κάτι έσπαγε μέσα της. Μόλις έγραψε τον θάνατο της Αμάρις. Ίσως και γι' αυτό να ένιωθε λίγο ζαλισμένη – και ένιωθε και ένα ασταμάτητο τσίμπημα στο στήθος της. Τα δάκρυα είχαν στερέψει πια, όμως εκείνη συνέχισε.

«Τα δάκρυα είχαν στερέψει πια, όμως εκείνη συνέχισε, συνέχισε να του μιλάει. Του είπε πως όλα από δω και πέρα θα πάνε καλά, του είπε πως δεν φοβάται, του είπε πως τον αγαπάει, τον παρακάλεσε να μη της θυμώσει γι' αυτό που έκανε και πάνω απ' όλα-»

«...σε παρακαλώ, βοήθησέ την. Δείξε της πώς είναι να ζει κανείς πραγματικά. Πήγαινε την στα αγαπημένα μας μέρη. Βοήθησε την». Η μόνη του αντίδραση ήταν να κουνήσει καταφατικά το κεφάλι του και να την φιλήσει στο μέτωπο. Δεν είχε πολύ χρόνο ακόμα.

Σιγά-σιγά την ένιωθε να σβήνει.

Σιγά-σιγά ένιωθε τον εαυτό της να σβήνει.

Τα μάτια της άρχισαν να τρεμοπαίζουν.

Τα μάτια της άρχισαν να τρεμοπαίζουν.

Το σώμα της χαλάρωσε και κατέρρευσε εντελώς.

Το σώμα της χαλάρωσε και κατέρρευσε εντελώς.

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Στην αρχή, δεν μπορούσε να κουνήσει το σώμα της. Το ένιωθε μουδιασμένο και τα κόκαλά της ούρλιαζαν από τον πόνο. Το κεφάλι της ήταν σαν να είχε δεχτεί αλλεπάλληλες επιθέσεις, σαν κάποιος να το χτύπαγε με τις ώρες, κάτι που την δυσκόλευε ακόμα πιο πολύ στο να ανοίξει τα μάτια της.

Όσο κι αν προσπαθούσε δεν μπορούσε να θυμηθεί τι είχε γίνει.

Δεν κατάφερε να επαναφέρει στη μνήμη της τι συνέβη και η προσπάθεια αυτή έμοιαζε να κάνει το κεφάλι της να πονάει ακόμα χειρότερα. Για μια στιγμή, νόμιζε πως δε θυμόταν ούτε το ίδιο της το όνομα. Μετά, όμως, της ήρθε. Έιλιν. Έιλιν Λάιονχαρτ. Αλλά ακόμα δεν ήξερε τι είχε γίνει.

Άκουσε μια πόρτα να ανοίγει και να κλείνει και τότε συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν. Για πρώτη φορά από τότε που ανέκτησε κάπως τις αισθήσεις της ένιωσε να ξαπλώνει σε κάτι μαλακό, τα χέρια της, το μόνο γυμνό σημείο στο σώμα της, ακούμπαν κάτι απαλό-μετάξι. Όμως εκείνη δεν είχε τέτοια υφάσματα στο σπίτι της, ούτε και σκαλιά που τώρα άκουγε να τρίζουν, καθώς κάποιος μάλλον τα ανέβαινε.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει πιο δυνατά, δεν ήξερε γιατί δεν μπορούσε να κουνηθεί, δεν ήξερε πού βρισκόταν και δεν ήξερε τι είχε συμβεί. Η πόρτα του δωματίου, στο οποίο ήταν ξαπλωμένη, άνοιξε βίαια και απότομα – κάτι που έκανε και τα μάτια της να ανοίξουν με μια απότομη, σχεδόν επίπονη, κίνηση. Αλλά και πάλι δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς έβλεπε. Όλα γύρω της ήταν θολά και ανοιγόκλεινε τα μάτια της, προσπαθώντας να ορίσει ακριβείς φιγούρες και χρώματα. Άκουσε τον άνθρωπο που είχε μπει μόλις μέσα να έρχεται προς το μέρος της, το ξύλινο πάτωμα να τρίζει κάτω από το βάρος του, μέχρι που ό,τι έβλεπε πήρε μια σκούρα, γκριζα απόχρωση.

«Μην προσπαθείς να καταλάβεις από τώρα τι βλέπεις,» άκουσε μια βαθιά, βραχνιασμένη αντρική φωνή να της απευθύνεται. Προσπάθησε να σηκώσει το κεφάλι της, μάταια όμως, διότι ο πόνος δεν την άφηνε.

«Ήρεμα,» είπε ο άντρας που μάλλον στεκόταν από πάνω της, «θα είναι αρκετά δύσκολο τις πρώτες ώρες. Δε θα πονάς τόσο πολύ αργότερα.»

Προσπαθούσε να επικεντρωθεί σε κάτι, οτιδήποτε, αλλά το μόνο που κατάφερνε να διακρίνει ήταν σκιές και ακαθόριστα σχήματα με ανάκατα χρώματα. Το κεφάλι της ήταν ακόμα ασήκωτο και το άγχος από την απόλυτη άγνοιά της όλο και μεγάλωνε. Έκανε μια προσπάθεια να μιλήσει, όμως δεν τα κατάφερε.

«Κοιμήσου» της είπε αυτός ο άγνωστος άντρας, «Όλα από 'δω και πέρα θα πάνε καλά».

Και τα μάτια της έκλεισαν.

Τα μάτια της ξανάνοιξαν σε ένα φωτεινό δωμάτιο και αυτή τη φορά μπορούσε να δει κανονικά, μπορούσε να δει ελεύθερα.

Είδε πως ήταν ξαπλωμένη σε ένα μεγάλο, ξύλινο κρεβάτι καλυμμένο με λευκά σεντόνια. Στην μια πλευρά του δωματίου, στον δεξί προς εκείνη τοίχο, υπήρχε ένα μεγάλο, λευκό παράθυρο, έπιανε σχεδόν ολόκληρο τον τοίχο και έβλεπε σε ένα αχανές, καταπράσινο δάσος. Σηκώθηκε από το κρεβάτι, μόνο με μια μικρή ζαλάδα στο κεφάλι της και ένα ελαφρύ τσουξίμο στο σώμα της, και περπάτησε ως αυτό το παράθυρο, όπου τράβηξε τις κουρτίνες για να εμποδίσει το φως να μπει. Γύρισε να περιεργαστεί για άλλη μια φορά την κρεβατοκάμαρα στην οποία βρισκόταν – και το αίμα της πάγωσε.

Το ήξερε αυτό το δωμάτιο, είχε βρεθεί πολλές φορές σε αυτό. Ήταν ένα δωμάτιο που είχε περιγράψει αμέτρητες φορές, τόσο που θυμόταν με κάθε λεπτομέρεια τις λέξεις που είχε χρησιμοποιήσει. Ήταν ένα δωμάτιο που η ίδια είχε φανταστεί, που η ίδια το είχε επινοήσει – όχι. Δεν το είχε επινοήσει αυτή, το είχε δει στα όνειρά της, το είχε-

«Γιατί είσαι όρθια;» μέσα σε όλον αυτό τον πανικό δεν είχε ακούσει κανέναν να πλησιάζει.

Γύρισε το βλέμμα της προς την πόρτα, εκεί όπου στεκόταν ένας ψηλός άντρας με μαύρα μαλλιά και πράσινα μάτια. Τον ήξερε, φυσικά και τον ήξερε. Τόσα χρόνια έγραφε την ιστορία του, την δική του και της αδερφής του, της... Και τότε θυμήθηκε. Θυμήθηκε τι είχε συμβεί. Είχε γυρίσει σπίτι της και είχε αρχίσει να γράφει, να γράφει για την Αμάρις. Όμως πριν προλάβει να τελειώσει τη σκηνή του θανάτου της, είχε λιποθυμήσει. Και τώρα ξύπνησε στο δωμάτιο της Αμάρις με τον Ιθόραν φανερώς εκνευρισμένο μαζί της. Τίποτα από αυτά δεν έβγαζε νόημα.

Ο Ιθόραν, σαν να μπορούσε να δει το χάος μέσα στο κεφάλι της, πήρε μια πιο μαλακή έκφραση, πήρε και μια βαθιά ανάσα και πήγε να καθίσει στα πόδια του κρεβατιού.

«Τι έγινε-»

«Υποθέτω θες-»

Μίλησαν και οι δύο ταυτόχρονα.

«Μπορείς να ξεκινήσεις λέγοντας μου τι στο διάολο συμβαίνει,» είπε η Έιλιν αρχίζοντας να νιώθει ένα κάψιμο στα μάτια της.

«Ξέρεις καλύτερα απ' τον καθένα τι συμβαίνει,» ξεκίνησε ο Ιθόραν, «Η Αμάρις σου έχει δείξει τα πάντα από αυτόν τον κόσμο».

Η φωνή του ακουγόταν αδύναμη, σχεδόν σαν ψίθυρος, κι ο ίδιος φαινόταν κουρασμένος. Είχε μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του και το σώμα του φαινόταν σαν να κρατιόταν όρθιο με πολλή προσπάθεια. Δεν ήθελε όμως να πιστέψει αυτό που σκεφτόταν.

Είχε συνδέσει στο μυαλό της όλα τα γεγονότα μεταξύ τους. Η Αμάρις ήταν η ενδιάμεση που είχε σύνδεση με το μόνο άτομο που μπορούσε να σώσει το βασίλειο της Ζέιβια, την Λάιονχαρτ, η οποία, για να μπορέσει να έρθει σε αυτή τη διάσταση, ήταν αναγκαίο για την Αμάρις να δώσει τη ζωή της. Δηλαδή αυτό ακριβώς που είχε συμβεί.

«Σε παρακαλώ, πες μου ότι,» προσπάθησε να ολοκληρώσει την πρότασή της χωρίς να κλάψει, «η Αμάρις δεν...» έπεσε στα γόνατά της μη μπορώντας να κρατηθεί άλλο. Κοίταζε μέσα από τα βουρκωμένα της μάτια τον Ιθόραν, περιμένοντας να την διαψεύσει, όμως εκείνος απλά έκλεισε τα μάτια του παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

«Αύριο αρχίζουμε την αναζήτηση του Βιβλίου» είπε ο Ιθόραν φεύγοντας από το δωμάτιο, «Να είσαι έτοιμη πριν βγει ο ήλιος.»

Όλα είχαν πια τελειώσει.

Μετά από τόση προετοιμασία, τόσες άπνες μέρες, τόσες κουραστικές εβδομάδες, η Έιλιν στεκόταν μπροστά από την αίθουσα που βρισκόταν το Βιβλίο της Αρχής, στις υπόγειες σπηλιές κάτω από τη πρωτεύουσα της Ζέιβια. Μπορεί αυτές οι εβδομάδες να ακούγονται ακραίες και ψυχοφθόρες, ειδικά για ένα άτομο με αγχώδη διαταραχή ανάμεσα σε άλλα, όμως ήταν στιδήποτε άλλο από αυτά.

Τις πρώτες μέρες, ο Ιθόραν δυσκολευόταν να την κοιτάξει και δεν της μιλούσε, αν δεν ήταν απόλυτη ανάγκη. Ούτε κι εκείνη βρισκόταν βέβαια σε θέση να μιλήσει με κάποιον. Έκαναν όμως παρέα ο ένας στον άλλον ακόμα κι έτσι. Έπαιρναν μαζί πρωινό κάθε πρωί με τις κουρτίνες κλειστές, ταίριαζαν στο ότι σε κανέναν από τους δύο δεν άρεσε το φως του ήλιου, και προπονούσαν αργότερα έξω στο δάσος, στο ενδιαμέσο της έρευνας για το Βιβλίο. Μετά όμως όλα άρχισαν

σιγά-σιγά να αλλάζουν. Τα πρωινά θα άνοιγαν συζητήσεις, στις προπονήσεις ίσως και να γέλαγαν μερικές φορές και όταν είχαν χρόνο ο Ιθόραν την πήγαινε στο κέντρο της πρωτεύουσας, σε διάφορες εκδηλώσεις, φεστιβάλ και ωραία μέρη. Με τον καιρό είχαν γίνει οι καλύτεροι φίλοι, είχαν βοηθήσει ο ένας τον άλλον στις πιο δύσκολες τους φάσεις.

Ο Ιθόραν μπόρεσε να ξεπεράσει τον θάνατο της Αμάρης, σταμάτησε να κατηγορεί τον εαυτό του γι' αυτό που της συνέβη και προσπάθησε να κρατήσει την τελευταία του υπόσχεση στην Αμάρης. Να βοηθήσει την Έιλιν. Και το είχε καταφέρει. Της είχε δείξει πώς να ελέγξει τα συναισθήματά της, κάτι απαραίτητο για να ελέγξει και τις δυνάμεις της φυσικά, της είχε δείξει πώς είναι να διασκεδάζει κανείς, να νιώθει. Γιατί μετά από πάρα πολύ καιρό η Έιλιν ένιωθε κάτι.

Και τώρα βρισκόταν στις σπηλιές, στηριζόμενη στον Ιθόραν, έχοντας εξαντλήσει τις δυνάμεις της για να καταστρέψει το Βιβλίο. Τα είχαν καταφέρει. Ο Εντ είχε ανοίξει μια πύλη που θα τους μετέφερε στο σπίτι τους στο δάσος, πριν οι Φέρους καταλάβουν τι έκαναν. Περπάτησαν, λοιπόν, μέσα από την πύλη και βγήκαν ακριβώς στο πρώην δωμάτιο της Αμάρης. Ο Ιθόραν την βοήθησε να ξαπλώσει και μετά κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι. Και άρχισαν και οι δύο να γελάνε.

«Τελείωσε» είπε η Έιλιν μέσα από τα δάκρια που άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της, «Ιθόραν τα καταφέραμε»

«Το ξέρω,» της απάντησε κοιτάζοντάς την με κάτι σαν θλίψη στα μάτια του, «Η Αμάρης είχε δίκιο, ξέρεις».

«Σε ποιο πράγμα;»

«Είχε πει πως όλα από 'δω και πέρα θα πάνε καλά.»

«Είναι κρίμα που δεν την γνώρισα ποτέ»

Έμεινε να την κοιτάζει, μέχρι που το χαμόγελό του μεγάλωσε.

«Μα την γνώρισες.»

Είπε και σηκώθηκε από το κρεβάτι πηγαίνοντας προς την πόρτα. Πριν την κλείσει είπε, «Χαίρομαι που είσαι εδώ, Έιλιν», αφήνοντας την με ένα χαμόγελο στα χείλη πριν την πάρει ο ύπνος.

Και αυτή ήταν η τελευταία φορά που είδαν ο ένας τον άλλον.

Εύπνησε με έναν πολύ βίαιο τρόπο και πολύ ξαφνικά. Όλα αυτά

που έγιναν... Ήξερε πως όλα είχαν γίνει, βαθιά μέσα ήξερε πως όλα ήταν πραγματικά, γιατί είχε θεραπευτεί. Ήταν καλά. Και από 'δω και πέρα όλα θα πήγαιναν καλά. Το ήξερε. Σηκώθηκε, λοιπόν, και πήγε προς το παράθυρο καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να μην αφήσει κανένα δάκρυ να ξεφύγει. Με μια απότομη κίνηση τράβηξε τις κουρτίνες ανοιχτές. Και για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό, το φως μπήκε ανενόχλητα μέσα στο πάντα σκοτεινό δωμάτιο.

Αννέτα Βρετού

Το ημερολόγιο ενός μάγου

Πρόλογος

Είμαι ένας άνθρωπος. Μία οντότητα με σάρκα, οστά και αίμα. Διαφέρω βέβαια από τους άλλους. Το αίμα που κυλάει στις δικιές μου φλέβες είναι μαύρο. Το μαύρο στην ζωγραφική συμβολίζει το κενό, την απουσία. Έτσι και το μαύρο στις φλέβες μου συμβολίζει το κενό της ύπαρξης μου. Είμαι μία ψευδαίσθηση. Η ιστορία που ακολουθεί, φτιαγμένη από το άθροισμα διάσπαρτων σελίδων ενός ημερολογίου, γεμάτων με πυκνογραμμμένες λέξεις, αριθμούς, αναμνήσεις, μπορεί να φανεί στα μάτια σας σαν μια κλασσική ιστορία αγάπης μεταξύ δύο ανθρώπων με τραγικά σκαμπανεβάσματα. Στην πραγματικότητα όμως είναι ένα βίωμα. Μία περιπέτεια. Είναι η εμπλοκή μιας λεπτεπίλεπτης σιλουέτας στην ζωή μου. Μιας γυναικείας μορφής με βλέμμα έντονο και τολμηρό, μάτια παθιασμένα και κόκκινο, κατακόκκινο αίμα που κυλάει βιαστικά στις φλέβες της. Είναι το δικό της κόκκινο που έκανε την τέλεια αντίθεση με το δικό μου μαύρο. Είναι η δικιά της αντηχούσα καρδιά που έκανε τη δικιά μου να χτυπά ξανά. Είναι αυτή η φλογερή γυναίκα που έχασα λόγω μιας δικής μου ψευδαίσθησης, ενός δικού μου λάθους. Ένας φαύλος κύκλος παιχνιδιού απάτης, αγάπης και απώλειας.

Μια ιστορία χωρίς ονόματα, περιγραφές και αυταπάτες. Μια ιστορία ωμή που αφήνει τον κάθε αναγνώστη να πλάσει τους δικούς του χαρακτήρες, να αφομοιώσει αλλιώς το κάθε δεδομένο. Μια ιστορία σύνδεσης.

Κεφάλαιο 1

Σάββατο 9 Μαΐου 201X

Σήμερα είναι ένα όμορφο σαββατόβραδο.. Μία δροσερή ανοιξιιάτικη νύχτα, τέλεια για μια έξοδο στα μικροκαμωμένα μπαράκια που έτσι διάσπαρτα έχουν τοποθετηθεί στα στενά της Αθήνας. Που μια συνύφανση του φεγγαρόφωτου και των τεχνητών λαμπών τα φωτίζουν απαλά δημιουργώντας την τέλεια ατμόσφαιρα για κοινωνικοποίηση. Εγώ τα σαββατόβραδα μου, και όλα τα άλλα βράδια, τα περνάω σπίτι.. Με συντροφιά μολύβι, χαρτί και την αρμονική κίνηση των τραπουλόχαρτων που πηγαиноέρχονται σαν βιαστικοί κάτοικοι μιας πυκνοκατοικημένης πόλης καθώς τα ανακατεύω. Από μικρός κατέγραφα τα γεγονότα της κάθε μέρας. Μάλλον έγινε συνήθειο τώρα πια.. Η αλήθεια είναι πως προτιμώ να συναναστρέφομαι με τις τέσσερις βασιλικές οικογένειες και τους υπηκόους τους στα χέρια μου, παρά με τους ανθρώπους έξω. Υποθέτω πως είναι πιο αγνές στα μάτια μου.. Θα κάτσω σπίτι σήμερα.

Κεφάλαιο 2

Δευτέρα 11 Μαΐου 201X

Δεν καταλαβαίνω γιατί οι άνθρωποι φοβούνται τη μοναξιά.. Εγώ τις περισσότερες φορές μένω μόνος μου. Εξάλλου, οι άνθρωποι με πρόδωσαν..

Σήμερα η δουλειά πέρασε σχετικά γρήγορα. Συνήθως τα λεπτά περνάνε βασανιστικά αργά, περιμένοντας πώς και πώς να φύγω από αυτό το υπερπλήρες γραφείο, γεμισμένο με ανθρώπους που δεν με καταλαβαίνουν, ακούγοντας τους στακάτους ήχους των δαχτύλων που χτυπάνε βάνουσα τα πλαστικά πλήκτρα των πληκτρολογίων, σιγάζοντας τις φωνές των – αναγκαστικά – συναδέλφων μου, κοιτώντας τακτικά το ρολόι και περιστασιακά ρίχνοντας το βλέμμα μου στην πορφυροβαμμένη σιλουέτα που τριγυρνάει στο γραφείο. Αυτή η μορφή ελκύει πάντα το βλέμμα μου. Σαν ένα σώμα γεμάτο θετικό φορτίο να ελκύει το μίζερο αρνητικό φορτίο μου με μια σχέση μαθηματικών, χημείας και φυσικής, που ποτέ δεν κατανόησα πώς

λειτουργούν στον κόσμο τον ανθρώπινο. Και όπως κάθομαι τώρα, ξαπλωμένος στο μικρό απλό κρεβάτι μου, θα ευχηθώ να με επισκεφτεί στα όνειρα μου. Ίσως εκεί είμαι διαφορετικός.. Ίσως εκεί καταφέρω να της μιλήσω.. Ίσως εκεί.

Κεφάλαιο 3

Παρασκευή 16 Μαΐου 201X

Η εβδομάδα κύλησε γρήγορα. Γενικά η ζωή κυλάει γρήγορα. Πολύ γρήγορα. Πώς περνάνε οι ώρες, οι μέρες, τα χρόνια.. Πώς έφτασε έτσι η Παρασκευή και με βρήκε ξανά στον καφέ καναπέ μου, με μια επίτηδες φθαρμένη με όμορφο τρόπο τράπουλα στο ένα μου χέρι, ένα μολύβι απλό – όχι πολύ έντονο ούτε πολύ απαλό – στο άλλο, και πολλές, πολλές σκέψεις. Αυτή την εβδομάδα πάλι δεν της μίλησα.. Δεν βρίσκω το κουράγιο. Ξέρω πώς με βλέπει πλέον.. Όπως με βλέπουν όλοι. Έναν μίζερο άνθρωπο κολλημένο στο παρελθόν. Δεν τους αδικώ. Παρόλο που αυτό το άρρωστο χόμπι μου παραλίγο να με καταστρέψει, δεν μπορώ να το σταματήσω. Είναι σαν να θέλει με τον τρόπο της η χάρτινη εκδοχή της βασίλισσας της καρδιάς μου – γιατί η πραγματική έφυγε από τη ζωή μου – να θέλει να με παρασύρει στο δικό της παιχνίδι ξανά και ξανά και ξανά. Ενώ ξέρω πού μπορεί να καταλήξει όλο αυτό, δεν μπορώ να σταματήσω. Μια φορά να σε γοητεύσει η απίστευτα μαγευτική δεξιοτεχνία των χαρτιών και μετά δεν ξεκολλάς εύκολα. Θυμάμαι πώς ήμουν κάποτε... και πώς είμαι τώρα.. Θα κοιμηθώ νωρίς σήμερα, ξανά ελπίζοντας η βασίλισσα μου να γυρίσει, έστω και στο όνειρο μου.

Κεφάλαιο 4

Κυριακή 18 Μαΐου 201X

Χθες βράδυ είδα έναν εφιάλτη.. Όνειρο όμορφο για τους περισσότερους, εφιάλτης για μένα. Ήμασταν μαζεμένοι όλοι μαζί.. η μητέρα μου, ο πατέρας μου, η βασίλισσά μου με τους γονείς της, ο αδερφός μου, σε ένα τραπέζι ζεστό, οικογενειακό.. Ξύπνησα με μια ορμή. Ήθελα να ξεσπάσω, να κλάψω, να θρηνήσω τις απώλειές μου.

Εκείνες είναι οι στιγμές που δεν σκέφτεσαι τα στερεότυπα, το τι θα πουν οι άλλοι. Εκείνες είναι οι στιγμές που δεν είμαι τίποτα παρά ένας ευάλωτος άντρας, ευάλωτος στα χτυπήματα της ζωής, ευάλωτος στις συνέπειες των αποφάσεων μου. Πόσο μου λείπουν.. Πόσο μου λείπει η ζωή μου. Μου φαίνεται ότι δεν θα προχωρήσω ποτέ. Δεν θα ξεχάσω ποτέ. Θα μείνω κολλημένος στο άστατο παρελθόν μου. Θα κάτσω σπίτι κλεισμένος, εγώ και τα χαρτιά, τα χαρτιά και εγώ. Και θα σκεφτώ.. θα σκεφτώ τα λάθη μου. Τι θα μπορούσα να αλλάξω. Μια τυπική μέρα.

Φοβάμαι να κοιμηθώ. Φοβάμαι μήπως η ζωή, η άτιμη, με χτυπήσει ξανά με αναμνήσεις. Με γεμίσει ζεστασιά και μετά μου την αρπάζει από τα χέρια μου με μια κίνηση, ένα φύσημα του αέρα.. Φοβάμαι.

Κεφάλαιο 5

Τετάρτη 28 Μαΐου 201X

Σήμερα της μίλησα.

Άκουσα την μελωδική φωνή της να μιλάει γλυκά για τις διακοπές της σε μια συνεργάτιδα-φίλη της. Είπε θα πάει στην Αμοργό. Εκεί κάναμε διακοπές.. Αποφάσισα να την ρωτήσω και εγώ έτσι τυχαία για τις διακοπές της, μπας και μου μιλήσει, δίχως να την αφήσω να καταλάβει ότι ξέρω ήδη την απάντηση. Απλά θέλω να μου μιλήσει ξανά, μετά από τόσο καιρό. Να μου μιλήσει όμως.. όχι τυπικά λόγω της δουλειάς.. αληθινά. Την ρώτησα. Μουμίλαγε ψυχρά, μονολεκτικά. Κάθε νεύμα του κεφαλιού μου αντιστοιχούσε σε ένα τρανταχτό “Σε αγαπάω με όλη μου την καρδιά, σε παρακαλώ γύρνα πίσω. Γέμισε ξανά την καρδιά μου με αισθήματα. Έκανα λάθος. Αλλά άλλαξα αλήθεια. Σε παρακαλώ βασίλισσα μου”. Έχω τόσο καιρό να την φωνάξω έτσι. Πόσο ήθελα να της τα πω όλα αυτά. Αλλά, με μια λυγερή στροφή του καλλιγράμμου κορμιού της και ένα στυφό “αντίο θα τα πούμε”, έφυγε. Μία πίκρα βγήκε απαλά από την φωνή της. Το ένιωσα. Ξαφνικά, οι υπέροχα γραμμένοι στίχοι του Νίκου Γκάτσου ήρθαν στο μυαλό μου, σε συνάρτηση με τη συζήτηση μαζί της, που τόσο περίμενα.. «*Ελαμπε το καλοκαίρι ήμουνα και γω παιδί, τέτοιο αγαπημένο ταίρι στη ζωή δεν είχα δει. Τους εκοίταζαν οι γλάροι, τους εκοίταζα κι εγώ, σα θαλασσινό φεγγάρι πάνω από την Αμοργό.*»

Κεφάλαιο 6

Σάββατο 31 Μαΐου 201X

Δάκρυα.

Δ... δεν

Α... αντέχω

Κ... κλάμα

Ρ... ρίγος

Υ.. ύπαρξη

Α... Αόριστη

Χωρίς αυτή, είμαι μια αόριστη ύπαρξη. Μια μάζα παρατημένη στο έλεος μιας κοινωνίας ανταγωνισμού, μίσους και απάτης. Μια κοινωνία δίχως ψυχή. Σήμερα έκανα μια απόπειρα να βγω έξω. Να κάνω μια αθώα βόλτα στους ανήσυχους δρόμους της Αθήνας, να θυμηθώ τα παλιά. Από τότε, δεν είχα την δύναμη να βγω έξω. Οι αναμνήσεις με στοίχειωναν. Σε κάθε πρόσωπο που με προσπερνούσε καθρεπτιζόταν το πρόσωπο της. Χλωμό και άψυχο. Παρανοϊκά έτρεχα να φύγω, οι ενοχές ήταν παντού. “ Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε.. ίσως τώρα να είναι αλλιώς” σκέφτηκα. Έτσι, με αυτή την σκέψη για κίνητρο βγήκα έξω. Λιτά ντυμένος, περπατούσα άχαρα και με ανασφάλεια. Και πράγματι προς έκπληξη μου, τα πρόσωπα τους ήταν διαφορετικά. Ανθρώπινα, γυναικεία, αντρικά, παιδικά. Μια ανακούφιση με διαπέρασε. Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Το πρώτο βήμα να ξεπεράσω το μοιραίο μου παρελθόν. Να ξαναγίνω εγώ. Χάρηκα και αυτό φάνηκε στην κίνηση μου. Ένιωθα πιο ανάλαφρος, πιο ελεύθερος, πιο γήινος. Ένιωθα επιτέλους.. ασφαλής. Ξαφνικά.. άρχισα να παρατηρώ το τοπίο γύρω μου. Φώτα, μυρωδιές, μουσικές. Κάθισα σε ένα παγκάκι, είχε αρχίσει να βραδιάζει.. Σήκωσα το κεφάλι μου ψηλά και είδα. Είδα ξανά χρώματα. Οι φωτεινές αποχρώσεις του ηλιοβασιλέματος χόρευαν με το μαύρο σκοτάδι που ερχόταν να τυλίξει τον ουρανό. Οι μουσικές βγαίνανε από τα μικρά καφέ και αγκάλιαζαν σφιχτά την αθόρυβη ατμόσφαιρα. Οι άνθρωποι, περπατούσαν με μια κανονικότητα και συνάμα μια τέλεια μουσικότητα. Αρμονία παντού. Αρμονία γεμισμένη με αντιφάσεις. Όλα αυτά μου την θυμίζουν. Αυτή ήταν το ατέλειωτο φώς, η χαρά της ζωής μου. Σαν παιδί έτρεχε πάνω κάτω γελώντας, και σαν φωτιά έπεφτε στην αγκαλιά μου και με φίλαγε γλυκά σαν να με φίλαγε για

πρώτη φορά. Η ζωή μαζί της ήταν.. αλλιώς. Ήταν σαν να έπρεπε να ήμαστε μαζί. Όλα ήταν σωστά. Και εγώ ήμουν λάθος. Και τώρα που συνειδητοποιώ.. την κατάχρηση που έκανα στον θησαυρό μου... Σφραγίζω τις λέξεις μου με μεμονωμένα δάκρυα. Λίγα, αλλά υπαρκτά. Λίγα, αλλά πραγματικά...

Κεφάλαιο 7

14 χρόνια πριν

Τώρα το τελευταίο παιχνίδι ξεκινά.

Προχωρώ ευθεία,, μπροστά σε ένα ελαφρώς φωτισμένο κτήριο. Πλουσιοπάροχο κτήριο δεν μπορώ να πω. Σε κάθε γωνιά βλέπεις και έναν μαυροντυμένο άντρα του προσωπικού. Θα προτιμούσα την άνεση του σπιτιού μου, αλλά με ήθελε μαζί του. Προχωράμε αργά και σταθερά. Με κυριεύει ένας φόβος, μια ανησυχία αλλά εκείνος με καθησυχάζει με το σταθερό και ακλόνητο βλέμμα του. Μου είπε πριν φτάσουμε εδώ:» «Εκεί που πάμε ή θα φύγουμε νικητές ή δεν θα γυρίσουμε ποτέ».

Σιωπή. Δεν ήξερα πώς να του το πω. Ήθελα να φύγουμε να εξαφανιστούμε, να σταματήσει πια αυτός ο εθισμός. Αλλά εκείνος δεν σταμάταγε. Με το χέρι σταθερό στο τιμόνι και το πόδι βαρύ στο γκάζι, πήγαινε με ολοένα και περισσότερη ανυπομονησία στον προορισμό του.

Αλλάξε. Δεν βλέπω πια ίχνος αισθημάτων μέσα του. Τίποτα δεν τον σταματά. Εθίστηκε. Χάθηκε. Το μόνο που μπορεί να τον σταματήσει είναι ο θάνατος. Και όσο και να φωνάζω, να ουρλιάζω, να τον εκλιπαρώ να σταματήσει. Δεν το κάνει. Ούτε καν η αγάπη μου δεν τον ενδιαφέρει πια. Χάθηκε ο άντρας που αγάπησα. Και ότι απέμεινε από αυτόν, ένα άψυχο σώμα δηλαδή, προχωράει τώρα μπροστά μου, μηχανικά. Φτάνουμε σε έναν μακρύ διάδρομο με μια πόρτα. Μια μεγάλη, ατσάλινη πόρτα. Μπαίνω μέσα διστακτικά, έχω χάσει την λογική μου, ο άντρας που αγαπώ παίζει με την ίδια του την ζωή χαρτιά. Χαρτιά με τον διάβολο. Για μένα είναι φυλαγμένη μια μικρή καρέκλα στο βάθος ενός δωματίου χωρίς παράθυρα, όπως ακριβώς είναι και η θέση μου πλέον στην καρδιά του. Κάθομαι ακίνητη και βλέπω. Βλέπω και προσεύχομαι. Αν τον χάσω, θα χαθώ. Και ο ίδιος δεν το ξέρει.

Κάθεται στην κόκκινη καρέκλα, φυλαγμένη μόνο για αυτόν, και

δεν γυρνάει καν να με κοιτάξει. Η πόρτα κλείνει και το παιχνίδι ξεκινά. Ο άντρας απέναντι κάθεται στο σκοτεινό μέρος του δωματίου, κανένα ίχνος του προσώπου του δεν είναι διακριτό. Μόνο τα γεμάτα με μίσος μάτια του λάμπουν στο σκότος. “Εκδίκηση” είναι η μόνη λέξη που λέει και αρχίζει να μοιράζει. Ο άντρας μου προσεκτικά επιλέγει τις κινήσεις του...

Πέρασαν δύο ώρες και οι δύο άντρες βρίσκονται σε ισοπαλία, κάτι που δυσσαρεστεί τον άντρα απέναντι. Άλλο ένα τελευταίο μοίρασμα, άλλος ένας τελευταίος κρίσιμος πόντος. Μοιράζονται τα χαρτιά και παρατηρώ, τρεμάμενη. Κάτι λείπει από την τράπουλα στο τραπέζι.. Τώρα είναι πραγματικά ζήτημα ζωής ή θανάτου..

Νίκησε! Ο άντρας μου νίκησε! Ανακούφιση κυλάει στις φλέβες μου και σηκώνομαι βιαστικά να φύγουμε. Τελείωσε το στοίχημα, τι κάθεται; Και καθώς συνειδητοποιώ πως είχα αφαιρεθεί από τη συζήτηση των δύο αντιπάλων.. ακούω τις πιο καθοριστικές κουβέντες της ζωής μου..

“ΟΧΙ. Δεν έπρεπε να συμβεί αυτό. ΕΓΩ έφτιαξα το παιχνίδι εγώ καθορίζω τους κανόνες. Βαρέθηκα πια να παίζω με απατεώνες. Είσαι ένας ανήθικος άνθρωπος που πρέπει να πληρώσει. ΠΡΕΠΕΙ να χάσεις. Δεν έμαθες να παίζεις δίκαια και τώρα πληρώνεις το τίμημα. Στη ζωή δεν μπορείς να φτιάχνεις τους δικούς σου κανόνες.”

Και με μια αστραπιαία κίνηση του χεριού του.. βγάξει ένα όπλο από την δεξιά εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Κάνει να τραβήξει την σκανδάλη και πριν προφτάσει να ξεφύγει από τα δεσμά του πιστολιού η θανατηφόρα σφαίρα.. μια κάρτα, ένας Άσσος, εκτοξεύεται από το χέρι του άντρα μου και βρίσκει τον άντρα απέναντι στο αριστερό του μάτι. Μια πράξη που τον ρίχνει στο πάτωμα με ένα ρυάκι αίματος να τρέχει από τον οφθαλμό του. Εγώ άναυδη τρέχω να πάρω τον άντρα μου να φύγουμε, αρκετό κακό δημιούργησε όλο αυτό το στοίχημα. Και πάνω που πάω να τον αγκαλιάσω, να τον τραβήξω από το χέρι να φύγουμε.. εκείνος αναίσθητα παίρνει το πιστόλι από το πάτωμα και εν ψυχρώ σκοτώνει τον αθώο άνθρωπο που κείται στο πάτωμα.

Σοκ, χάος, σκοτάδι.

Μόνο αυτά υπήρχαν στο μυαλό μου. Ο άντρας που αγάπησα, μόλις σκότωσε χωρίς λόγο έναν άνθρωπο. Χωρίς αιτία. Έγινε ένα τέρας μπροστά στα μάτια μου. Έφυγα τρέχοντας, μη μπορώντας να δω

μπροστά μου. Έφυγα και δεν γύρισα πίσω...

Κεφάλαιο 8

Παρασκευή 6 Ιουνίου 201X

Σήμερα ήταν η τελευταία μέρα δουλειάς πριν τις καλοκαιρινές διακοπές. Τυπική μέρα γεμάτη ενθουσιασμό, φυσικά, καθώς όλοι περίμεναν το ρολόι να σημάνει το τελευταίο του "τικ", πριν ανοίξουν οι πόρτες της εταιρίας και αφηθούν όλοι στη χαρά του καλοκαιριού. Σημειωτέον ότι η εταιρία μας είναι από τις λίγες που κλείνει τόσο νωρίς. Βέβαια, εγώ έμεινα ακάθεκτος καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Τα καλοκαίρια δεν έχουν σημασία χωρίς αυτήν. Μέσα στο μουντό γραφείο μου, άφησα το μυαλό μου ελεύθερο μετά από πολύ καιρό.. Σκεφτόμουν αυτήν, τα καλοκαίρια μας, τα γέλια, τις χαρές.. Σκεφτόμουν πώς στο καλό θα κατάφερνα να την κερδίσω πίσω. Βαρέθηκα πια να κάθομαι μέσα στην απραξία και να την βλέπω να γλιστράει από την αγκαλιά μου μέρα με την μέρα. Αποφάσισα επιτέλους να την κυνηγήσω. Νιώθω.. μια αλλαγή μέσα μου. Νιώθω πως ξαναβρίσκω τον εαυτό μου. Προχωρώ. Αλλά τίποτα δεν θα αλλάξει, αν δεν γυρίσει η βασίλισσά μου. Μόλις ήμουν ελεύθερος να φύγω, σηκώθηκα βιαστικά από την γκρι καρέκλα μου και έκανα να την βρω. Έψαχνα και έψαχνα και έψαχνα. Μα αυτή, άφαντη. Δεν είχα ακόμα το θάρρος να μιλήσω σε συνεργάτες μου, μόνο με εκείνη ένωθα άνετος. Από μικρός είχα ένα θέμα με τον κόσμο. Εκείνη κατάφερε να με ανοίξει.. και για χάρη της και εγώ άρχισα άφοβα να ρωτάω τους ανθρώπους γύρω μου αν την είδαν. Οι περισσότεροι απαντούσαν αρνητικά με ένα μικρό κούνημα του κεφαλιού τους, κάτι που με τρόμαζε αφάνταστα. Αν δεν ήταν εκείνη η τελευταία γυναίκα που ρώτησα, που ευτυχώς είχε απάντηση στο ερώτημα μου, δεν θα είχε τελειώσει καλά η ιστορία. Μου είπε λοιπόν, με έναν αφύσικο τόνο στη φωνή της, πως η βασίλισσα μου είχε φύγει ήδη στην Αμοργό. Την κοίταξα, αφήνοντας τη σιωπή να μιλήσει για μένα, και έφυγα ασάλευτος, σκεπτόμενος και πικραμένος. Μόλις γύρισα σπίτι, πέταξα την τσάντα μου κάτω με δύναμη και έπεσα στον παλιό καναπέ μου. Τα λεπτά περνούσαν και εγώ προσπαθούσα να βρω λύση στο πρόβλημά μου. Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Πρέπει να της μιλήσω τώρα, αν αφήσω ακόμα ένα καλοκαίρι να περάσει... ίσως

την χάσω για πάντα. Ίσως την έχω ήδη χάσει, ίσως όχι, κανείς δεν ξέρει, αλλά άμα δεν της μιλήσω θα μείνω με την αβεβαιότητα στην ζωή μου για πάντα. Και όσο αποφασιστικά έμπαιναν και έβγαιναν οι σκέψεις από το μυαλό μου, τόσο αποφασιστικά είπα στον εαυτό μου..

“Θα πάω στην Αμοργό.”

Κεφάλαιο 9

Εννιά ώρες στο πλοίο με κούρασαν. Όμως επιτέλους, μετά από τόσο καιρό, μια γαλήνη με κυρίευσε. Αυτό το νησί έχει τις επιρροές του πάνω μου. Όσο στρεσαρισμένη και να είμαι από τη δουλειά, την αϋπνία, τη ρουτίνα.. πάντα βρίσκω τον εαυτό μου σε αυτό το νησί. Βέβαια αυτή η αγαλλίαση ξάφνου φεύγει με ένα φύσημα του αέρα. Γιατί όπου και να πάω, όπου και να σταθώ, αναμνήσεις με κατακλύζουν. Όσο περνάει ο καιρός αρχίζω να γίνομαι καλύτερη στο παιχνίδι της απόκρουσης. Πλέον, δεν με αγγίζει τόσο η απουσία του. Έμαθα να ζω χωρίς αυτόν. Τότε ήταν αλλιώς. Τότε δεν είχε υποκύψει στα δαιμόνια που κρύβει αυτή η χαρτομανία. Τότε, με κοίταγε και έβλεπα στα μάτια του.. αγάπη. Αγάπη για μένα. Και όχι εμμονή για το παιχνίδι. Τότε ήταν αλλιώς. Και εφόσον επέλεξε να χάσει τον εαυτό του... Αποφάσισα πως δέν θα είμαι εγώ αυτή που θα τον βρίσκει και θα τον συνεφέρει. Το μόνο που βλέπω πλέον είναι το κέλυφος ενός χαμένου άντρα. Και αν δε αλλάξει, εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Και σίγουρα δεν μπορώ να περιμένω για πάντα. Η αλήθεια είναι πως μου λείπει η συντροφιά του. Ίσως μου λείπει γενικά η συντροφιά. Μετά απο την μοιραία νύχτα, έμαθα να μην εμπιστεύομαι κανέναν..

Μια γνωστή φωνή με διέκοψε από τις σκέψεις μου, και χωρίς να το καταλάβω είχα φτάσει στο πατρικό μου σπίτι. Η γλυκιά όψη της μητέρας μου με αποσπά από το χαστικό μυαλό μου και τρέχω να την αγκαλιάσω. Από κει και πέρα είχα σκοπό να περάσω τις διακοπές μου με την οικογένεια μου. Μακριά απο τη μοναξιά..

Η μέρα πέρασε σχετικά γρήγορα. Η ανάλαφρη κουβέντα με την μητέρα μου και τις αδερφές μου, με χαλάρωσε και ένιωσα ζεστά και υπέροχα. Αποφασίσαμε να βγούμε μια βόλτα με τις αδερφές μου και τους αρραβωνιαστικούς τους. Η μαμά είχε δεχτεί την απόφασή μου

να μην μπλέξω με άντρες μέχρι να νιώσω έτοιμη. Ξέρει τι έγινε και κάθε φορά που κοιτάω το πάτωμα απογοητευμένη εδώ και δεκατέσσερα χρόνια, νιώθω τα μάτια της να με κοιτάνε με πόνο και κατανόηση. Χαίρομαι που είναι εδώ για μένα...

Το νησί κάθε χρόνο φαίνεται όλο και πιο όμορφο. Μουσικές, γέλια, αθώα φιλιά, μυρωδιές. Τα καλοκαίρια μου κάποτε σήμαιναν κάτι. Ήταν γεμάτα. Τώρα, είτε φταίει το ότι μου λείπει εκείνος, είτε το ότι μου λείπει γενικά η αγάπη, νιώθω κενή. Έφυγα από την παρέα των αδερφών μου και κάθισα σε ένα παγκάκι δίπλα στη θάλασσα. Από μικρή, ο ήχος των κυμάτων που χτυπάνε απαλά την ακτή, με ηρεμούσε. Έκλεισα τα μάτια μου και αφέθηκα στον ήχο της θάλασσας. Και σαν γλυκιά ανάμνηση άκουσα την φωνή του να με φωνάζει. Μου έχει λείψει τόσο πολύ, παρόλο που δεν θέλω να το παραδεχτώ. Το όνομά μου ακούγεται δέκα φορές πιο όμορφο, όταν συνοδεύεται από τη φωνή του. Η φωνή όλο και δυνάμωνε και με έκανε να ανοίξω τα μάτια μου μόνο και μόνο για να χαθώ. Μπροστά μου στεκόταν εκείνος.

Είναι εδώ.

Είναι εδώ δίπλα μου.

Δεν το πιστεύω. Το μόνο που ακούω είναι μια άσχημη μείξη βουής και συγγνώμης, και με μια κίνηση τρέχω όσο γρήγορα τα δάκρυά μου κυλάνε στα μάγουλά μου. Δεν ξέρω τι να σκεφτώ, πώς να φερθώ. Θέλω να τρέξω στην αγκαλιά του και να λιώσω από απόλαυση όπως ο Ίκαρος έλιωσε στην αγκαλιά του ήλιου. Αλλά άμα το κάνω θα με καταστρέψω. Δεν μπορώ να ξανακαταστραφώ για χάρη του. Κοιμήθηκα με δάκρυα στα μάτια ελπίζοντας να μην τον ξαναδώ..

Κεφάλαιο 10

Συγγνώμη.

Συγγνώμη που φέρθηκα έτσι. Συγγνώμη που έχασα τον εαυτό μου. Συγγνώμη που σε άφησα να φύγεις δίχως καμία λέξη. Συγγνώμη που ποτέ δεν ήμουν άξιος της υπεροχής σου. Έκανα το μεγαλύτερο λάθος της ζωής μου. Και αυτό δεν ήταν ότι σκότωσα εκείνον τον άνθρωπο. Ήταν ότι σε έχασα. Σε άφησα να φύγεις και δεν προσπάθησα να σε κερδίσω. Μου πήρε δεκατέσσερα χρόνια γεμάτα κλάμα, αυτοαπόρριψη, μίσος και αναισθησία για να καταλάβω το

λάθος μου. Κάθε μέρα συνέχιζα να παίζω με τα χαρτιά χωρίς να καταλαβαίνω ότι αυτά με κατέστρεψαν. Σε διαβεβαιώνω πως πέταξα όλες τις τράπουλές μου. Θέλω να ξέρεις πως κάθε μέρα σε σκεφτόμουν. Κάθε μέρα έκλαιγα πριν κοιμηθώ και σκεφτόμουν πως σε κράταγα στην αγκαλιά μου. Βασίλισσα μου, φώς της ζωής μου. Δεν ξέρω πώς να στο θέσω. Ό,τι και να πω είναι λίγο. Ξέρεις οτι θα γύρναγα όλο τον κόσμο για σένα, απλά για να σε δω να χαμογελάς. Χαράμισα πολύτιμα χρόνια από την ζωή μας κλεισμένος στο σπίτι μου, ενώ θα μπορούσα να σε βγάζω βόλτες, να σε χαίρομαι. Θέλω να ξέρεις πως σε αγάπησα, σε αγαπάω και θα σε αγαπάω για πάντα. Ό,τι και να γίνει. Δεν θέλω να σε πιέσω να με συγχωρέσεις. Απλά.. όλα αυτά τα χρόνια σκεφτόμουν. Κάθε μέρα σκεφτόμουν και κατάλαβα πόσο λάθος ήμουν. Άλλαξα. Κατάλαβα, αγαπημένη μου, πως χωρίς εσένα δεν ζω. Είμαι ένα μίζερο πλάσμα, ένα όν δίχως αιτία ύπαρξης. Είσαι η φωτιά που μου δίνει ζωή. Το κόκκινο που κάνει τέλεια αντίθεση στο δικό μου μαύρο. Η ζωή χωρίς εσένα δεν έχει μουσική, δεν έχει χρώματα δεν έχει φως. Δεν είναι ζωή. Μέσα στους στοχασμούς μου βρήκα το αληθινό νόημα της ζωής. Κατάλαβα πως δεν με ωφελούσε σε τίποτα αυτή η μιζέρια. Κατάλαβα πως όλοι κάνουμε λάθη, άλλοι μικρά, άλλοι μεγάλα. Αποφάσισα λοιπόν να καταθέσω στην αστυνομία το έγκλημά μου. Μίλησα με δικηγόρους και μου είπαν πως η ποινή θα είναι μικρότερη, επειδή παραδόθηκα. Αλλά και πάλι δεν γλιτώνω τη φυλακή. Δεν πειράζει όμως. Γιατί ξέρω ότι από κει μέσα θα βγω άλλος άνθρωπος. Ίσως τότε να είμαι ο άνθρωπος που σου αξίζει. Αλλά δεν θέλω να με περιμένεις. Έχασα την ευκαιρία μου. Θέλω απλά να σε ευχαριστήσω για το μάθημα ζωής που μου πρόσφερε η αγάπη σου. Και να σου ζητήσω συγγνώμη που σε κατέστρεψα. Και θέλω να βεβαιωθώ ότι δεν θα γυρίσεις πίσω. Θα βρεις τον άντρα που σου αξίζει και θα με ξεχάσεις. Αλλά εγώ δεν θα σε ξεχάσω ποτέ. Ξέρεις όταν αποφάσισα να έρθω να σε βρω είχα σκοπό να σε κερδίσω πίσω. Αλλά αφότου είδα τον πόνο που σου προκάλεσε η όψη μου... αναθεώρησα. Δε θέλω να σε πονέσω άλλο. Σε αγαπάω αρκετά για να σε αφήσω να φύγεις. Σε αγαπάω υπερβολικά πολύ, για να σε αφήσω να μείνεις μαζί μου. Να ξέρεις πως πάντα ήσουν και θα είσαι η βασίλισσά μου. Να ξέρεις πως όταν σου ζήτησα να γίνεις η κοπέλα μου χρόνια πριν, ήθελα να σου προσφέρω τον κόσμο. Ακόμα θέλω. Αλλά πλέον κατάλαβα ότι το μόνο που πρέπει να

σου προσφέρω είναι η απελευθέρωση από τα δεσμά μου. Ξέρεις ήθελα να είμαι ο τελευταίος άντρας που θα σε έκανε χαρούμενη. Αλλά δεν πειράζει. Μου φτάνει που ήσουν εσύ η τελευταία γυναίκα που έκανε εμένα χαρούμενο. Και πάντα θα είσαι εσύ η τελευταία. Δεν θέλω να στεναχωρηθείς. Με αυτό το γράμμα σου αφήνω και το κακογραμμένο μου ημερολόγιο, όχι σαν ενθύμιο. Απλά ήθελα να δεις από μόνη σου πόσο καλό μου έκανες. Και εγώ με αυτό που πράττω, κάνω καλό σε εσένα. Στο ανταποδίδω.. σε αγαπάω με όλη μου την καρδιά βασίλισσα μου. Να προσέχεις τον υπέροχο εαυτό σου και πάλι ευχαριστώ που γλύκανες την ζωή μου με την ύπαρξή σου. Αντίο αγαπημένη μου. Ίσως ξαναιδωθούμε σε μιαν άλλη ζωή...

Ο βασιλιάς σου.

Και με δάκρυα στα μάτια και στο χαρτί, τρεμάμενα χέρια, και ημερομηνίες του ημερολογίου του να τρέχουν στο μυαλό μου.. 9 Μαΐου, 16 Μαΐου, 31 Μαΐου.. αποχαιρέτησα για πάντα τον έρωτα της ζωής μου. Τον καταστροφικό αυτό, μα με τόση ουσία, έρωτα της ζωής μου.

Νικολέττα Δραζινάκη

Χιόνι

Παρακολουθούσε τη νιφάδα χιονιού να στροβιλίζεται στον αέρα. Ο άνεμος την παρέσυρε και την απόθεσε στο τζάμι του παραθύρου. Η πρώτη χιονονιφάδα του χειμώνα. Κι ύστερα κι άλλη, κι άλλη μία, ένας χείμαρρος που κατέληγε στο ψυχρό γυαλί. Και έπειτα από αρκετή ώρα το έδαφος είχε καλυφθεί από ένα άσπρο πάπλωμα, σαν να προσπαθούσε να ζεστάνει τα γυμνά κλαδιά των δέντρων και τους ξερούς πια θάμνους. Το τοπίο ήταν συνάμα λυπητερό και μαγευτικό. Από τη μία το χιόνι που προκαλούσε μια αίσθηση ηρεμίας, γαλήνης και από την άλλη τα πεσμένα φύλλα, που με τον ερχομό του φθινοπώρου εγκατέλειψαν τα δέντρα για να υποδεχτούν μόνα την παγωνιά. Και ύστερα νέα άνθη να φυτρώσουν και να χαθούν κι αυτά στα χέρια του χειμώνα και ο κύκλος θα συνεχιστεί και θα συνεχιστεί...

Γύρισε το κεφάλι και κλείνοντας τα μάτια αφέθηκε να την κατακλύσει η ζεστασιά που της παρείχε το αυτοκίνητο. Θα έφταναν σε ένα σπίτι στις παρυφές του βουνού. Της είπαν ότι θα ήταν υπέροχα. Όμως δεν θα ήταν. Το ήξερε. Διότι ο σκοπός αυτού του ταξιδιού δεν ήταν η διασκέδαση. Ένα δάκρυ κύλησε στο πρόσωπό της. Και αποκοιμήθηκε.

Την ξύπνησε το χέρι της μητέρας της, που χάιδευε το μάγουλό της. Ήταν κρύο και έτρεμε. Καθώς άνοιξε τα μάτια της, έπιασε το χέρι και το έσφιξε.

«Μαμά. Όλα θα πάνε καλά» της είπε, όμως εκείνη δεν απάντησε, αρκέστηκε σε ένα νεύμα του κεφαλιού και γύρισε το κεφάλι της από την άλλη πλευρά. Σίγουρα για να κρύψει τα δάκρυά της.

Στο κάθισμα του συνοδηγού, χλωμός και εξαντλημένος, καθόταν ο λόγος για τον οποίον ταξίδεψαν τόσες ώρες, τόσο δρόμο, ο πατέρας της. Είχε κλειστά τα μάτια και, αν δεν άκουγε τη δυνατή αναπνοή του, θα νόμιζε πως ήταν νεκρός. Και σχεδόν ήταν δηλαδή. Όσο κι αν εκείνη δεν ήθελε να το πιστέψει, η αρρώστια τον είχε καταβάλει. Δεν είχε καταλάβει ακριβώς, αλλά ήξερε ότι η ασθένεια τον κατέτρωγε.

«Ισμήνη, έλα» η τρεμάμενη φωνή της μητέρας της διέκοψε τις σκέψεις της. Η Ισμήνη άνοιξε την πόρτα και πάτησε στο μαλακό χιόνι. Ξαφνικά ένα κύμα κρύου πέρασε μέσα από τα ρούχα της. Η ζέστη του αμαξιού χάθηκε, όπως το κερί σβήνει με ένα φύσημα του ανέμου. Έβαλε το παλτό και τα γάντια της και κοίταξε γύρω. Το χιόνι ήταν τόσο πολύ που δεν μπορούσε να διακρίνει τι την περιτριγύριζε. Η ομίχλη τα είχε κρύψει όλα.

«Δεν μπορώ να δω» είπε γυρίζοντας στη μητέρα της.

«Το Νοσοκομείο είναι εκεί» είπε εκείνη δείχνοντας με το δάχτυλό της μια συμπαγή σκιά απέναντι. Αυτό το κτήριο απέναντι μπορεί να σώσει τον πατέρα της. Γι' αυτό έκαναν τόσο δρόμο ως εδώ, ως την πόλη. Το μικρό νοσοκομείο της επαρχίας τους σηκώνει τα χέρια ψηλά. Δεν μπορούν να κάνουν τίποτα.

Ήταν ειρωνεία. Δεν είχε επισκεφθεί ποτέ την πόλη κι από μικρή παρακαλούσε να συμβεί κάτι, ώστε να βρεθεί επιτέλους στους μεγάλους δρόμους της πρωτεύουσας. Και να τη τώρα απέναντι από ένα άψυχο σωρό τούβλα και μπετόν, που αποτελούσε τη μόνη της ελπίδα, παρατηρώντας το χιόνι εδώ, στην πόλη, επιτέλους...

«Πάω να ειδοποιήσω για να μας φέρουν ένα φορείο» Ο μπαμπάς της δεν μπορεί να περπατήσει. Για την ακρίβεια είναι τόσο εξαντλημένος που δεν θα άντεχε να φτάσει μέχρι εκεί. Και ειδικά με τόσο χιόνι.

«Εσύ Ισμήνη, πρόσεχε τον μπαμπά. Δεν θα αργήσω» Η απάντηση ήταν ένα νεύμα το οποίο η μητέρα της δεν είδε, καθώς είχε ήδη γυρίσει και απομακρυνόταν μέχρι που έγινε μια τελίτσα στο άσπρο φόντο και χάθηκε.

Η Ισμήνη μπήκε στο αμάξι ξανά, στην θέση του οδηγού για να βρίσκεται δίπλα στον πατέρα της. Κάθισε, άνοιξε τη θέρμανση και περιεργάστηκε τον άντρα δίπλα της. Δεν ήταν αυτός ο πατέρας της. Δεν μπορεί. Εκείνος είχε πάντα λίγα παραπανίσια κιλάκια και ροδαλά μάγουλα. Ο άντρας μπροστά της είχε χάσει το χρώμα του,

ήταν υπερβολικά λεπτός και καταβεβλημένος.

Ανοιξε αργά τα μάτια του και χαμογελώντας ψιθύρισε:

«Γεια σου»

«Γεια μπαμπά», τότε πρόσεξε ότι ο πατέρας της έτρεμε. Τα χέρια του είχαν μελανιάσει.

«Ω! Θεέ μου» είπε η κοπέλα και έβγαλε το παλτό της. Το ακούμπησε απαλά πάνω του.

«Καλύτερα;» ρώτησε πιάνοντάς του το χέρι.

«Ευχαριστώ» απάντησε εκείνος κι ύστερα έμειναν σιωπηλοί.

«Νομίζω...» είπε κάποια στιγμή ο μπαμπάς της

«Νομίζω ότι επιτέλους... έχασα τα κιλά που παιδεύομαι τόσο καιρό να χάσω» είπε γελώντας.

Γελούσε. Παρά την ασθένεια του δεν έχασε την ευθυμία του. Αυτός ήταν ο μπαμπάς της. Και ξαφνικά γελούσε κι εκείνη. Και τότε η Ισμήνη αισθάνθηκε σαν εκείνες τις μέρες, πριν δύο χρόνια, που ο πατέρας της ήταν υγιής. Και δεν ήθελε να το χάσει αυτό. Δεν ήθελε να χάσει τον πατέρα της.

Το γέλιο της μετατράπηκε σε κλάμα και δάκρυα ήρθαν σαν ποτάμι στα μάτια της.

«Τι έπαθες μικρή μου;» είπε ο πατέρας της προσπαθώντας να σηκωθεί. Εκείνη έπεσε στην αγκαλιά του και ακούμπησε το πρόσωπό της στο παλτό. Ένωσε το χέρι του να χαϊδεύει τα μαλλιά της.

«Μην με αφήνεις μπαμπά. Μην φύγεις»

«Δεν θα φύγω. Ακόμα κι αν... κι αν νικήσει η ασθένεια, θα είμαι μαζί σου. Και με τη μαμά σου. Δεν θα σε αφήσω ποτέ.»

«Το υπόσχεται;»

«Το υπόσχομαι»

Η φωνή του πατέρα της ήταν τόσο σταθερή και σίγουρη, που η Ισμήνη αισθάνθηκε ντροπή. Εκείνη έκλαιγε κι αυτός στην κατάσταση που βρισκόταν την παρηγορούσε. Άλλη μια ειρωνεία. Πήρε θάρρος, σηκώθηκε και σκούπισε τα μάτια της με το μανίκι της. Το χέρι του ακούμπησε το μάγουλό της. Ήταν κρύο και, όπως είδε έπειτα, ακόμα παρέμενε μελανιασμένο.

«Κοίτα» είπε τότε εκείνος.

«Κοίτα πόσο χιόνι!» άπλωσε το χέρι του και ακούμπησε το θολωμένο τζάμι. Όταν το έβγαλε στο σημείο όπου πριν ακουμπούσε,

η θολούρα είχε εξαφανιστεί και μπορούσαν να διακρίνουν πια καθαρά.

«Δεν είναι πανέμορφο;» τη ρώτησε κι εκείνη βάλθηκε να το παρατηρεί άλλη μια φορά. Οι νιφάδες στροβιλίζονταν άτακτα σε ένα ξέφρενο κυνηγητό και λευκό, λευκό, λευκό. Απέραντο σαν πεδιάδα. Όμως να, μια κουκίδα στη μέση. Κι ύστερα κι άλλη. Άλλη μια. Πλησίαζαν όλο και πιο πολύ.

Η πόρτα άνοιξε και η μητέρα της με μερικούς νοσοκόμους βοήθησαν τον μπαμπά να σηκωθεί και να ξαπλώσει στο φορείο.

Από εκεί κι έπειτα η Ισμήνη δεν θυμάται πολλά. Ένωθε σαν να έβλεπε όνειρο. Μπήκαν στο κτήριο, πέρασαν από τη ρεσεψιόν, πήγαν στο δωμάτιο όπου θα νοσηλευόταν ο μπαμπάς της. Σε όλες αυτές τις μπλεγμένες αναμνήσεις, μία κυριαρχεί. Εκείνη που χαιρετά τον πατέρα της.

«Θα τα πούμε, έτσι;» ρωτά με αγωνία.

«Στα αλήθεια δεν ξέρω.» απαντά εκείνος. «Αλλά να ξέρεις ότι πάντα θα σ' αγαπώ»

«Κι εγώ μπαμπά. Κι εγώ, όσο τίποτα»

Ήταν βράδυ πια, όταν εκείνη κι η μητέρα της έφθασαν στον μικρό ξενώνα, όχι μακριά από το Νοσοκομείο, όπου θα φιλοξενούνταν μέχρι να γίνει καλά ο πατέρας της ή μέχρι ... όχι δεν θα πεθάνει. Της το είπε κι ο ίδιος άλλωστε. Θα είναι πάντα μαζί της. Θα κατέχει το μεγαλύτερο μέρος της καρδιάς της.

Το σπιτάκι ήταν μικρό και ξύλινο. Με το χιόνι να κρύβει τα πάντα γύρω, έμοιαζε σαν να βρίσκονταν στη μέση του πουθενά. Ήταν όμορφα. Γαλήνια. Αν έκλεινε τα μάτια της μπορούσε ν φανταστεί ότι όλο αυτό ήταν διακοπές. Ο κρύος αέρας χάιδευε τα ματόκλαδά της. Σχεδόν έπεισε τον εαυτό της.

Μπήκαν μέσα και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν ένα καυτό μπάνιο. Ξεχάστηκε κάπως, αλλά πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού της, βρισκόταν η χλωμή εικόνα του πατέρα της.

Αργότερα καθόταν στον καναπέ δίπλα στο τζάκι και παρακολουθούσε το χιόνι από το παράθυρο. Κάθε νιφάδα έπεφτε απαλά και χανόταν μαζί με όλες τις άλλες νιφάδες.

«Μπορώ να κάτσω μαζί σου;» η μητέρα της βρισκόταν δίπλα της κρατώντας δυο κούπες.

«Βεβαίως», της έτεινε την μία κούπα.

«Είναι ζεστό. Θα σου κάνει καλό.» της είπε, καθώς η Ισμήνη τύλιγε τα δάχτυλά της γύρω από το ζεστό φλιτζάνι.

«Θα γίνει καλά;»

Σιωπή.

Ήξερε ότι η μητέρα της δεν μπορούσε να απαντήσει σε αυτό.

«Θα νιώθει τόσο μόνος τώρα» ψιθύρισε η Ισμήνη

«Το ξέρω. Για αυτό αύριο νωρίς θα πάμε να τον δούμε»

«Εντάξει» είπε και ξανάστρεψε την προσοχή της στις νιφάδες, χαμένη στις σκέψεις της.

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε μόλις ξύπνησε ήταν το άσπρο σαν πασπαλισμένο με άχνη πάπλωμα της. Έκανε κρύο, κάτι που την έκανε να κουλουριαστεί κάτω από τα σκεπάσματα. Φόρεσε ζεστές κάλτσες και μάλλινη μπλούζα για να κρατιέται ζεστή. Αφού είχε πια ντυθεί, στάθηκε για λίγο στο παράθυρο. Η αναπνοή της έκανε το τζάμι να θολώσει. Τα πάντα έξω ντυμένα στα λευκά. Σαν προσευχή ψιθύρισε στις νιφάδες: «Μην φύγεις». Η μέρα προμηνυόταν αρκετά ψυχρή. Ετοιμάστηκε και κατέβηκε τις ξύλινες σκάλες.

Βρήκε την μαμά της έτοιμη, να περιμένει. Το βλέμμα της ήταν απλανές και μόνο όταν η Ισμήνη της μίλησε κατάλαβε την παρουσία της. Είπαν μερικά ενθαρρυντικά λόγια και αφού ήπιαν λίγο τσάι – δεν είχαν όρεξη για τίποτε άλλο – έβαλαν τα πιο ζεστά πανωφόρια τους και έφυγαν.

Η διαδρομή ήταν ατέλειωτη. Καμία δεν μιλούσε. Όπως και την προηγούμενη μέρα, η Ισμήνη παρατηρούσε τη διαδρομή μιας χιονονιφάδας. Η ομίχλη είχε μειωθεί, αλλά ένας δυνατός άνεμος φυσούσε και δεν έλεγε να καταλαγιάσει. Ευτυχώς το αυτοκίνητο τούς παρείχε αρκετή ζέστη.

Όμως όταν έφθασαν και οι πόρτες άνοιξαν, ένα ρίγος διαπέρασε τα κορμιά τους. Χωρίς την ομίχλη ο γύρω χώρος διακρινόταν πια καθαρά. Η Ισμήνη επεξεργάστηκε το περιβάλλον και είδε όσα δεν μπορούσε να δει την προηγούμενη μέρα. Ένας τεράστιος ασφαλτοστρωμένος δρόμος χώριζε εκείνες και το Νοσοκομείο. Είχε πρόσφατα καθαριστεί από τα χιόνια αλλά μια νέα στρώση απλωνόταν. Με κάθε ανάσα τους κι ένα συννεφάκι ομίχλης ξεκινούσε από τα στόματά τους και χανόταν.

Διάφορα άλλα κτήρια περικύκλωναν το Νοσοκομείο, αλλά εκείνο ήταν το πιο επιβλητικό. Χωρίς την πολλή κυκλοφορία στους δρόμους, η πόλη έμοιαζε εγκαταλελειμμένη.

Πέρασαν τον δρόμο και μπροστά τους απλώθηκε το τεράστιο κτήριο. Τώρα καταλάβαινε για ποιο λόγο είχαν φέρει ως εδώ τον πατέρα της. Σε σχέση με το μικρό νοσοκομείο της επαρχίας τους, αυτό ήταν σίγουρα καλύτερο. Και μόνο από την όψη το καταλάβαινες. Το παλαιό μικρό κακοδιατηρημένο κτήριο δεν συγκρινόταν με το τεράστιο και γεμάτο ορόφους και παράθυρα της πρωτεύουσας.

Στο νου της έφερε τα μουχλιασμένα παραθυρόφυλλα και τα σπασμένα τούβλα του Νοσοκομείου της πόλης της. Ίσως τελικά ο πατέρας να γιατρευόταν.

Κοίταξε τα παραθυράκια. Ήταν άπειρα και από το καθένα έφεγγε ένα κίτρινο φως. Πίσω από κάποιο από αυτά βρισκόταν ο μπαμπάς της περιμένοντάς τους.

Το κτήριο αποδείχθηκε ακόμα πιο περίπλοκο στο εσωτερικό του. Οι διάδρομοι ήταν φιδογυριστοί και είχαν άπειρες πόρτες. Μύριζε οινόπνευμα και αρρώστια. Προχώρησαν προς την τεράστια αίθουσα υποδοχής και στην εξυπηρέτηση ασθενών και συγγενών. Καθώς η μητέρα της μιλούσε με την κυρία στην εξυπηρέτηση, η Ισμήνη παρακολουθούσε τους γιατρούς με τις λευκές ρόμπες να ανεμίζουν από πίσω τους. Έτρεχαν φουριόζοι από εδώ κι από εκεί, με χαρτιά και εξετάσεις στο χέρι, με ανακατωμένα μαλλιά, με μαύρους κύκλους κάτω από τα γεμάτα κούραση μάτια. Κάποιοι βέβαια με ένα ποτηράκι καφέ που άχνιζε στο χέρι, εξαντλημένοι αλλά ευχαριστημένοι που επιτέλους είχε έρθει η ώρα του διαλείμματος, ή μετά από μια επιτυχημένη εγχείρηση.

Άκουγε με προσήλωση μια συζήτηση γιατρών για το πώς θα ανακοίνωναν στην οικογένεια του αρρώστου ότι αυτός δεν επέζησε. Συχνή ανησυχία για τους γιατρούς. Για λίγο φοβήθηκε ότι μιλούσαν για τον πατέρα της. Ένα κύμα απογοήτευσης την κατέκλυσε και κόντεψε να δακρύσει, όταν οι γιατροί σηκώθηκαν από τις καρέκλες και την πλησίασαν.

Έπρεπε να το αντιμετωπίσει με ωριμότητα. Έπρεπε...

Όμως οι γιατροί δεν κατευθύνονταν προς εκείνη. Τελευταία στιγμή έστρεψαν το βλέμμα τους προς μια οικογένεια που βρισκόταν

παραδίπλα. Τους μιλούσαν ψιθυριστά.

Ευτυχώς. Αισθάνθηκε ανακούφιση και όχι πια την επιθυμία να κλάψει. Όμως, όταν η γυναίκα της οικογενείας έβγαλε μια κραυγή πόνου και άρχισε να κλαίει με λυγμούς, ένιωσε μια σουβλιά στο στομάχι της. Πώς αντιμετώπιζαν οι γιατροί όλους αυτούς τους πονεμένους ανθρώπους; Ήλπιζε να μην γινόταν κι εκείνη μία από αυτούς. Τον τελευταίο καιρό έκανε πολύ εγωιστικές σκέψεις. Με πόνο έστρεψε το βλέμμα της μακριά από τη γυναίκα που ακόμα έκλαιγε και επικεντρώθηκε στη συζήτηση της μητέρας της με την κυρία.

«... και θα ακολουθήσετε την νοσοκόμα» τελείωνε την φράση της η κυρία.

«Ευχαριστούμε» είπε η μαμά και παίρνοντας την από το χέρι κατευθύνθηκε σε μία γλυκιά ξανθούλα νοσοκόμα.

Εκείνη προχωρούσε έστριβε, ανέβαινε σκαλιά μέχρι που επιτέλους σε έναν τεράστιο διάδρομο με πόρτες, σταμάτησε και τους είπε να πάνε στο δωμάτιο πεντακόσια ογδόντα εφτά. Ο τοίχος του διαδρόμου είχε μια μπεζ απόχρωση και όλες οι πόρτες ήταν πράσινες. Πέρασαν από αρκετές κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά για το νούμερο πεντακόσια ογδόντα εφτά.

Πεντακόσια ογδόντα εφτά. Επαναλάμβανε από μέσα της σαν αυτός ο αριθμός θα έφερνε τη σωτηρία της. Τη σωτηρία του.

Πεντακόσια ογδόντα πέντε... πεντακόσια ογδόντα έξι... Να! Πεντακόσια ογδόντα εφτά. Σταμάτησαν μπροστά από την πόρτα περιμένοντας για λίγο. Πριν προλάβουν να χτυπήσουν η πόρτα άνοιξε λες και τους περίμεναν. Δεν χρειάστηκε κάτι παραπάνω από το γεμάτο λύπηση και οίκτο βλέμμα του γιατρού για να καταλάβει.

Έτρεχε. Στον παγωμένο δρόμο έτρεχε. Στο σκοτάδι της νύχτας οι μικρές λάμπες φθορισμού του δρόμου έφεγγαν σαν πυγολαμπίδες τα καλοκαιρινά βράδια. Έτρεχε. Δεν ήξερε γιατί, απλά έτρεχε. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα, χωρίς αντίο. Το μυαλό της σφυρηλατούσαν εικόνες. Βλέμματα γεμάτα οίκτο που την ακολουθούσαν στον διάδρομο του Νοσοκομείου. Την ακολουθούσαν κι εδώ. Όσο και να έτρεχε δεν ξέφευγε. Το χιόνι χτυπούσε μανιασμένα το πρόσωπό της. Μπερδευόταν στα μαλλιά της και στις βλεφαρίδες της. Τα πόδια της σέρνονταν μέσα στις στρώσεις χιονιού. Την εμπόδιζε, αλλά εκείνη

έτρεχε. Έτρεχε. Έτρεχε. Έτρεχε.

Άκουγε την ανάσα της όλο και πιο βαριά, όλο και πιο γρήγορη. Οι χτύποι της καρδιάς της πάλλονταν σε όλο της το σώμα. Είδε και πάλι τα βλέμματα λύπησης να την κοιτούν. Το όνομά της. Άκουγε το όνομά της.

Η Ισμήνη συνέχιζε να τρέχει. Βέβαια τώρα είχε επιβραδύνει. Το χιόνι πύκνωνε και περνούσε μέσα από τα ρούχα της, μέσα από το δέρμα της, μέσα από την καρδιά της. Άκουσε κόρνες αυτοκινητών, κάποιον να βλαστημά, είδε τους προβολείς να σταματούν μπροστά της. Δεν στάθηκε καν να ακούσει τις βρισιές του θυμωμένου οδηγού. Απλά προχώρησε βγαίνοντας από τον αυτοκινητόδρομο. Παραπάτησε σε μια πέτρα χωμένη στο χιόνι και έπεσε με το πρόσωπο στο κρύο. Δεν έκανε προσπάθεια να σηκωθεί. Δεν μπορούσε. Τα δάχτυλά της είχαν μουδιάσει και τα πόδια της, βουτηγμένα σε μια λίμνη νερού στα παπούτσια της, έτρεμαν.

Η μητέρα της ξοπίσω της πάσχιζε να την προλάβει, παλεύοντας με το χιόνι. Κάτω από το φως του δρόμου, στο άδειο πεζοδρόμιο, δίπλα στα αχνισμένα έλατα. Η μητέρα της ήταν τόσο διαφορετική. Σαν ένα σκιαχτρο που όμως απέπνεε μια στοργή, μια θαλπωρή.

Το χέρι ακούμπησε τον ώμο της. Ύστερα πέρασε γύρω από την πλάτη της και την αγκάλιασε. Δεν αποτραβήχτηκε. Δεν κουνήθηκε. Απλά αφέθηκε να κλάψει. Θρηνούσε τις μέρες μαζί του. Αυτές που είχαν περάσει και αυτές που θα ερχόντουσαν. Τα δάκρυα της έγιναν ένα με το χιόνι. Σαν να πάγωναν και να μετατρέπονταν σε κρυστάλλινες νιφάδες. Δεν είχαν κοπάσει τα δάκρυα της και ούτε ήξερε πόση ώρα είχε περάσει, όταν κάποιος την σήκωσε και την μετέφερε κάπου ζεστά. Όμως εκείνη ένιωθε ακόμα το ψύχος. Και αυτό δεν θα έφευγε ποτέ.

Είχε χρόνια να δει χιόνι. Τόσο που είχε ξεχάσει την όψη του. Το συναίσθημα του διαπεραστικού κρύου που κουβαλούσε μαζί του. Όμως ποτέ της δεν ξέχασε την ανάμνηση που εκείνο έφερε. Σαν ανεξίτηλο σημάδι. Εκείνη την ημέρα που το χιόνι ξαναήρθε, βάλθηκε να σκέφτεται. Να σκέφτεται πώς το χιόνι σηματοδοτεί την καταστροφή του χειμώνα και ταυτόχρονα την άνθιση της άνοιξης που προετοιμάζεται. Πώς την άλλαξε εκείνο το γεγονός τότε. Την έφθειρε, αλλά της έμαθε τι σημαίνει ζωή. Θυμήθηκε κουρασμένα

λόγια, μια υπόσχεση, ένα αντίο που δεν είπε ποτέ. Κι ήταν εκείνο το βράδυ που μια ριπή ανέμου άνοιξε το παράθυρό της και μια χιονονιφάδα έφθασε ως την παλάμη της. Ένας μικρός επισκέπτης. Τον κράτησε στοργικά. Τελικά ο μαμπιάς είχε κρατήσει την υπόσχεση του.

Ελεάνα Κόλλια

Μέσα στο φως

Ανοίγει την πόρτα και μπαίνει στη βιβλιοθήκη. Είναι το μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού. Αν και χειμώνας, κάνει πολλή ζέστη, οπότε ανοίγει το μοναδικό παράθυρο του δωματίου. Έχει ένα κρύο αεράκι. Κάθεται στην πολυθρόνα που βλέπει σε μία από τις βιβλιοθήκες, αλλά το βλέμμα του διαπερνά τα βιβλία, είναι αλλού.

Το να προσαρμοστεί και να ταιριάξει από την πρώτη μέρα είναι δύσκολο. Δεν θα το βάλει κάτω, απλά αύριο δεν θέλει να ξαναδοκιμάσει. Δεν είναι κουρασμένος. Αφήνει τον εαυτό του να αφαιρεθεί κι άλλο στις σκέψεις του.

Εκείνη την στιγμή δεν τον νοιάζει τίποτα. Ούτε τα βιβλία που είναι πεσμένα στο πάτωμα ορθάνοιχτα, όσο ορθάνοιχτη είναι η πόρτα και το παράθυρο. Ο αέρας, που κυλούσε ανάμεσα στις κουρτίνες κυματίζοντάς τις, ενώ φαινόταν σαν κάποιος να τους έδινε ένα απαλό χάδι, δυνάμωνε, αλλά οι σελίδες δεν έλεγαν να αλλάξουν. Όμως εκείνη τη στιγμή δεν τον νοιάζει τίποτα. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα σε ένα παλιό βιβλίο πάνω στη βιβλιοθήκη χωρίς να εστιάζουν.

Κάνει τόση ζέστη. Τα μαλλιά του έχουν μακρύνει και φτάνουν πλέον μέχρι τα μάτια του αλλά του αρέσει έτσι. Έχει ιδρώσει. Το παράθυρο δεν του είναι αρκετό. Αν έβγαине έξω και περπατούσε ίσως να ένιωθε καλύτερα. Αλλά απορρίπτει αυτή τη σκέψη αμέσως. Η βιβλιοθήκη είναι το μέρος που θέλει να μείνει τώρα.

Βγάζει τα παπούτσια του. Με όλη την ένταση της σημερινής ημέρας ξέχασε να τα βγάλει. Ευτυχώς το χαλί φαίνεται εντάξει, αλλιώς η θεία του θα τρελαινόταν. Βγάζει και τις κάλτσες. Κάθεται

πάλι στην πολυθρόνα και αφήνει τον εαυτό του να χαλαρώσει. Πάντα του άρεσε η αίσθηση των γυμνών ποδιών του στο μαλακό χαλί. Ο αέρας χτυπά το ιδρωμένο του πρόσωπο και χαλαρώνει.

Από κάτω ακούγονται γέλια και φωνές και τον καλούν να έρθει μαζί τους, αλλά απλά δεν απαντά και οι φωνές σταματάνε. Περνά το μεσημέρι του βυθισμένος στις σκέψεις του. Σηκώνεται πιασμένος και κατευθύνεται προς την κουζίνα να πιεί ένα ποτήρι νερό. Δεν φαίνεται να έχουν γυρίσει από την έξοδό τους. Είναι ακόμα πέντε. Δεν πεινάει, αλλά κάθετα να φάει ένα πιάτο που του άφησε η θεία του.

Μετακόμισε σπίτι τους όταν βρήκε δουλειά στη γειτονιά πιο κάτω. Από τη στιγμή που ήρθε, η θεία του τού έχει σταθεί πραγματικά και δεν παύει να του δείχνει την αγάπη της. Από την άλλη ο θεός του είναι σχετικά αδιάφορος. Η σχέση τους είναι απρόσωπη, αλλά κανείς δεν δρα να την αλλάξει. Και ο ίδιος προτιμά να μείνει έτσι. Πηγαίνει πάλι στη βιβλιοθήκη.

Ακόμη δεν ξέρει τι θέλει να κάνει. Η δουλειά στο μαγαζί δεν τον γεμίζει. Πάντα ήταν καλός στο να λέει και να γράφει ιστορίες αλλά δεν φαίνεται να τον αφήνουν. Οι ιστορίες του δεν αρέσουν. Δεν θα σταματήσει βέβαια. Όπως και δεν θα παρατηθεί από την καινούργια δουλειά. Πρέπει να μαζέψει χρήματα, να αρχίσει να ανεξαρτητοποιείται από τους γονείς του. Είναι ακόμη εικοσιτέσσερα και δεν έχει καταφέρει να φύγει από τα δίχτυα τους. Δεν είναι ότι δεν τους αγαπάει, απλά θέλει η ζωή του να είναι δικιά του.

Πάντα συμβαίνει αυτό. Γεμίζει το ποτήρι με νερό να το πίνει γουλιά γουλιά καθώς διαβάζει, αλλά ώσπου να ανέβει στη βιβλιοθήκη το έχει σχεδόν πιεί. Αναστενάζει και αφήνει το ποτήρι στο τραπεζάκι που στέκεται δίπλα από την πόρτα, την οποία κλείνει. Ανατριχιάζει. Κάνει τόσο κρύο, οπότε κλείνει το παράθυρο.

Αυτό κι αν είναι παράξενο! Τα βιβλία που είχε αφήσει στο πάτωμα φαίνονται να λάμπουν. Να γιατί! Μια πυγολαμπίδα είχε μπει στο δωμάτιο από το παράθυρο που ήταν ανοιχτό και έχει καθίσει πάνω στο βιβλίο. Με το λιγοστό φως που υπάρχει στο δωμάτιο φαίνεται ξεχωριστή. Δεν ανοίγει ακόμα το φως και την πλησιάζει. Αν δεν ήθελε να συνεχίσει να διαβάζει, θα την άφηγε εκεί και θα καθόταν εκείνος στην πολυθρόνα να την κοιτάζει. Βέβαια πάντα τον ανατριχιάζαν οι πυγολαμπίδες γιατί μοιάζουν με μέλισσες μόνο που

λάμπουν.

Αυτή κι αν είναι φιλική πυγολαμπίδα. Δεν φοβάται όταν την πλησιάζει και σηκώνει το βιβλίο. Όχι, αυτή είναι μια πολύ όμορφη πυγολαμπίδα. Του έρχεται να πάρει όλες τις σκέψεις του πίσω. Κουνάει το βιβλίο πάνω κάτω αλλά αυτή δεν φεύγει. Μάλιστα δεν φαίνεται να κουνιέται. Αν δεν είχε το φως της θα έλεγε πως είχε πεθάνει. Αλλά είναι ζωντανή και στέκεται εκεί και τον κοιτάζει, όσο το φως της γίνεται δυνατότερο και δυνατότερο, ενώ όσο μεγαλύτερο το φως που βγάζει, τόσο εκείνος δεν μπορεί να βγάλει τα μάτια του από πάνω της. Το φως δεν σταματά να μεγαλώνει, η πυγολαμπίδα δεν κουνιέται και φαίνεται να τον κοιτάζει καρτερικά, ενώ εκείνος κοιτάζει το φως που δεν σταματά να μεγαλώνει. Τέτοια λάμψη που έχει είναι περίεργο πως δεν τυφλώνεται. Δεν μπορεί να κουνηθεί, δεν ανοιγοκλείνει καν τα μάτια του, μόνο κοιτάζει το φως, το φως που δεν σταματά να μεγαλώνει. Και τον παίρνει μαζί του. Το φως τον καταπίνει και το βιβλίο πέφτει με δύναμη στο πάτωμα, τόσο κλειστό όσο το παράθυρο και η πόρτα.

Και βρίσκεται κάπου όπου υπάρχει μόνο φως. Τυφλώθηκε; Η αίσθηση είναι περίεργη. Βλέπει μόνο φως, αλλά ξέρει πως βλέπει. Νιώθει πως βλέπει. Δεν περπατάει, αλλά δεν πρέπει και να αιωρείται. Δεν μπορεί να καταλάβει. Ξαφνικά σκέφτεται, έτσι είναι να μην έχει κανένα; Δεν είναι και ο πιο κοινωνικός άνθρωπος αλλά έχει κάποιους φίλους. Μπορεί κάποιες φορές να έχει αναβάλει κάποια συνάντηση για να μείνει μόνος του αλλά ποτέ δεν ένιωσε έτσι. Το μόνο που υπάρχει είναι φως.

Φωνάζει. Περίεργο. Όντως ακούγεται. Δεν ακούγεται ηχώ, άρα κάπου βρίσκεται. Απλά δεν μπορεί να δει. Γιατί όμως να βλέπει μόνο φως; Ήταν το τελευταίο που είδε οπότε ίσως για αυτό. Ξαφνικά παρατηρεί ένα μικρό μπλε φως σαν να προσπαθεί να απομακρυνθεί από ένα ημικύκλιο. Όμως το φως του ημικυκλίου δεν είναι τόσο δυνατό ώστε να βλέπει μπλε αντί για αυτό το ανοιχτό κιτρινωπό φως της πυγολαμπίδας.

Το φως αρχίζει να σκουραίνει και μαζί με αυτό αρχίζουν να ξεκαθαρίζουν κάποια πράγματα. Μάλλον βρίσκεται σε κάποια πόλη ή κάτι τέτοιο, και αυτό γιατί βλέπει ανθρώπους να ξυπνάνε από σύννεφα το ίδιο σομόν με εκείνον, ενώ οι ίδιοι οι άνθρωποι είναι πολύ λευκότεροι. Δηλαδή δεν είναι σίγουρος αν είναι άνθρωποι. Έτσι

μοιάζουν βέβαια.

Τώρα, σιγά σιγά έχουν ξυπνήσει σχεδόν όλοι. Το φως γίνεται λίγο ακόμα πιο σκοτεινό, μέχρι να σταθεροποιηθεί και να διακρίνει τι συμβαίνει γύρω του καλύτερα. Τα σύννεφα έχουν ένα πιο γαλάζιο χρώμα τώρα πια και όταν οι άνθρωποι ξυπνήσουν, σκουπίζουν τα σύννεφα με τα χέρια τους και εκείνα εξαφανίζονται. Μόλις τα εξαφανίσουν, αρχίζουν να αιωρούνται προς διάφορες κατευθύνσεις.

Προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει. Δεν φαίνονται κτήρια, δρόμοι, τίποτα. Μόνο κάτι πράσινο αρκετά μακριά, σχεδόν απαρατήρητο, δίνει μια διαφορετική άποψη σε αυτό το πορτοκαλοκόκκινο φως. Αρχίζει να καταλαβαίνει πως δεν είναι φως αυτό που βλέπει, αλλά ο ουρανός που έχει αυτό το χρώμα.

Μέσα στο πλήθος των διαφόρων κατευθύνσεων νιώθει ένα βλέμμα καρφωμένο επάνω του. Μια κοπέλα ξαπλωμένη ακόμα πάνω στο σύννεφό της, τον κοιτάζει ήρεμα πίσω από τα βαθύ μπλε μάτια της. Δεν του λέει κάτι, αλλά μέσα του ακούει μια φωνή να την πλησιάσει. Κοιτάει γύρω του. Αρκετοί τον κοιτάνε, όχι τόσο έντονα όσο την κοπέλα, αλλά τον κοιτάνε. Φαίνεται πως δεν ανήκει εδώ.

Δεν ξέρει πώς κατάφερε να φτάσει στην κοπέλα, αφού ακόμα και τώρα δυσκολεύεται να πάει όπου θέλει. Όταν κοιτάζει την κοπέλα καταλαβαίνει πως δεν είναι κοπέλα αλλά μικρό κοριτσάκι. Δεν πρέπει να είναι περισσότερο από δέκα. Κάθεται δίπλα της στο σύννεφο. Τη φωνή της πρέπει να άκουσε πριν. Το γεγονός αυτό τον κάνει να μην μιλήσει. Ξέρει πως θα του λύσει όλες του τις απορίες χωρίς να της εξηγήσει.

Μοιάζουνε. Είναι διαφορετικοί, αλλά είναι και οι δύο ονειροπόλοι. Βέβαια, λόγω της ανομοιότητας των κόσμων τους, ονειροπόλοι διαφορετικού είδους. Γιατί ενώ εκείνος θέλει να πετάξει όσο πιο ψηλά μπορεί, να νιώσει ελεύθερος, δίχως περιορισμούς και να χαθεί στα βιβλία του, εκείνη βλέπει τη γη από κάτω της και σκέφτεται πόσο θα ήθελε να περπατήσει. Ένα όνειρο που δεν μπορεί να γίνει πραγματικότητα, γιατί απλά είναι αδύνατο να κατέβει τόσο χαμηλά. Πόσο θα ήθελε να νιώσει τον κορμό ενός δέντρου. Πώς εύχεται να ήταν σκουληκι και να ζούσε όλη τη ζωή της αγκαλιασμένη στο χώμα που θα την θρεφει όπως τη ρίζα του δέντρου.

Ξαφνικά το σύννεφο διαλύεται και αρχίζει να πέφτει με μεγάλη ταχύτητα, πλησιάζοντας το έδαφος όλο και γρηγορότερα, ενώ όσο

περισσότερο απομακρύνεται, τόσο πιο έντονα η εικόνα από τα ζαφειρένια μάτια της μικρής τού έρχεται στο νου. Και έτσι συνεχίζει να πέφτει και ένα μεγάλο «σπλάτς» ακούγεται, καθώς πέφτει στο νερό. Δεν κουνιέται. Δεν κλείνει τα βλέφαρά του. Το χρώμα που είχαν τα μάτια του κοριτσιού είναι ίδιο με της θάλασσας. Συνεχίζει να βυθίζεται. Βυθίζεται μέχρι να γίνουν τα πάντα σκοτεινά και να πατήσει στα πόδια του.

Από το απόλυτο φως που βρισκόταν πριν λίγη ώρα, τώρα βρίσκεται στο απόλυτο σκοτάδι. Κάνει και τόσο κρύο. Θυμάται. Κάνει τόσο κρύο, όσο τότε στη βιβλιοθήκη πριν κλείσει το παράθυρο, πολύ πριν συμβούν όλα αυτά. Με δυσκολία κουνιέται. Η πίεση εκεί κάτω είναι πολύ υψηλή και νοιώθει πιο πανικοβλημένος από ποτέ. Βρίσκεται σε νερό, οπότε, αν αναπνεύσει, θα πνιγεί. Και σίγουρα δεν θέλει να πνιγεί μετά από αυτό που έζησε εκεί πάνω. Από στιγμή σε στιγμή θα θέλει να αναπνεύσει, οπότε πρέπει να βιαστεί.

Προσπαθεί να κολυμπήσει προς τα πάνω, αλλά με αρκετό κόπο φτάνει στο σημείο όπου η θάλασσα είναι ένα τόνο φωτεινότερη. Σταματά για μια στιγμή. Δεν αντέχει άλλο και δεν έχει νόημα να προσπαθεί περισσότερο. Βυθίζεται πάλι. Τουλάχιστον ζεστάθηκε. Από κάπου όμως έρχεται ένα κρύο ρεύμα. Δεν βλέπει απολύτως τίποτα, αλλά νιώθει πως τον έχουν περικυκλώσει. Εκατομμύρια ψάρια έχουν αρχίσει να κάνουν κύκλους γύρω του, δημιουργώντας ένα ρεύμα που τον παρασύρει και τον αφήνει κοντά σε ένα ναυάγιο.

Οι συνθήκες εκεί είναι καλύτερες. Βλέπει το ναυάγιο και διακρίνει κάτι που δεν ταιριάζει με το σύνολο. Το πλησιάζει και όσο το πλησιάζει τόσο περισσότερο του θυμίζει κάτι. Όπως δεν ταιριάζει. Έχει δίκιο. Είναι το παράθυρο της βιβλιοθήκης και βλέπει θολά τον εαυτό του να αντικρίζει την πυγολαμπίδα, πριν αρχίσει να φωτίζει αρκετά. Προσπαθεί να ανοίξει το παράθυρο, να μπει μέσα πριν τον καταπιεί το φως.

Όμως το παράθυρο είναι καλά κλειστό. Χτυπάει το παράθυρο αλλά κανείς δεν τον ακούει. Είναι τρομερά απορροφημένος από το φως που όλο και μεγαλώνει και αρχίζει να γίνεται καλύτερα αντιληπτό και έξω από το παράθυρο. Σταματά να χτυπά το παράθυρο και εστιάζει και εκείνος στο φως που μεγαλώνει. Και στέκεται εκεί, ακίνητος σχεδόν, βλέποντας το φως. Η πυγολαμπίδα στο μεταξύ κοιτάζει τον άλλον τόσο στοργικά όσο πριν και φωτίζει περισσότερο,

ενώ κοιτάζει ακόμα το φως που βγάζει αυτή η μικρή πυγολαμπίδα και τελικά το φως ενώνει και τους δύο και το βιβλίο πέφτει με δύναμη στο πάτωμα, τόσο κλειστό όσο το παράθυρο και η πόρτα.

Παίρνει μια βαθειά ανάσα, που τόσο πολύ είχε ανάγκη. Για μια στιγμή τρέμει αλλά συνέρχεται γρήγορα. Κοιτάζει γύρω του και πηγαίνει προς το παράθυρο. Το ανοίγει και βλέπει το χιόνι που πέφτει και αγγίζει τα κλαδιά ενός δέντρου που είναι κοντά στο παράθυρο. Έχει σχεδόν στρώσει, άρα έλειπε για αρκετή ώρα, γιατί δεν θυμόταν να χιόνιζε όταν έκλεισε το παράθυρο.

Βρίσκεται πίσω στην πραγματικότητα. Περπατά στο σημείο που έπεσε το βιβλίο, το σηκώνει και το ανοίγει στη σελίδα που ήταν η πυγολαμπίδα. Η καημένη καταπλακώθηκε. Ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλο του, που ακολουθείται και από άλλα. Ποιος θα πίστευε πως ένα τόσο μικρό πλάσμα θα του χάριζε τόσα πολλά και πως θα αλλάξει τη ζωή του;

Ηλίας Κύρος

Ο χορός της δρακοδαμάστριας

Η πρώτη στιγμή που την είδα... ήταν η στιγμή που ο κόσμος μου άλλαξε. Μετά από αυτό το θέαμα, τίποτα δεν ήταν το ίδιο μπροστά στα μάτια μου. Η σπίθα άναψε απότομα και σε κλάσματα δευτερολέπτου φούντωσε, μετατράπηκε σε φωτιά, μια φωτιά που καίει τα πάντα στο πέρασμά της και πίσω της αφήνει στάχτες. Δεν ξεχνιέται εκείνη η στιγμή, γιατί ήταν κάτι μαγικό.

Ήταν άνοιξη και πολύ έντονη μάλιστα. Ήμουν φοιτητής. Σπούδαζα φωτογραφία και μας έστειλαν, εμένα και τους συμφοιτητές μου, εκδρομή σε μια πλατεία για να βγάλουμε φωτογραφίες. Ήταν μια παλιομοδίτικη πλατεία, αλλά είχε την ομορφιά της. Το κάθε πράγμα είναι όμορφο από την κατάλληλη οπτική γωνία. Υπάρχουν όμως και μερικά πράγματα που είναι όμορφα από κάθε οπτική γωνία και αυτά είναι τα ομορφότερα καθώς και τα σπανιότερα.

Είχα απομακρυνθεί λίγο από την ομάδα και άρχιζα να βγάζω φωτογραφίες από σχετικά μικρές σκηνές. Προτιμώ τις μικρές σκηνές παρά τις μεγάλες, ίσως γιατί βλέπω καλύτερα το τι κάνει το κάθε πράγμα ξεχωριστό και σημαντικό. Ένα τοπίο αποτελείται από μικρότερες σκηνές, η κάθε μια με τη δική της σημασία η οποία χρειάζεται να εκδηλωθεί. Ένα φύλλο στο κλαρί είναι πιο όμορφο όταν φαίνεται η σταγόνα από τη βροχή που ετοιμάζεται να πέσει. Ένα πρόσωπο είναι πιο όμορφο όταν φαίνεται να λάμπει από ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο. Ένα ρυάκι είναι πιο όμορφο όταν βλέπεις το νερό να αστράφτει από το φως του ήλιου που διαπερνά τα φύλλα των

δέντρων. Είναι σαν να έχεις ρίξει μαγική σκόνη σε κάτι φυσιολογικό. Μόνο αν προσέξεις πόσο ξεχωριστή είναι η λεπτομέρεια, μπορείς πραγματικά να απολαύσεις το σύνολο, το όλον.

Καθώς έβγαζα φωτογραφίες, συνειδητοποίησα ότι δεν είχα πολύ χρόνο ακόμα για να απολαύσω τον ήσυχο μικρόκοσμό μου. Το μεγαλύτερο μου πρόβλημα όμως, η μεγαλύτερη ανησυχία μου, ήταν ότι ένιωθα πως ακόμα δεν είχα ανακαλύψει την καλύτερη φωτογραφία της πλατείας που μπορούσα. Εκείνη τη στιγμή το ένιωσα. Το ένστικτό μου μου ψιθύριζε και μου έλεγε να ακολουθήσω τα αυτιά μου τα οποία εκείνη τη στιγμή είχαν πλημμυρίσει από μια ρυθμική μουσική που σε τραβούσε όπως η μυρωδιά ενός καλομαγειρεμένου φαγητού. Όσο πιο κοντά έφτανα στην πηγή, τόσο πιο πολύ χανόμουν μέσα στο πλήθος. Προσπαθούσα να στριμωχτώ ανάμεσα στους ανθρώπους οι οποίοι είχαν παλουκωθεί στη θέση τους και με το ζόρι κατάφερνες να κουνηθείς. Η μουσική δυνάμωνε περισσότερο και άρχιζα να ζαλίζομαι ή, καλύτερα, να υπνωτίζομαι. Ήμουν μεθυσμένος. Το σώμα μου κινιόταν μόνο του. Το μυαλό μου είχε αδειάσει. Η ανάγκη για την καλύτερη φωτογραφία σιγά σιγά άρχιζε να ξεγράφεται καθώς η περιέργεια την αντικαθιστούσε.

Τελικά, κατάφερα να δραπετεύσω από τον ανθρώπινο λαβύρινθο που με χώριζε από τον προορισμό μου και κατάφερα να νιώσω την λύτρωση. Τη στιγμή που την είδα κατάφερα να ελευθερωθώ. Κατάφερα να νιώσω την έκσταση. Κατάφερα να αντικρίσω, κυριολεκτικά, την φλόγα που θα με έκαίγε και θα με αναστούσε από της στάχτες μου σαν φοίνικα.

Μόλις έκανα το τελευταίο βήμα για να μπω στο κέντρο του κύκλου, το πρώτο που είδα ήταν μια φωτιά μπροστά στα μάτια μου. Ήταν σαν εκείνη ξεπρόβαλε μέσα από την φωτιά και μου γράπωσε την καρδιά πριν καν καταλάβω τι έγινε. Είχα σωπάσει, είχα μείνει άφωνος. Δεν υπήρχαν σκέψεις, δεν υπήρχαν ιδέες. Το μυαλό μου είχε καεί, όχι από τη φωτιά αλλά από τη μουσική, το σώμα και τον χορό της. Τα μάτια μου είχαν παγώσει. Δεν θυμάμαι καν αν μπορούσα να τα ανοιγοκλείσω.

Το βλέμμα της μπορούσε να κλέψει κάθε καρδιά. Ένα βλέμμα ώριμο, ένα βλέμμα μυστήριο. Ένα βλέμμα σαν βιβλίο σφραγισμένο που περιμένει να ανοιχτεί, μα κλειδί δεν βρίσκεται. Τα μάτια της γαλάζια, γαλάζια σαν ωκεανός που σε πνίγει σιγά σιγά, καθώς

βυθίζεσαι και αγγίζεις τον σκοτεινό πυθμένα, γαλάζια σαν ουρανός ανεξερεύνητος που αγκαλιάζει τα πάντα γύρω σου και σε κάνει να νιώθεις σαν κουκίδα μπροστά του, με κόρες που σαν σφαίρες τρυπούν το σώμα σου και σε ανατριχιάζουν. Τα χείλη της βαμμένα χρώμα φυσικό, χείλη που σαν βρύση στάζουν πάθος, σαν να τα δημιούργησε ο Έρωσ ο ίδιος.

Τα μακριά της κόκκινα μαλλιά, σαν καταρράκτης φωτιάς ανέμιζαν στον αέρα και ακολουθούσαν τη χορεύτρια. Θα μπορούσα να πω ότι ήταν αρκετά μακριά για να σε τυλίξουν όπως η αράχνη τυλίγει το θύμα στην παγίδα της, στον ιστό της, έτσι και τα φλογερά μαλλιά της σε τύλιγαν σαν ιστός κεντημένος με την κόκκινη κλωστή της μοίρας που είναι φτιαγμένη από τις σπίθες της αγάπης και του πάθους.

Το σώμα της, ελαφριά φορεμένο, ελαφριά καλυμμένο, σε έκανε να θες να την αγγίξεις, να θες να την νιώσεις στην αγκαλιά σου, να θες να νιώσεις το θερμό της δέρμα που γυαλίζει από τη φωτιά καλυμμένο από τον ιδρώτα που κυλούσε πάνω της σαν καυτό λάδι. Έμοιαζε σαν να μην κουνούσε εκείνη το σώμα της, αλλά ήταν ελεύθερο, σαν να είχε δικό του μυαλό και είχε αποφασίσει να ακολουθήσει τα ρεύματα του αέρα, όπως ένα καράβι επιπλέει χωρίς καπετάνιο, χωρίς έλεγχο στην τρικυμία και σέρνεται από τα κύματα περιμένοντας να τελειώσει η φουρτούνα.

Στα χέρια της κρατούσε δυο πυρσούς. Τους χειριζότανε σαν να ήταν μέρη του σώματός της, σαν να ήταν προεκτάσεις των χεριών της και έκαναν μια αδιάκοπη, συνεχή κίνηση. Ο τρόπος που κουνούσε τα χέρια της μαζί με τους πυρσούς έμοιαζε σαν πουλί της φωτιάς που φτερουγίζει, όχι για να πετάξει, αλλά για να μαγέψει τους πάντες με τα φλεγόμενα φτερά του. Αλλά η μόνη τους χρήση δεν ήταν το αρμονικό φτερούγισμα, ήταν και η ανάσα φωτιάς, η φλόγα που έφτυνε από το στόμα της, μια φλόγα που έμπαινε από τα μάτια σου και σε έκαιγε εσωτερικά μέχρι να φτάσει στο στομάχι. Δεν ένιωθες φόβο, δεν ένιωθες τρόμο. Το ένστικτο και τα αντανακλαστικά δεν σε έκαναν να αποφύγεις τη φωτιά, να τραβηχτείς πίσω. Εκείνη η φωτιά ήταν αγνή, ήταν καθαρή, ήταν τέλεια.

Αυτό το γεγονός, αυτό το θέαμα ήταν φανταστικό, ήταν ονειρικό. Ο χορός μιας πανέμορφης γητεύτρας θηρίων, ο χορός της

δρακοδαμάστριας. Η καλύτερη φωτογραφία γλίστραγε: ήταν μπροστά στα μάτια μου, ήταν τόσο κοντά αλλά ταυτόχρονα τόσο μακριά. Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε έχανα μια ευκαιρία για να τραβήξω τη φωτογραφία και εγώ είχα κοκκαλώσει. Αντί να κατέγραφα το θέαμα στο φιλμ της κάμερας, το κατέγραφα στο φιλμ του μυαλού μου, στο φιλμ της μνήμης μου. Η κάμερα στα κρύα μου χέρια δεν ήταν τίποτα παραπάνω από διακοσμητικό, ήταν εντελώς άσκοπη.

Τη στιγμή που τα μάτια μας συναντήθηκαν, τα πάντα γύρω μου εξαφανίστηκαν. Μες στη μέση του μεσημεριού, και εγώ πέρα από εκείνη έβλεπα μαύρο σκοτάδι. Ένωθα ότι η παράσταση γινόταν μόνο για εμένα και κανέναν άλλο. Όλη μου η πραγματικότητα έσπασε σαν καθρέφτης που από πίσω κρύβει μια μυστική πόρτα. Από τα θρύψαλά του ύστερα άρχιζε να χτίζεται μια καινούργια πραγματικότητα, μια φανταστική πραγματικότητα. Εκείνη τη στιγμή πλενόμουν, καθαριζόμουν, αναγεννιόμουν. Οι εικόνες, σαν σφραγίδες από καυτό μέταλλο, αποτυπώνονταν στο μυαλό μου. Το σώμα μου γέμισε απότομα ζεστό αέρα σαν αερόστατο και προσπαθούσε να σκάσει. Εκείνη τη στιγμή σκαρφάλωσα στην ψηλότερη κορφή και έπεσα πάλι στη γη, καταστρέφοντας κάθε πέτρωμα και φτάνοντας στον πυρήνα. Εκείνη τη στιγμή χάθηκα μέσα στον ίδιο μου τον εαυτό.

Μετά από λίγη ώρα ο μαγικός χορός τελείωσε, αλλά το πρόσωπό μου ακόμα να συνέλθει. Το πλήθος σιγά σιγά διαλύθηκε αλλά εγώ δεν έφευγα. Ενώ κοιτούσα αφηρημένος, οι εικόνες ξανάπαιζαν στο μυαλό μου. Η χορεύτρια με κοίταξε και με πλησίασε. Έμοιαζε με θεά ενώ περπατούσε, έδινε την εντύπωση ότι μπορεί να ελέγξει τα πάντα γύρω της. Ακούμπησε το μάγουλό μου με το λαμπερό της χέρι και το κατέβασε, ακολουθώντας το σαγόνι μου και αφήνοντας ίχνη από τα μακριά της νύχια στο πηγούνι μου και μου σήκωσε ελάχιστα το κεφάλι, ώστε να ευθυγραμμίσει τα μάτια μας, εφόσον ήταν λίγο ψηλότερη από εμένα. Ένωσα να με διαπερνά ρεύμα. Με κοιτούσε με ένα χαλαρό και ώριμο βλέμμα, με ένα μικρό, καθησυχαστικό χαμόγελο στα γυαλιστερά της χείλη, με μάτια μισόκλειστα που σου κοιτούσαν τη ψυχή, που σε κάρφωναν με βέλη. Με κοίταξε και μου είπε ήρεμα και ήσυχια με μια μεταξωτή φωνή: «Η παράσταση τελείωσε». Από τα λόγια της που τρύπησαν τα τύμπανά μου ένιωσα

την καρδιά τα προσπερνάει ένα χτύπο. Καθώς άρχιζα να συνέρχομαι από την ακίνητη έκσταση, κούνησα το κεφάλι ως απάντηση στα λόγια της και εκείνη μου απάντησε με ένα λίγο μεγαλύτερο χαμόγελο. Αφού τελειώσαμε την σύντομη, σχεδόν αμίλητη συζήτηση, μου γύρισε την πλάτη απότομα αφήνοντας τα μαλλιά της να με χαστουκίσουν με το άρωμά τους. Νομίζω ότι ο χρόνος σταμάτησε για λίγο μόλις γύρισε. Αποχώρησε περπατώντας απλά αλλά εντυπωσιακά, αφήνοντας τα μαλλιά της να συνεχίζουν να χορεύουν πάνω από την ιδρωμένη της πλάτη την οποία γαργαλούσαν.

Όλες οι ευκαιρίες της φωτογραφίας χάθηκαν πριν το καταλάβω. Η χορεύτρια και η ομάδα της είχαν εξαφανιστεί και εγώ πιθανόν δεν θα την ξανάβλεπα, μόνο θαύμα θα μπορούσε να μας ξαναενώσει, μα πόσο εύκολα μπορεί να συμβεί ένα θαύμα;

Σιγά σιγά επέστρεψα στο σημείο συνάντησης της ομάδας μου κοιτώντας μπροστά μου αλλά χωρίς να βλέπω, εντελώς αφηρημένος, παγιδευμένος στις σκέψεις μου. Κάπου κάπου έριχνα το βλέμμα στην κάμερα απογοητευμένος που δεν κατάφερα να βγάλω εκείνη τη φωτογραφία, που δεν κατάφερα να αποτυπώσω αυτήν την εικόνα και στο φιλμ. Στον δρόμο άκουγα τους θεατές από πριν να λένε πόσο ωραία και θεαματική ήταν η παράσταση. Από ό,τι πρόσεξα, δεν νομίζω ότι υπήρχε κάποιος άλλος που έμεινε μαγεμένος από την παράσταση.

Ανέβηκα στο λεωφορείο που μας έφερε μαζί με τους συμφοιτητές μου και έκατσα μόνος μου στην τελευταία θέση, πίσω στη γωνία, όχι γιατί δεν είχα φίλους, αλλά επειδή ήθελα λίγη μοναξιά και γαλήνη εκείνη τη στιγμή. Ο πιο κοντινός μου φίλος το κατάλαβε αυτό, οπότε δεν άφησε τους άλλους να με πλησιάσουν πολύ. Άκουγα τους συμφοιτητές μου να μιλούν για της φωτογραφίες που τράβηξαν. Μιλούσαν για το τοπίο, τα στέκια, μερικά αγόρια μιλούσαν για τα κορίτσια. Μόνο εγώ δεν μιλούσα. Κοίταξα μόνο την κάμερά μου και έβλεπα μια κρυφή, αόρατη εικόνα που εμφανίζεται μόνο με την ανάμνηση, έβλεπα τα μάτια της να αποκαλύπτονται μέσα από τα φλεγόμενα φτερά της σαν νερό μέσα από τη φωτιά.

Όταν επέστρεψα σπίτι, ήμουν πολύ ανήσυχος. Αυτό το αίσθημα που ένιωθα ήταν, χωρίς αμφιβολία, έρωτας. Έρωτας δημιουργημένος από θαυμασμό. Δεν άντεχα, ήθελα να τη βρω και να της πω πώς νιώθω για εκείνη ακόμα και αν με απέρριπτε. Ευτυχώς, όπως άκουγα

τους θεατές προηγουμένως, ένας είπε ότι η φλεγόμενη κυρία έδινε παράσταση κάθε μέρα στο ίδιο σημείο. Πήρα την απόφασή μου, θα πήγαινα να την δω, την άλλη μέρα μάλιστα. Δεν μπορούσα να σπαταλήσω χρόνο. Είχε γίνει η προτεραιότητά μου.

Ξάπλωσα στις δέκα το βράδυ για να κοιμηθώ, αλλά ο ύπνος δεν με έπαιρνε. Ήμουν ακίνητος, ξαπλωμένος στο κρεβάτι της γκαρσονιέρας μου ανάσκελα και κοιτούσα αφηρημένα το ταβάνι για ώρες ολόκληρες σκεφτόμενος την κοκκινομάλλα βασίλισσά μου, την αρχόντισσα της φωτιάς, τη μοναδική δρακοδαμάστρια.

Όταν είδα την ώρα, ήταν τρεις το βράδυ. Ήμουν ξύπνιος για τόσην ώρα και δεν το είχα καταλάβει. Σηκώθηκα να ρυθμίσω το ξυπνητήρι. Το ρύθμισα νωρίς, στις οχτώ. Το ήξερα ότι δεν θα χόρταινα με ύπνο, αλλά αυτό ήταν μόνο ένα μικρό χαλίκι πάνω στο μονοπάτι. Τίποτα δεν θα με σταματούσε.

Ξαναξάπλωσα για να κοιμηθώ, αλλά ήταν μάταιο. Όσο περισσότερο προσπαθούσα να μην την σκέφτομαι, τόσο περισσότερο την σκεφτόμουν. Ήμουν έτοιμος να σκάσω από την αγωνία. Δεν περίμενα αυτό το θέμα να με προβληματίσει τόσο πολύ. Τελικά, μετά από αρκετή ώρα στριφογυρίσματος μέσα στα σεντόνια, κατάφερα να κοιμηθώ.

Δυστυχώς, κοιμήθηκα παραπάνω από ότι ήθελα. Όταν άρχισα να ανοίγω τα μάτια αναρωτιόμουν γιατί δεν χτύπησε το ξυπνητήρι. Γύρισα το κεφάλι στο πλάι για να δω το ρολόι και όταν είδα την ώρα τα μάτια μου άνοιξαν διάπλατα σαν τα μάτια της κουκουβάγιας. Η ώρα ήταν δώδεκα. Κοιμήθηκα τόσο βαριά που ούτε καν άκουσα το ξυπνητήρι.

Εκτοξεύτηκα από το κρεβάτι και άνοιξα απότομα την ντουλάπα, λες και περίμενα να βρω κάποιον μέσα. Άρπαξα τα πρώτα ρούχα που έπιασε το μάτι μου και άλλαξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα. Δεν μπόρεσα καν στον κόπο να ελέγξω αν τα φόρεσα σωστά, όχι επειδή είχα αυτοπεποίθηση, αλλά επειδή βιαζόμουν. Δεν μου πέρασε καν από το μυαλό η σκέψη να κάνω στάση στην τουαλέτα. Πήρα μια μπάρα δημητριακών που είχα στο συρτάρι της κουζίνας, ένα χυμό από το ψυγείο, φόρεσα να παπούτσια, κλείδωσα την πόρτα και κατέβηκα γρήγορα τις σκάλες.

Ευτυχώς, το λεωφορείο ήρθε γρήγορα. Ανέβηκα και έκατσα, όπως και την προηγούμενη φορά, πίσω, στην τελευταία θέση. Άρχισα

να τρώω το πρόχειρο πρωινό μου, που καλύτερα θα έπρεπε να το πω κολατσιό, μέσα στο λεωφορείο. Όσο πιο κοντά φτάναμε στον προορισμό, τόσο πιο πολύ άγχος δημιουργιόταν μέσα μου. Ήδη ανησυχούσα για το πώς θα της εξομολογηθώ και τώρα έπρεπε να ανησυχώ και αν θα καταφέρω να την προλάβω. Μια καταιγίδα γινόταν μέσα στο κεφάλι μου και δεν μπορούσα να την σταματήσω όσο πολύ κι αν το ήθελα.

Το λεωφορείο σταμάτησε. «Επιτέλους», σκέφτηκα. Μπορεί να το σκέφτηκα, αλλά δεν με καθυσάχασε αυτή η σκέψη. Εντάξει, έφτασα. Και τώρα; Τι; Κατέβηκα από το λεωφορείο και πάγωσα. Πάγωσα και έτρεμα. «Πώς θα της εξομολογηθώ;», σκεφτόμουν. «Αν με απορρίψει;» Αρχίζα να σκάω στο εσωτερικό, ενώ το εξωτερικό παρέμενε παγωμένο. «Τι σκέφτομαι; Ξέρω ότι η απάντησή της θα είναι όχι; Ήρθα ξέροντάς το αυτό.», φώναζα στον εαυτό μου. Έριξα μια γρήγορη ματιά στον ήλιο και έκανα το πρώτο βήμα.

Όταν σήκωσα το πόδι, ένιωσα σαν να προσπαθούσα να σηκώσω φορτηγό γεμάτο με το άγχος μου. Ξεκίνησα να περπατώ. Σε κάθε βήμα ανέβαινε η ταχύτητά μου. Πριν το καταλάβω, έτρεχα. Δεν σκεφτόμουν καν τον προορισμό. Τα πόδια μου με πήγαιναν μόνα τους. Σαν μια τεράστια αλυσίδα με τραβούσε, τόσο γρήγορα που προσπαθούσε να με ρίξει κάτω και να με σύρει.

Καθώς έτρεχα και προσπαθούσα να περάσω σαν μύγα μέσα από το πλήθος, κατάφερα να διακρίνω τη φωνή της. Βρήκα ένα άνοιγμα και βγήκα από το πλήθος. Σε απόσταση είκοσι μέτρων ήταν εκείνη. Ετοιμαζόταν με την ομάδα της να φύγει. Πήρα μια βαθιά ανάσα και στην εκπνοή έβγαλα όλον τον φόβο που είχε φωλιάσει μέσα μου. Με βαριά βήματα πλησίασα καθώς και με υπερβολική σοβαρότητα και αυτοπεποίθηση στο βλέμμα μου. Τα μάτια μου ήταν σαν μάτια θηρευτή που κυνηγάει την λεία του, γουρλωμένα και εστιασμένα στον στόχο.

«Χέι!», αυτή ήταν η πρώτη λέξη που της είπα. Εκείνη την στιγμή είχα πετάξει όλη μου τη ντροπή, οπότε μίλησα εντελώς αυθόρμητα.

«Κα Δρακοδαμάστρια, πρέπει να σου μιλήσω.» είπα με άγριο ύφος. Όταν την αποκάλεσα έτσι, έστριψε το κεφάλι της κάμποσες φορές για να δει σε ποια μιλάω.

«Εγώ;» με ρώτησε.

«Ναι, εσύ. Πρέπει να σου πω κάτι...» και εκείνη τη στιγμή η φωνή

έγινε λίγο τσιριχτή.

«Θέλω να σου πω ότι... μου αρέσεις... και θέλω να ξέρω αν μπορούμε να είμαστε μαζί;»

«Άκου...»

«Περίμενε! Πριν να μου απαντήσεις πρέπει να σου πω ότι δεν με πειράζει αν μου πεις όχι.»

«Κατάλαβα...»

«Όχι, περίμενε! Πρέπει να σου πω ότι με μάγευσες την προηγούμενη φορά. Με μάγευσε ο χορός σου, με μάγευσε η φωτιά σου, το βλέμμα σου, τα μαλλιά σου, το σώμα σου, όλα με μάγευσαν και από τότε δεν μπορώ να σε βγάλω λεπτό απ' το μυαλό μου. Σε μισώ για το βάσανο που μου προκάλεσες... αλλά σε αγαπάω!» φώναξα με όλη τη δύναμή μου μέσα στον κόσμο και όλοι με κοιτούσαν. «Είσαι ελεύθερη να απαντήσεις.» είπα με χαμηλότερο τόνο.

«Δοιπόν, χαίρομαι που νιώθεις έτσι και αποδέχομαι τα συναισθήματά σου...»

«Αλλά;»

«Αλλά είμαι σε σχέση.»

«Φυσικά και είσαι» είπα απογοητευμένος.

«Είμαι σε σχέση με αυτόν» είπε και έδειξε έναν από τους μουσικούς της ομάδας της. Ο σύντροφός της με πλησίασε και ακούμπησε το χέρι του πάνω στον ώμο μου.

«Άκουσα τι είπες. Αυτός είναι ο λόγος που και εγώ την ερωτεύτηκα. Μην ανησυχείς. Μόνο σε χρόνια σε περνάω.» μου είπε με ένα αθώο, συμπονετικό χαμόγελο.

«Ναι...» αποκρίθηκα λυπημένος.

«Καλά σου λέει», είπε η χορεύτρια. «Μόνο σε χρόνια σε περνάει. Δεν τέλειωσαν οι επιλογές σου. Έχεις χρόνο. Χρησιμοποίησέ τον για να διαλέξεις.»

«Ναι...»

«Πώς την αποκάλεσες στην αρχή; Δρακοδαμάστρια, ε; Θα το πίστευες αν σου έλεγα ότι και εγώ έτσι την αποκάλεσα την πρώτη φορά;» είπε ο σύντροφος.

«Είναι αλήθεια. Για αυτό απόρεσα πριν.» συμπλήρωσε η χορεύτρια.

«Να την προσέχεις» είπα στον σύντροφο, κοιτώντας το πάτωμα.

«Θα την προσέχω, και για τους δυο μας» μου είπε χαμογελαστός.

«Να ξανάρθεις» μου είπε η χορεύτρια μόλις γύρισα την πλάτη για να φύγω.

«Θα προσπαθήσω. Πριν φύγω, μπορώ να μάθω το όνομά σου;» είπα γυρνώντας το κεφάλι.

«Βέβαια. Με λένε...»

Το μόνο που θυμάμαι μετά από αυτό είναι ότι είμαι στο διαμέρισμά μου κλαίγοντας. Παρόλο που ήξερα ποια θα ήταν η απάντηση, και πάλι πονάει. Είχα ελπίδα μέχρι το τέλος. Μούσκεψα το κρεβάτι μου με δάκρυα και μούσκεψα και τον νου μου με τη σκέψη «Γιατί?».

Τελικά, ηρέμησα. Κατάφερα να εξομολογηθώ, ακόμα και αν δε θα είμαστε μαζί. Έβγαλα το φορτίο από μέσα μου και ησύχασα. Κατάφερα να μάθω και το όνομά της. Ένα τόσο γλυκό όνομα που ηχεί μελωδικά στα αυτιά. Ακόμα και αν ξέρω το όνομά της όμως, για εμένα θα λέγεται για πάντα δρακοδαμάστρια.

Κωνσταντίνα Κωνσταντινίδη

Το γράμμα

Ήσουν δίπλα μου από την πρώτη στιγμή, μου χάρισες την πρώτη μου αναπνοή. Ήσουν εκεί όταν έχυσα το πρώτο παιδικό μου δάκρυ, την πρώτη στιγμή που το οξυγόνο γέμισε τους πνεύμονές μου. Τότε το κλάμα ήταν κάτι χαρούμενο, σήμαινε πως ήμουν καλά. Μαζί γράψαμε την πρώτη μου ώρα, μαζί είδαμε τα μάτια της μητέρας μου όταν με πρωτοαντίκρισε. Ήσουν εκεί όταν ένιωσα το πρώτο της χάδι, όταν είδα το χαμογελό της για πρώτη φορά. Όταν με πήραν μακριά της μόνο για λίγο ή έστω λίγο φάνηκε. Τα μάτια του πατέρα μου να με κοιτούν πίσω απο τα δάκρυα χαράς που κύλησαν στο πρόσωπό του, που λάμπει από την απέραντη χαρά, και ο φόβος που κρυβόταν μέσα στα τρεμάμενα χέρια του όταν με πρωτοαγκάλιασε. Θυμάσαι τότε τις πρώτες μου εβδομάδες αλλόκοτα, τόσο καινούρια; Που όλα φαίνονταν τόσο μεγάλα; Θυμάσαι το πρώτο μου βήμα; κάτι που με φόβιζε τόσο πολύ, όμως με το που το πόδι μου άγγιξε το πάτωμα, όλα ήρθαν τόσο φυσικά.

Τα πρώτα χρόνια ήταν τόσο όμορφα, ξένοιαστα θα έλεγα. Ο κόσμος ήταν τόσο μεγάλος, αυτός που είχε σημασία για εμάς ήταν τόσο μικρός. Όλα ήταν μια ατελείωτη περιπέτεια, τόσα πράγματα να μάθεις, τόσα πράγματα να δείς. Όμως η γαλήνη μας ταράχτηκε και ήμασταν ή ήμουν πολύ μικρή για να καταλάβω το γιατί. Έβλεπα τη μαμά μου να μιλάει στην κοιλιά της, η οποία όλο και περισσότερο μεγάλωνε και μεγάλωνε. "Μα δεν θα εκραγεί;" ανακαλώ στη μνήμη μου τον εαυτό μου να ρωτά και τα ήρεμα μάτια της μητέρας μου να χαμογελούν μέσα απο μία πρωτόγνωρη λάμψη γύρω από το πρόσωπό της. Όχι, μου απαντούσε, εκεί είναι το αδελφάκι σου. Δεν

καταλάβαινα, ήταν τόσο περίεργο. Όμως η μαμά είχε δίκιο, όντως έκρυβε εκεί αδελφάκι. Θυμάσαι πόσο με ενοχλούσε η παρουσία του; Που όλοι ασχολούντουσαν μαζί του;

Οι ισορροπίες όμως επανήλθαν σιγά σιγά και όλα φαίνονταν να μπαίνουν σε έναν δρόμο. Μεγάλωνα σιγά σιγά. Υπάρχει εκείνη η πρώτη φορά που όλοι ανησύχησαν γιατί ζωγράφιζα με μαύρο. Γιατί δεν ζωγραφίζεις με το ρόζ; καμία απάντηση. Τα καινούργια πρόσωπα που με ρώταγαν και με ξαναρώταγαν την ίδια ερώτηση και εγώ απλά να μην θέλω να τους πω το αυτονόητο. Μήπως ότι είναι ωραίο χρώμα; Γιατί μου αρέσει το γεγονός ότι δεν σβήνεται; Το ότι δεν καλύπτεται; Το ότι φαίνεται πάντα; Τίποτα από αυτά δεν έλεγα, απλώς τους κοιτούσα και συνέχιζα να ζωγραφίζω τους ανθρώπους και τις θάλασσες, τα ζώα και τα δέντρα, τα σπίτια και τα βουνά

Τα χρόνια πέρασαν ανέμελα. Πόσο μου άρεσε ο ουρανός! Τη μέρα είχε αυτό το απροσδόκητα όμορφο, γαλήνιο αλλά και ζωηρό ταυτόχρονα χρώμα ίδιο με τη θάλασσα, χρώμα που σε προσκαλούσε να τρέξεις, να παίξεις, να ζήσεις. Και τη νύκτα, πόσο όμορφα ήταν τα αστέρια! Σαν εκατομμύρια πετράδια να στολίζουν το πιο όμορφο μαύρο βελούδο που απλωνόταν απέραντο πάνω από την πόλη. Το φεγγάρι που ολόγιομο σκέπαζε τα πάντα με το ασημένιο του φως, και καθρεφτιζόταν στη θάλασσα των καλοκαιρινών μας διακοπών. Η μυρωδιά της θάλασσας, ο ήχος των κυμάτων, οι ζωηροί ήχοι της πόλης και οι απέραντες κορυφές των πολυκατοικιών εναλλάσσονται μπροστά από τα μάτια μου τόσο γρήγορα, τόσο γαλήνια, τόσο όμορφα.

Οι πρώτες μέρες του σχολείου ήρθαν, και ο κόσμος μας μεγάλωνε όλο και περισσότερο και μαζί μεγαλώναμε και εμείς. Γνωρίζαμε κανούργια άτομα και καινούργιες πτυχές του εαυτού μας. Έμαθα πράγματα που δεν ήξερα πως πρέπει να μάθω, είδα πράγματα που δεν ήθελα να δώ. Για πρώτη φορά μου έδειξες το πόσο διαφορετική είμαι από όλους τους άλλους. Μα αυτό είναι φυσικό, θυμάμαι τον εαυτό μου να αναλογίζεται, αν ήμασταν όλοι ίδιοι, ο κόσμος θα ήταν βαρετός, μας λέγαν και ξανάλεγαν και όμως θα ορκιζόμουν ότι προσπαθούσαν να μας κάνουν όλους ολόιδιους. Όσο πιο διαφορετικοί ήμασταν, τόσο περισσότερη δουλειά χρειαζόμασταν. Γιατί όλοι έπρεπε να είναι καλοί σε όλα, γιατί όταν κάποιος δεν τα πάει καλά, απλά δεν προσπαθεί αρκετά.

Αυτή η ένταση έφτασε και στο σπίτι. Θα ορκιζόμουν πως δεν είχα δει τη μαμά και τον μπαμπά να χαμογελάνε ο ένας στον άλλο εδώ και καιρό. Μα τι τους συμβαίνει, γιατί δεν μιλούν; τί αποφεύγουν ο ένας τον άλλο; Τόσες αναπάντητες ερωτήσεις που ήθελαν απάντηση. Αυτήν αναζητούσα κάθε φορά που άνοιγε η πόρτα και έμπαινα στο σπίτι. Και η σκιά σου γίνονταν όλο και μεγαλύτερη και σκέπαζε το σπίτι των παιδικών μου αναμνήσεων, σκέπαζε εμένα, σκέπαζε οτιδήποτε με περιέβαλε. Η μόνη διαφυγή από τον περίπλοκο λαβύρινθο αυτών, τα όνειρα και ο ουρανός. Τώρα μου αρέσει πιο πολύ η νύχτα, έχει κάτι που ικανοποιούσε τη δίψα μου για απαντήσεις. Όμως αυτή πέταγε κάθε πρωί μαζί με τον ήλιο και την δική σου σκιά. Τις απαντήσεις που γύρευα τις πήρα λίγο πριν το επόμενο κεφάλαιο στη ζωή μου. Σε μία ηλικία που πλέον καταλάβαινα τι πάει να πει "Χωρίζουμε". Η λέξη άργησε να ειπωθεί, όμως ήξερα, πάντα ξέρεις, άλλωστε το νιώθεις. Νιώθεις πότε υπάρχει αγάπη και αντιλαμβάνεσαι την έλλειψη αυτής. Πού πήγε όμως; Χάθηκε; Ή μήπως δεν υπήρξε ποτέ εκεί; Ερωτήματα που με βασανίζουν για μήνες ολόκληρους και που πότε δεν απαντήθηκαν ακόμα και όταν η απόφασή τους ήταν τελική.

Από τότε δεν ξαναείδαμε τον πατέρα μου, ήταν μονάχα μια φωνή που ερχόταν και έφευγε μέσα απο μία γραμμή που τελικά σταμάτησε να τηλεφωνεί. Και η μητέρα στο εξής δεν ήταν η ίδια, τότε δεν ήξερα βέβαια τον λόγο. Δεν ξέρω αν ήταν μαζί μας, την μία την ένιωθα εδώ και την άλλη είχε εξαφανιστεί. Την άκουγα που έκλαιγε το βράδυ, την έβλεπα να καταστρέφεται κάθε πρωί για μια εικόνα ενός άνδρα που τώρα πια είχε χαθεί.

Νέο ξημέρωμα, μια άλλη αρχή, δεν θα μιλήσω για καινούργια γιατί όσο και να προσπαθήσουμε δεν μπορούμε να διαγράψουμε ό,τι προηγήθηκε. Πλέον όλοι παλεύουμε να είμαστε αποδεκτοί, τελικά το να είσαι διαφορετικός όχι μόνο δεν είχε σημασία αλλά είχε πλέον απαγορευθεί. "Απαγορεύεται αυτό, απαγορεύεται εκείνο, μην κάνετε αυτό, να κάνετε εκείνο, όχι αυτό, έτσι πρέπει να γραφτεί " τώρα τα πράγματα έχουν αλλάξει, ακόμα τους ακούω όλους σαν να βρίσκονται εδώ. Πλέον είμαι σε θέση να καταλάβω τι πραγματικά εννοούν. Τώρα η σκιά σου φτάνει μέχρι και τα σχολικά κτήρια, αγγίζει κάθε πέτρα, τούβλο, και σοβά όλων των χρισμάτων, χαϊδεύει κάθε θρανίο και πίνακα. Και τώρα η φωνή σου είναι πιο δυνατή. Μέσα στο

σπίτι όμως είσαι δυνατότερη. Θυμάμαι μαζί να βλέπουμε την κάθε στιγμή. Τώρα οι εντάσεις στη ζωή μου είναι μεγαλύτερες. Πόσο καιρό έχω να "μιλήσω" με τη μητέρα; Την τελευταία φορά άνοιξε περισσότερο η πληγή . Σπρώχνοντας και εγώ και εκείνη μεγαλώσαμε περισσότερο το κενό ανάμεσά μας και πλέον είναι τόσο μεγάλο που δεν μπορεί να γεφυρωθεί . Θυμάσαι τον αδελφό μου; Έχει πλέον και αυτός χαθεί, έχει χαθεί στους δικούς του δαίμονες και δεν έχει κανέναν να ενδιαφερθεί.

Αρχισες να αγγίζεις και τα βράδια μου. Στο κρεβάτι μου δεν βρίσκω πια ζεστασιά. Η φωνή σου είναι εκκωφαντική μέσα στο κενό της ύπαρξής μου, με τραβάς όλο και πιο κάτω πιο μακριά από αυτό που κάποτε ήμουνα. Όμως ξέρεις πως όσο με απομακρύνεις από αυτό που ήμουνα, όσο πιο δυνατά με κάνεις να ξεχάσω αυτό που κάποτε είχα, τόσο πιο οδυνηρό θα είναι να σε σπρώξω μακριά, καθώς τότε θα με πλημμυρίζουν οι αναμνήσεις, όχι άχρωμες και γκριζες όπως τις είχες εσύ, αλλά γεμάτες από το εκτυφλωτικό τους φως που διαβρώνει τους τοίχους της κενής καρδιάς που από καιρό έχει ξεχάσει το πώς είναι να τις νιώθει.

Ένα άτομο είναι που σε κρατά σε απόσταση, είναι μια όμορφη ψυχή που μαζί μου προχωρά στο περιθώριο και με βοηθά να σταθώ, να συνεχίσω αυτήν τη ζωή. Και αυτή είναι αφόρητα πληγωμένη, όλοι οι άνθρωποι πλέον έχουν πληγωθεί. Το ξέρω την σιχαίνεσαι, αφού είναι το μοναδικό φως που διαλύει λίγο το τώρα πια συμπαγές σκοτάδι σου, που μου δίνει λίγο χρόνο να επουλώσω τις πληγές που τα λόγια, η φωνή, ή μάλλον οι φωνές σου μου έχουν αφήσει βαθιά μέσα στην ψυχή. Είναι αυτή που μου επιτρέπει να έχω τις νύκτες μου. Να είμαι σε θέση να γαληνεύω για μια στιγμή.

Σαν τώρα θυμάμαι εκείνη τη νύκτα που καθόμασταν εγώ και εκείνη. Τίποτα δεν προμήνυε πως αυτή θα είναι διαφορετική απο οποιαδήποτε άλλη από τις προηγούμενες. Όμως αυτή η νύκτα είναι η μόνη που δεν θυμάμαι να μοιραστήκαμε, αφού για πρώτη φορά μετά από χρόνια δεν ένιωθα το κρύο άγγιγμά σου και το απόκοσμο σκοτάδι σου. Ναι, ήμασταν περιτριγυρισμένοι από την έλλειψη του φωτός, όμως δεν ήταν το δικό σου σκοτάδι. Θυμάμαι τότε να κοιτάω τον ουρανό και να αισθάνομαι όπως παλιά. Ήταν η νύκτα που μιλάγαμε για τα όνειρα. Την θυμάμαι να μου λέει πως για εκείνη τα όνειρα ήταν οι ψίθυροι της καρδιάς μας, που προσπαθούσε να μας

θυμίσει τι έχουμε ξεχάσει. Με θυμάμαι να της λέω πως τα όνειρα είναι σαν τα αστέρια που δεν θα φτάσουμε ποτέ. Πόσο θύμωνε. Έβγαινε από μέσα της το μικρό παιδί. «Τα όνειρα είναι μέρος του πεπρωμένου μας που μας αποκαλύπτει η ίδια η νύκτα για να την προσμονούμε το πρωί».

Αν ήσουν εκεί θα μου ψιθύριζες πως τα όνειρα είναι όνειρα και πως η πραγματικότητα είναι η ζωή. Όμως ούτε και τότε θα σε άκουγα, γιατί θα άκουγα εκείνη. Γιατί για εμένα εκείνη τη στιγμή τα όνειρα ήταν αυτά που μας βοηθούσαν να αντέξουμε την πραγματικότητα, τα όνειρα ήταν παράθυρα στον τέλειο κόσμο, στον ιδανικό, εκεί όπου είμαστε ολόκληροι, που δεν έχουμε φθαρεί από τα κτυπήματα που έφερε ο χρόνος. Τότε βγάλαν όλα νόημα, τότε κατάλαβα γιατί η νύκτα μού προσέφερε γαλήνη. Θυμάμαι τόσο ξεκάθαρα το πρόσωπό της όταν προσπαθούσα να της εξηγήσω αυτό που μόλις ένιωσα. Διαπίστωσα την αλήθεια της δικής μου ύπαρξης που τόσο απέλπισμένα έψαχνα να βρώ. Σαν παιδιά ονειρευόμαστε περισσότερο, πιο έντονα, πιο μοναδικά, γιατί ο τέλειος κόσμος μας βρίσκεται κάπου, θέλουμε να τον βρούμε και τα όνειρά μας μάς δίνουν ελπίδα. Όμως όσο μεγαλώνουμε, η ελπίδα ξεθωριάζει, αφού καταλαβαίνουμε πως για τον κόσμο όσο μεγάλοι και να ήμαστε, πάντα θα είμαστε μικροί, ενώ τα όνειρα τα αφήνουμε να γίνουν σκόνη και να χαθούν στον νυκτερινό ουρανό. Μεγαλώνοντας κλείνουμε το παράθυρο, γυρνάμε το κεφάλι στα όνειρα του μικρού μας εαυτού. Όμως τι και αν τα αστέρια είναι απλώς χαμένα όνειρα που ξεθώριασαν, ξεχάστηκαν, απορρίφθηκαν και έγιναν σκόνη; Τι και αν τα αστέρια αποτελούν αυτή τη σκόνη και βρίσκονται εκεί για να μας θυμίζουν τι έχουμε αφήσει πίσω που κάποτε ήμασταν. Μια συνεχής ανάμνηση του παρελθόντος που διαλύει το απόλυτο σκοτάδι. Για να μας δείξουν πως το σκοτάδι διαλύεται από το φως και λάμπουν στη μνήμη των χαμένων ψυχών. Τότε βαλθήκαμε να κοιτάμε τον απέραντο ορίζοντα ψάχνοντας για το μέρος που τα όνειρα και η πραγματικότητα ενώνονται, νομίζαμε πως το βλέπαμε όταν οι πρώτες ακτίδες φωτός ήρθαν να καλύψουν οποιαδήποτε πιθανή ένωση.

Νόμιζα πως είχα νικήσει το σκοτάδι σου, ήξερα τώρα πως ενα φως αρκεί, νόμιζα πως θα κέρδιζα, πως θα γύριζαν όλα στη αρχή. Αλλά ξέρουμε πως αυτό δεν έγινε. Ήσουν ανίκητη και το ξέρω καλά, η ίδια

η μοίρα φρόντισε να μου το υπενθυμίσει λίγο καιρό μετά. Σε ένα παιχνίδισμα του χρόνου μέσα σε μια απειροελάχιστη στιγμή την πήρανε από κοντά μου και τα πάντα τώρα έχουν χαθεί.

Δεν πιστεύω πως σε έχω νιώσει τόσο ασφυκτικά πάνω μου, τόσο αφόρητα συμπαγή. Η μόνη ελπίδα που φώτιζε το σκοτάδι σου φρόντισες να απομακρυνθεί. Τώρα το φως μου έγινε χρώμα, άψυχη ύλη πια νεκρή. Πώς μπορεί κανείς να περιγράψει το μεγαλύτερο σφίξιμο μες στην καρδιά, η ίδια να αρνηθεί να κτυπήσει, αφού χάνει το νόημά της τώρα πια. Τα δάκρυά μου έφτιαξαν λίμνες, ο πόνος ρήγμα στην ψυχή, αυτό ήταν το τελευταίο κομμάτι πριν τελικά κερδίσεις εσύ.

Να που βρισκόμαστε στο τώρα και δεν νιώθω πόνο τώρα πια. Το να πονάς είναι συναίσθημα, δείχνεις ότι νιώθεις, ότι υπάρχουν, ότι ψάχνεις τρόπο να ζεις. Όχι, έχουμε περάσει αυτό το στάδιο. Δεν νιώθω πόνο τώρα πια, ούτε θυμό ούτε νοσταλγία ούτε ελπίδα για το επόμενο σκαλί. Πλέον οι νύκτες μου είναι απόλυτα δικές σου, και τα αστέρια μου τα έχεις σκεπάσει με συννεφιά, κυριαρχεί το απόλυτο σκοτάδι, πόνος της καρδιάς που σταματά. Ξέρεις πως ξέρω πως έχεις νικήσει, γιατί δεν έμεινε τίποτε ανέγγικτο πια, τα πάντα πλέον έχεις αγγίξει, τα πάντα έχεις πάρει μακριά. Πολλοί λένε πως πρέπει να σε πάψω, να σε διώξω μακριά, αυτό που δεν καταλαβαίνουν είναι πως είσαι δεμένη μαζί μου τώρα πια. Σε αισθάνομαι όχι στο μυαλό, όχι στο στομάχι, όχι στην καρδιά, αλλά σε κάθε μόριο του σώματός μου, σε κάθε αναπνοή, σε κάθε μου βλεφάρισμα. Ίσως να έπρεπε να σε παλέψω, αλλά δεν έχω λόγο να παλεύω πια, κουράστηκα να σου κρύβομαι, κουράστηκα να τα παίρνεις όλα μακριά. Τώρα κάθε μου ανάμνηση έγινε γκριζα, μαύρη, από ποιον να κρατηθώ, πως να σε πολεμήσω χωρίς χαρτιά. Επαιξα και έχασα αλλά μάλλον είχα χάσει από την αρχή. Για αυτό σου γράφω αυτό το γράμμα, πήρα την απφαση που έπρεπε να έχω πάρει από την αρχή. Δεν θα σου δώσω τίποτε άλλο, κουράστηκα να σε σηκώνω τώρα πια. Ανοίγω πόρτα σε αυτό το αδιέξοδο, μια πόρτα που ανοίγει μόνο μια φορά. Είσαι ό,τι μου απέμεινε, γι' αυτό μιλώ σε εσένα μονάχα πια. Δεν ξέρω αν έτσι κέρδισες, αλλα δεν το αλλάζει, το τέλος είναι κοντά. Συγγνώμη που δεν πάλεψα, συγγνώμη που ο χρόνος σταματά, όμως αυτό ήταν, δεν άντεξα έβαλα τέλος στη μοναξιά. Και τώρα που δεν νιώθω τίποτα, ξέρω πως αυτό ήταν το σωστό και βάζω ένα τέλος στο δικό μου

μαρτύριο, βάζω την τελεία εγώ. Αυτό είναι το μόνο πράγμα που τελικά έλεγξα, το μόνο πράγμα που θα ελέγξω ποτέ εγώ, κόβω το νήμα, δεν παλεύω πια στα κύματα, παραδίνομαι οικειοθελώς. Εδώ τελειώνει ο δρόμος που διαγράψαμε, εδώ τελειώνει αυτό που είχαμε εγώ και εσύ. Της είχα ορκιστεί πως θα σε νικάγα, αλλά ξέρω πως δεν νικιέσαι πια, φεύγω λοιπόν: θα νιώσω τα σύνορα, να δω την ένωση που τόσο νοσταλγώ. Τώρα θα δω αυτό που πάντα ήξερα, στο σκοταδι της νύχτας μου θα παραδοθώ. Και όπως κλείνω για πάντα το παράθυρο του κόσμου μου, όπως σιγά σιγά λιγοστεύουν οι παλμοί, όπως σιγά σιγά η πνοή φεύγει από το στόμα μου και η ζωή ξεγλιστρά από τα δάκτυλά μου, ένα πράγμα θέλω να ρωτήσω: γιατί δεν με άφησες; γιατί δεν έφυγες και εσυ ;

Αυτό είναι το γράμμα μου προς τον δικό μου δαίμονα,
προς την κατάθλιψη; προς τη ζωή; προς τον θάνατο;

Με εκτίμηση, ένας χαμένος άνθρωπος.

Μαρία Λαπούρτα

Τα χρώματα

Χέρια. Όλοι τα έχουμε, τα χρησιμοποιούμε, τα συντηρούμε ή τα χάνουμε. Μας ξεχωρίζουν από τους άλλους. Με αυτά χτίζουμε, εξερευνούμε, επινοούμε, δημιουργούμε. Με αυτά μπορούμε να ανοίξουμε πράγματα, αλλά μπορούμε και να τα κλειδώσουμε. Τα χέρια μας, μας βοηθάνε να «περπατήσουμε» στη ζωή, μέχρι οι μέρες μας να τελειώσουν. Για όλες τις ζωές που έχουν βοηθήσει τα χέρια να σωθούνε, άλλες τόσες έχουν αφαιρέσει. Δεν ξέρεις τη ζημιά που μπορούν να κάνουν μέχρι να είναι πολύ αργά. Αυτή είναι η ιστορία των δικών μου χεριών. Πιο συγκεκριμένα όμως είναι η ιστορία μου. Ένα μέρος της τουλάχιστον...

Το πάπλωμα ήταν βαρύ, σαν πέτρινος τοίχος που με πλάκωνε. Το ζυπνητήρι χτυπούσε ξέφρενα, μα δεν με ένοιαζε. Όταν έφτασα στο σημείο να μην αντέχω τον εκνευριστικό ήχο του, πέταξα το πάπλωμα μου και σηκώθηκα. Πήγα στην κουζίνα από συνήθεια για να φάω πρωινό. Αντί γι' αυτό άνοιξα το ντουλάπι με τα μαχαιροπήρουνα και πήρα ένα φακελάκι που περιείχε μπλε χάπια. Το άνοιξα και χωρίς νερό κατάπια ένα. Το δωμάτιο σκοτείνιασε και άρχισα να νιώθω ότι πέφτω. Έπεφτα, έπεφτα και η βουτιά μου δεν τελείωνε. Ξαφνικά σταμάτησα και άρχισα να ανυψώνομαι. Κάποια στιγμή χρώματα εμφανίστηκαν από το πουθενά. Μου άρεσαν αυτά τα χρώματα. Ύστερα ένιωσα ωραία, τόσο ωραία που θα έκανα κολοτούμπες αν μπορούσα. Με ένα απλανές βλέμμα και ένα χαμόγελο στα χείλη ξεκίνησα για το σχολείο.

Σε όλη τη διαδρομή αισθανόμουν τέλεια. Σαν να μπορούσα να πετάξω. Να πετάξω και να ξεφύγω από την σκληρή πραγματικότητα. Μόλις όμως έφτασα στην πόρτα του σχολείου η επίδραση του χαπιού

πέρασε. Όλο και λιγότερο κρατούσε... Απογοητευμένη και με μάτια κόκκινα μπήκα στο σχολείο. Μου φάνηκε αιώνας η πρώτη ώρα. Με το που χτύπησε το κουδούνι, τινάχτηκα από την καρέκλα μου και πήγα στα κάγκελα που περικλείαν το Λύκειο. Εκεί βρήκα αυτόν που έψαχνα, τον Σταύρο. Άπλωσα το μπλαβιασμένο απ' το κρύο χέρι μου προς αυτόν. Εκείνος, χωρίς να πει τίποτα, μου έδωσε ένα πακέτο με κίτρινα, αυτή τη φορά, χαπάκια. Εγώ με το άλλο μου χέρι του έδωσα ένα φακελάκι με χρήματα. Δεν ασχολήθηκα καν. Ήταν συνήθεια πια. Θα χρησιμοποιούσα είτε χρήματα από το χαρτζιλίκι μου, είτε θα έκλεβα από τους γονείς μου. Μου αρκούσε που είχα κι άλλα από αυτά τα χαπάκια. Έβγαλα ένα από το κουτί και το κατάπια. Ξανάρχισα να πέφτω...

Το σχολείο τελείωσε αλλά δεν ήθελα να πάω σπίτι. Σε αυτό το απέραντο και πλούσιο σπίτι. Με τοίχους γεμάτους πίνακες ζωγραφικής, πολυώροφο, με πολλά δωμάτια και μια καταπράσινη αυλή. Έτσι κι αλλιώς άμα πήγαινα, μόνη μου θα ήμουν... Οι γονείς μου δεν είναι πια ποτέ σπίτι. Είναι σαν να μ' έχουν εγκαταλείψει. Λες και έχουν αποκτήσει ένα καινούριο παιδί... τη δουλειά τους. Έτσι κάθισα σε ένα από τα παγκάκια του δρόμου. Τα χαπάκια είχαν τελειώσει και κρύωνα. Ένιωθα δυστυχισμένη. Τόσο πολύ που δεν ήξερα καν γιατί συνέχιζα να ζω. Ως εκείνη τη στιγμή τα χαπάκια ήταν ο μόνος λόγος, τώρα που τελείωσαν και αυτά τι νόημα είχε; Και τι ωραία που ήταν τα χρώματα... Επίσης σκέφτηκα ότι οι γονείς μου ήταν τόσο απασχολημένοι που ούτε καν θα τους ένοιαζε. Και τι όμορφα που ήταν τα χρώματα τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο... Χωρίς να το καταλάβω, σηκώθηκα και άρχισα να περπατάω. Κατευθύνθηκα προς το δρόμο με βλέμμα στραμμένο στο άπειρο. Δεν σταμάτησα πριν τον δρόμο. Συνέχισα. Στάθηκα στη μέση και κοίταξα κατάματα τον εχθρό μου. Το λεωφορείο πέρασε από πάνω μου. Πιο πολλά, πολύχρωμα και ωραία χρώματα δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου...

Έλενα Μουνδούρη

Η ψυχή του ήλιου

Το διήγημα διαδραματίζεται σε ένα ινδιάνικο χωριό, το έτος 1519, κατά το οποίο έγινε η πρώτη αποβίβαση Ισπανικού στρατού με αρχηγό τον Κορτές, αρχίζοντας έτσι και η καταστροφή του πολιτισμού των ιθαγενών. Πολλές φυλές υπέκυψαν και υποδουλώθηκαν σε αυτούς ασπαζόμενοι ακόμα και τον θεό των λευκών, καθώς πίστευαν πως είναι υπερφυσικά πλάσματα και συνεπώς τον θεώρησαν αληθινό. Σε αντίθετη περίπτωση, οι λευκοί ληλατούσαν τα χωριά και είτε σκότωναν όλο τον λαό, είτε τους έπαιρναν για δούλους. Η ιστορία είναι βασισμένη σε πραγματικά γεγονότα τα πρόσωπα όμως είναι φανταστικά.

-Σζς! Έκανα νόημα στο παιδί που σερνόταν ταυτόχρονα με εμένα δίπλα μου, μέσα στο χρυσαφένιο στάρι. Το απαξιωτικό του βλέμμα μου υπενθύμισε την απορία μου, γιατί με έβαλαν σε αυτή τη θέση. Πάντα από τότε που άγγιξα τα τέσσερα έως τώρα, έξι χρόνια μετά, ήμουν το δόλωμα ή δεν έπαιζα καν...(1) Συνεχίσαμε να σερνόμαστε αθόρυβα στο χώμα. Η αντίπαλη ομάδα πρέπει να είναι κάπου κοντά. Εγώ και ο Τσιισχίλι(σγουρό μαλλί), ο δεύτερος και μικρότερος από τους γιούς του αρχηγού, είχαμε χωριστεί από την υπόλοιπη ομάδα που διασπασμένη σε υποομάδες, επιδιώκαμε να τους περικυκλώσουμε για να πετύχουμε αιφνίδια επίθεση.

- Τώρα! Φώναξε ο Τσιισχίλι και εγώ ταυτόχρονα με όλη την υπόλοιπη ομάδα πεταχτήκαμε από το χώμα και αρχίσαμε να τρέχουμε προς τους αντιπάλους, βγάζοντας εμψυχωτικές κραυγές.

-Χα! Σε πέτυχα! Σκέφτηκα από μέσα μου βλέποντας την πέτρα που έφυγε από την σφεντόνα μου να χτυπάει έναν αντίπαλο. Τρέχοντας ακόμη πιο γρήγορα, έπεσα πάνω στον Ζιτκάλα(πουλί),

ακινητοποιώντας τον, πράγμα που σήμαινε πως το παιχνίδι τελείωσε γι' αυτόν. Εμφανώς εκνευρισμένος με έσπρωξε και απομακρύνθηκε. Γύρισα και κοίταξα τον αρχηγό που με κοιτούσε με ένα πολύ ελαφρύ χαμόγελο. Το παιχνίδι είχε τελειώσει με δική μας νίκη και εγώ γεμάτος ικανοποίηση πλέον στεκόμουν από μακριά και κοίταξα τους συμπαίκτες μου που πανηγύριζαν μεταξύ τους.

Αυτή η ανάμνηση μου ήρθε στο μυαλό όσο παρακολουθούσα τα παιδιά να παίζουν γύρω-γύρω στον χώρο, περιμένοντας να αρχίσει η τελετή και έπιασα τον εαυτό μου να χαμογελάει ελαφρώς στη σκέψη. Απέναντι μου δεξιά και αριστερά του αρχηγού Κοαχόμα(Κόκκινος Πάνθηρας) κάθονταν τα αδέρφια μου, οι γιοι του δηλαδή. Είναι περίεργο. Μαζί μεγαλώσαμε, καθώς δεν έχω οικογένεια, και από την πρώτη στιγμή με ανέλαβε ο Κοαχόμα. Πώς προήλθα κανείς δεν ξέρει. Πολλοί λένε πως δεν γεννήθηκα όπως όλα τα άλλα παιδιά. Πιστεύεται πως η θάλασσα με έφτιαξε μιας και βρέθηκα μωρό στην ακρογιαλιά, γι' αυτό και είμαι τόσο διαφορετικός από τους άλλους. Η αλήθεια είναι πως οι διαφορές είναι αισθητές. Είμαι πιο ψηλός, αρκετά θα έλεγα, και το δέρμα μου είναι χλωμό. Τα μάτια μου δεν είναι σχιστά και κατάνευρα, αλλά μεγάλα και καστανά, παράλληλα με το σταρένιο χρώμα το μαλλιών μου.

Μεγάλωσα όμως σαν όλα τα υπόλοιπα παιδιά, παίζοντας τα ίδια παιχνίδια και συμμετέχοντας στα ίδια έθιμα. Παρόλο που τα αδέρφια μου δεν μου έδιναν ποτέ ιδιαίτερη σημασία κι όταν το κάνανε ήταν για να με κατατροπώσουν στο παιχνίδι, ο αρχηγός ποτέ δεν με ξεχώρισε από αυτούς. Ίσως να είναι και ο μόνος που με βλέπει σαν όλους και με κάνει να αισθάνομαι πως ανήκω εδώ. Αντιθέτως με τους άλλους, βλέποντας τις ικανότητες μου στη μάχη και το κυνήγι, με επιδοκίμαζε από μικρό κάνοντας και τη φυλή να πιστέψει πως είμαι πράγματι δώρο της θάλασσας. Βέβαια αυτό δεν ξέρω αν ήταν τελικά υπέρ μου, καθώς τις περισσότερες φορές οι υπόλοιποι με κοιτάνε σαν κάτι εξωπραγματικό και μάλλον φοβούνται να μου μιλάνε και πολύ.

Όμως, αυτό που μου θυμίζει διαρκώς πως ίσως δεν είμαι και τόσο ίσος με τον υπόλοιπο λαό είναι πως ακόμα, στα δεκαέξι μου χρόνια, δεν μου έχει δοθεί κάποιο τιμητικό όνομα. Δεν έχω επιδοκιμαστεί επισήμως για κανένα κατόρθωμά μου, τόσο στη μάχη όσο και στο κυνήγι. Αυτό που συνηθίζεται να ακούγεται ως αναφορά στο

πρόσωπό μου είναι το Μπλαγκάανου(λευκός άνθρωπος) ή Ταάκι(παγωμένος), λόγω του χρώματος μου. Ωστόσο δεν είναι κάτι που με χαρακτηρίζει καθώς με διαφοροποιεί ακόμα περισσότερο από τους υπολοίπους και δεν μπορώ να πω πως το αποδέχτηκα ποτέ...

Σήμερα λοιπόν, είναι η γιορτή του νερού. Σήμερα θα τιμήσουμε τη ζωή που μας χαρίζει ο ποταμός Ταμπάσκο(2). Εδώ και δεκαέξι χρόνια που ζω στο χωριό αυτό, ποτέ δεν λείπει ο εορτασμός αυτής της ημέρας καθώς θεωρείται η πιο σημαντική. Τα έθιμα και οι τιμές τελούνται κάθε χρόνο ανεξαιρέτως. Οι γειτονικές φυλές δεν λείπουν, το ίδιο και ο χορός γύρω από τη μεγάλη πυρά. Το τετραήμερο αυτό της γιορτής είναι και μια ευκαιρία αναζωπύρωσης των σχέσεων μας με τις υπόλοιπες φυλές. Πάντα κάθε χρόνο με θυμάμαι να κάθομαι μόνος μου παρακολουθώντας τα δρώμενα όσο όλοι οι υπόλοιποι βρίσκονται με τους φίλους και τις οικογένειές τους. Δεν μπορώ να πω πως με πειράζει. Άλλωστε θυμάμαι και τα λόγια του αρχηγού που πάντα έλεγε σε μένα και τους υπόλοιπους γιους του: 'Τιέ μου, πρέπει να ξέρεις ότι κανείς δεν θα σε βοηθήσει σ' αυτόν τον κόσμο. Πρέπει μόνος σου να προετοιμαστείς. Πρέπει να ξέρεις ότι δεν έχεις φίλους, ούτε ακόμα την αδελφή σου, τον πατέρα σου ή την μητέρα σου. Τα πόδια σου είναι οι φίλοι σου, το μυαλό σου, τα μάτια σου, τα μαλλιά σου, τα χέρια σου είναι οι φίλοι σου, με αυτά πρέπει να προετοιμαστείς.'(3)

Χαμένος στις σκέψεις αυτές, δεν παρατήρησα πως όλοι γύρω μου κοίταζαν με απορία στην κατεύθυνση πίσω από εμένα. Γύρισα να δω τι συμβαίνει. Μα τι γίνεται; Ένα βουβάλι που κουβαλούσε έναν τραυματισμένο πολεμιστή πέρασε από μπροστά μου και πλησίασε τον αρχηγό. Όλο το πλήθος μαζεύτηκε γύρω. Έτρεξα να δω τι συμβαίνει. Δεν μπορούσα να ακούσω. Το πλήθος που είχε μαζευτεί σε έναν κύκλο άρχισε ξαφνικά να σπάει. Οι γυναίκες και τα παιδιά άρχισαν να τρέχουν πανικόβλητοι ενώ οι πολεμιστές ετοιμάζονταν για μάχη. Μόνο όταν το είδα κατάλαβα τι συνέβαινε. Το βαμμένο κόκκινο τσεκούρι στα χέρια του αρχηγού ένα πράγμα σήμαινε(4). Επίθεση από άλλη φυλή.

Φύγαμε ταχύτατα με μια ομάδα πολεμιστών, υπό την ηγεσία του Τάιμα(ανεμοστρόβιλος) του καλύτερου των πολεμιστών, ψάχνοντας για ίχνη των εχθρών έτσι ώστε να υπερασπιστούμε τη φυλή. Είναι η πρώτη φορά που συμμετέχω στην εξόρμηση, καθώς τα προηγούμενα

χρόνια θεωρούμουν αρκετά μικρός και παρέμενα στο χωριό για να προσέχω τις γυναίκες και τα ζώα μας. Ωστόσο τίποτα δεν διακρίναμε. Καμία ύποπτη κίνηση εναντίον μας. Φτάσαμε μέχρι τον απόμερο βάλτο και εκεί αντικρίσαμε τον λόγο που οι εχθροί δεν έκαναν αισθητή την παρουσία τους έως τώρα. Άντρες μιας ολόκληρης φυλής σκοτωμένοι, διασκορπισμένοι στον βάλτο που είχε γεμίσει με το αίμα τους. Πλησιάσαμε κοντά. Τα βουβάλια τους ήταν, όσα είχαν μείνει, γδαρμένα από δέρμα. Αηδιασμένοι και σοκαρισμένοι από την εικόνα, κοιταχτήκαμε μεταξύ μας. Η αλήθεια είναι πως μάλλον κανείς μας δεν ήξερε πώς να νιώσει, καθώς παρόλη τη φρίκη της εικόνας, το γεγονός αυτό είναι προς όφελός μας. Ποιος όμως θα μπορούσε να το είχε κάνει;

Επιστρέφοντας στο χωριό όλα ήταν ήσυχα. Λίγο αργότερα από εμάς έφτασε και η δεύτερη ομάδα των πολεμιστών που είχε φύγει. Έτρεξαν στο μέρος του Κοαχόμα κοιτώντας τον σαν να είχαν μόλις αντικρίσει το μεγαλύτερο τέρας. Ήταν φοβισμένοι και απορημένοι καθώς προσπαθούσαν να εξηγήσουν τι είχαν μόλις δει. Τα λόγια έβγαιναν γρήγορα από τα στόματά τους. Δεν κατάφερα να ακούσω πολλά, διέκρινα όμως λέξεις που θα μπορούσαν να χαρακτηρίζαν εμένα, όπως Μπιλαγκάανου (λευκός άνθρωπος). Στη συνέχεια πλησίασαν προς τα πίσω όπου στεκόμουν εγώ. Όλοι έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου.

Σαν αυτόν! είπε ένας δείχνοντάς με. Ένας ολόκληρος στρατός, με περίεργα βουβάλια(5) πιο γρήγορα από τα δικά μας. Ήρθαν μέσα από τη θάλασσα πάνω σε τεράστιες και ψηλές βάρκες που δεν έμοιαζαν καθόλου με τις δικές μας! συνέχισαν να περιγράφουν τους καινούργιους ανθρώπους με έντρομες φωνές.

-Κρατούσαν κοντάρια που έβγαζαν θόρυβο. Πολύ θόρυβο! Σαν να ερχόταν από τον ουρανό...

Άρα αυτοί ήταν οι άνθρωποι που σκότωσαν όλους τους άντρες της γειτονικής φυλής; Αυτοί έσφαξαν αλύπητα τα βουβάλια τους αφήνοντας τα γδαρμένα στο χώμα; Αυτοί έκαψαν τα χωράφια, τα καλαμπόκια; Μα πώς; Τι είδους άνθρωποι είναι;

Έτσι πέρασαν τρεις μέρες. Κάθε μέρα στέλνουμε άτομα να παρακολουθούν τους λευκούς. Πήγα και εγώ αρκετές φορές.

Πράγματι ποτέ δεν ξαναείδα κάποιον να δείχνει τόσο πολύ σαν κι εμένα. Είναι όλοι τους ψηλοί ανοιχτόχρωμοι και με πολλές τρίχες. Καμία εχθρική κίνηση εναντίον μας όμως μέχρι τώρα. Κανείς τους δεν κατάλαβε ότι τους παρακολουθούμε καθώς γνωρίζουμε την περιοχή καλά και κρυβόμαστε μέσα στο δάσος. Τους βλέπουμε καθημερινά να κόβουν τα δέντρα και να τα στοιβάζουν έτσι μεταξύ τους, δημιουργώντας περίεργες κατασκευές και ψηλά τείχη. Κατασπαράζουν τη γη κόβοντας τα χορτάρια και σκάβοντας ανελέητα σαν να ψάχνουν κάτι. Μα κανείς μας δεν αντιδρά. Όλος ο λαός είναι φοβισμένος στην εικόνα των ξένων, καθώς ποτέ δεν ξανασυναντήσαμε κάτι σαν αυτούς και κυρίως τα όπλα που έχουν. Μα το πιο φρικιαστικό είναι ο τρόπος που μεταχειρίζονται τη γη...

Όσο κάθομαι και κοιτάω το ποτάμι και το όμορφο τοπίο γύρω από αυτό, δεν μπορώ να συνεχίσω να τους κοιτώ να καταστρέφουν τη φύση και τον πλούτο που μας δίνει.

Πρέπει να τους σταματήσουμε. Βλέποντας όμως τον φόβο στα μάτια των συμπολεμιστών μου, το βρίσκω αδύνατο να καταφέρουμε το οτιδήποτε. Επικρατεί η νοοτροπία πως οι άνθρωποι αυτοί είναι υπερφυσικά πλάσματα, όπως άλλωστε πιστεύουν και για μένα οι περισσότεροι. Δεν είναι όμως. Όπως δεν είμαι κι εγώ. Ο Αρχηγός όμως, το ξέρω ποτέ δεν θα παραδιδόταν στον οποιονδήποτε εχθρό. Ούτε κανείς από τη φυλή φυσικά. Παρ' όλους τους φόβους μας, αποφασίσαμε μετά από συμβούλιο πως θα υπερασπιστούμε το χωριό ότι κι αν συμβεί.

Ξημέρωσε η τρίτη μέρα μετά την απόβαση των ξένων. Παρακολουθώντας τους τώρα να μπαίνουν στο χωριό μας, μείναμε σιωπηλοί καθώς οι περισσότεροι από εμάς έχουν σοκαριστεί από την εικόνα τους. Υπερισχύουν κατά πολύ σε αριθμό και σε αυτοπεποίθηση κατά πως φαίνεται, μιας και για εμάς ήταν κάτι εντελώς πρωτόγνωρο. Τα πρόσωπα των κατοίκων του χωριού μου, μου θύμισαν εκείνη τη μια μέρα που είχε εξαφανιστεί ο ήλιος από τον ουρανό και η μέρα έγινε νύχτα. Τόσο ξαφνιασμένοι ήμασταν. Παρόλα αυτά εχθρική κίνηση δεν έγινε. Ο δικός τους αρχηγός ζήτησε να έρθει σε επαφή με τον Κοαχόμα. Ένας από αυτούς μιλούσε τη γλώσσα μας κι έτσι κατάφεραν να συνεννοηθούν. Μπαίνοντας στο κέντρο του χωριού ο αρχηγός τους, του προσφέραμε να καπνίσει από την πίπα, μαζί με τον Κοαχόμα. Εγώ στεκόμουν όρθιος λίγο πιο έξω

από τον κύκλο που είχαν σχηματίσει. Άκουσα να λένε πως ζητούν τη γη μας καθώς και να υποταχθούμε σε αυτούς. Τα εργατικά μας χέρια καθώς και οι πολεμικές μας ικανότητες θα αποδειχθούν πολύ χρήσιμα για αυτούς. Απειλίες πως αν δεν τους υπακούγαμε θα τιμωρούμασταν. 'Δεν θέλετε να ξέρετε τι σας περιμένει', είπε συγκεκριμένα με ένα υποτιμητικό ύφος ο διερμηνέας. Ο Κοαχόμα δεν έδειξε στιγμή την ανησυχία του. Ούτε τον εκνευρισμό του. Ήταν ψύχραιμος καθ' όλη τη διάρκεια, σε αντίθεση με τα υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου, πράγμα που με ανησύχησε για την τελική του απόφαση. Αργά και με σιγουριά σηκώθηκε χωρίς να πάρει το βλέμμα του από τον αρχηγό των αντιπάλων.

-Αλ καλαχίονι (σκοτώστε τον αρχηγό)! Φώναξε με όλη του τη δύναμη κάνοντας την κίνηση να βγάλει το μαχαίρι. Μα δεν πρόλαβε. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα. Ακούστηκε ένας τρομερός κρότος και έπεσε στο χώμα χωρίς να καταλάβω τι συνέβαινε. Γούρλωσα τα μάτια μου και χωρίς να πάρω το βλέμμα μου από πάνω του τράβηξα το τομαχόκ μου(6) και έπεσα πάνω στον πρώτο λευκό που βρήκα μπροστά μου καρφώνοντας τον με αυτό. Ακολούθησε κι άλλος. Κι άλλος...Οι δυνατοί κρότοι από τα όπλα των λευκών ακούγονταν τώρα αδιάκοπα χωρίς σταματημό. Ο Τσιισχίλι που πάλευε δίπλα μου, κάτι φώναζε μα δεν μπορούσα να τον ακούσω. Οι κραυγές ήταν δυνατές. Κοίταξα γύρω μου και είδα όλο τον λαό μου να παλεύει. Οι γυναίκες, τα παιδιά και όλοι ένας-ένας να πέφτουν στο χώμα. Τα δέντρα και τα φυτά γύρω όλα πλέον φλέγονται. Ξάφνου ένας τρομερός πόνος με διαπέρασε. Η πλάτη μου νιώθω να καίει. Δεν μπορώ να σταθώ στα πόδια μου, δεν με κρατούν πια. Το τόμαχοκ γίνεται βαρύ στο χέρι μου. Θέλω να το κρατήσω μα κάτι με εμποδίζει. Έπεσε στο χώμα. Μαζί του κι εγώ. Γονάτισα κάτω και με το χέρι μου έπιασα την πλάτη μου στο ύψος του ώμου που ένιωθα έναν αβάσταχτο πόνο. Κάτι με ενοχλούσε. Σαν να είχα βάλει μια τεράστια πέτρα κάτω από τη σάρκα μου. Το χέρι μου γέμισε με αίμα. Έστρεψα το βλέμμα μου προς τα κάτω και είδα τον αρχηγό, τον πατέρα μου, πεσμένο ακριβώς μπροστά μου. Ήθελα να τον βοηθήσω μέχρι που άλλος ένας δυσβάσταχτος πόνος διαπέρασε το χέρι μου. Έπεσα κάτω δίπλα του. Τα μάτια μου συνάντησαν τα δικά του που ήταν ακόμα ανοιχτά. Έτρεμε. Σήκωσε το δάχτυλό του έτσι που το έκανε να φαίνεται πολύ βαρύ. Εμένα δείχνει.

-Χε-λα-κου(ψυχή του ήλιου/ηλιόλουστη μέρα), είτε με τρεμάμενη φωνή και τον κοίταξα απορημένος. Το επανέλαβε και με έδειξε πιο πειστικά. Τότε κατάλαβα πως πρόφερε το όνομά μου. Ένωσα ένα ελαφρύ χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό μου το ίδιο, είδα και στο δικό του κι έτσι έκλεισε τα μάτια του. Κοίταξα γύρω μου και είδα ένα βουνό από φλόγες. Δεν μπορούσα να διακρίνω καθαρά. Ξεχώρισα τον Τσιισχίλι λίγο παραπέρα που ήταν βαμμένος με αίμα. Δεν άντεχα να αντικρίζω άλλο αυτή τη σφαγή. Πήρα μια βαθιά ανάσα υιώθοντας τους πνεύμονές μου να καίνε.

-Χελάκου(ηλιόλουστη μέρα)! Φώναξα με ό,τι απέμεινε από εμένα. Στη συνέχεια αφήθηκα, η ανάσα μου έγινε βαριά κι όλα σιώπησαν γύρω μου. Όλα έγιναν μαύρα. Το μόνο που άκουγα, που αισθανόμουν, ήταν αυτή η λέξη που έβγαινε συντονισμένα και ταυτόχρονα πλέον, σαν μια φωνή από όσους γνώριζαν τι σημαίνει. Από τον λαό μου...

Σημειώσεις:

(1) Πρόκειται για το πιο σύνηθες παιχνίδι των παιδιών των Ινδιάνων. Ήταν ένας 'ψεύτικος' πόλεμος που γινόταν κατά βάση για την εκπαίδευσή τους. Τα όπλα που χρησιμοποιούσαν ήταν αληθινά, πράγμα που καθιστούσε πιθανό το ενδεχόμενο τραυματισμού, ακόμα και μοιραίου.

(2) Ποταμός που βρίσκεται στο νοτιοανατολικό Μεξικό σήμερα, γνωστός ως Grijalva River.

(3) Πρόκειται για μια αντίληψη που υιοθετούσαν αρκετές φυλές και την οποία μετέφεραν οι πατεράδες συνήθως στους γιους.

(4) Το βαμμένο κόκκινο τσεκούρι στελνόταν σε μια φυλή από μια άλλη που σκόπευε να της επιτεθεί. Έτσι γινόταν γνωστό τι θα ακολουθούσε. Αν τελικά οι δυο φυλές συμφιλιώνονταν, το τσεκούρι θάβονταν στη γη ως ένδειξη πως το γεγονός έχει πλέον ξεχαστεί.

(5) Αναφορά στα άλογα καθώς έως τότε οι Ινδιάνοι δεν είχαν δει.

(6) Το κυριότερο όπλο των Ινδιάνων. Ένα είδος τσεκουριού που στολιζόταν ανάλογα με τη φυλή.

Γιάννης Μπαλαμώτης

Σκιά στον τοίχο

«Μα τι ιδέα ήταν αυτή; Πώς μου ήρθε; Τι δουλειά έχω εγώ με λογοτεχνικούς διαγωνισμούς; Τρελάθηκα τελείως Χριστουγεννιάτικα;»

Αυτές και άλλες, ακόμη πιο οργισμένες, σκέψεις έκανε κάθε φορά που αναλογιζόταν την αυθόρμητη, αλλά τελείως αψυχολόγητη απόφαση που πήρε με ενθουσιασμό να συμμετάσχει στον ετήσιο λογοτεχνικό διαγωνισμό του σχολείου του.

«Πάλι καλά που δεν δήλωσα ότι θα γράψω και ποίημα! ή μήπως θα ήταν πιο εύκολο; ... ή και πιο γρήγορο;» συνέχιζε να βασανίζει τον εαυτό του.

«Μήπως θα ήταν καλύτερα να γράψω ένα σενάριο αστυνομικού θρίλερ, ...ή μήπως ταινίας επιστημονικής φαντασίας, ή κάτι άλλο τέλος πάντων, έχω μπόλικη κινηματογραφική βιβλιογραφία μέσα στο κεφάλι μου...».

Εντάξει, δεν είχε χάσει και τον ύπνο του από την αγωνία, αλλά κατάλαβε ότι είχε βάλει έναν απροσδόκητο μπελά στο κεφάλι του, εκεί που δεν τον χρειαζόταν. Ήθελε να κάνει τόσα άλλα πράγματα στις γιορτές. Αλλά, έπρεπε να το περιμένει. Μην ακούσει για διαγωνισμό. Για κάποια πρόκληση. Τον τραβούσε όχι απλά σαν μαγνήτης, αλλά σαν μια μαύρη τρύπα σε ένα σύμπαν νέων εμπειριών, απ' όπου είναι αδύνατο να ξεφύγει.

«Κάποια στιγμή θα πρέπει να το κοιτάξω καλύτερα αυτό το θέμα. Στο τέλος θα παίρνω μέρος και σε διαγωνισμούς ψαρέματος!» Και το ψάρεμα το βαριόταν μέχρι θανάτου...

Κάποιες τελευταίες πιθανότητες γύριζαν σε χαμηλές στροφές

Christian Schad, *Dr. Haustein*, (1928)

πάνω από το κεφάλι του. «Μήπως να τα παρατήσω; Να δηλώσω ότι αποσύρομαι λόγω ανωτέρας βίας; Και ποια βία θα ήταν αυτή;» Δεν στάθηκε, όμως, σχεδόν καθόλου σε τέτοιου είδους ενδεχόμενα. Δεν του ταίριαζε καθόλου. Δεν το έκανε ποτέ.

**

Έπρεπε λοιπόν να ανασκουμπωθεί. Να οργανωθεί. Να κάνει έναν προγραμματισμό εργασιών. Από πού θα ξεκινούσε; Από την ιδέα. Είχε πολλές και καμιά.

«Όπως όλα τα πράγματα, έτσι και η συγγραφή, εκτός από έμπνευση και ταλέντο σίγουρα θα έχει και κάποιους κανόνες», σκέφτηκε.

Άνοιξε τον υπολογιστή του, μπήκε στο google και πληκτρολόγησε: *πώς να γράψετε ένα καλό διήγημα*. Το έκανε περισσότερο από περιέργεια για το πώς θα αντιδράσει το ψηφιακό σύμπαν στην αναζήτησή του και όχι ότι περίμενε κάποια σοβαρή απάντηση στην ερώτησή του.

Και ιδού! Αποκαλύφθηκαν μπροστά του άφθονες επιλογές σε πολλές παραλλαγές. Σύντομες και φλύαρες, σοβαρές και χιουμοριστικές, από ειδικούς και μη. Με αποκλειστικό κριτήριο τη διαίσθησή του δημιούργησε πρόχειρα μια μικρή ψηφιακή βιβλιογραφία από ό, τι του φάνηκε πιο φρέσκο, πρωτότυπο και κυρίως, καθόλου «σχολικό».

Διαπίστωσε για άλλη μια φορά ότι στο διαδίκτυο ζουν και αναπνέουν χιλιάδες διαφορετικοί κόσμοι. Αυτός ο καινούργιος που του άνοιξε για λίγο το παράθυρό του ήταν ένας κόσμος επίδοξων λογοτεχνών.

Τελικά, εκτός από ένα πολύ αστείο βίντεο που περιέγραφε με σκίτσα τα διάφορα στάδια της έμπνευσης και της συγγραφής, τα υπόλοιπα τα διέτρεξε με συνοπτικές διαδικασίες. Δεν αισθάνθηκε ότι βοηθήθηκε ιδιαίτερα. Θα χρειαζόταν πολύ χρόνο για να μελετήσει όλες αυτές τις συνταγές συγγραφής και δεν τον είχε.

**

Αποφάσισε μόνο να κρατήσει υπόψη του τον ορισμό του διηγήματος από την Wikipedia. Απλό, σύντομο και βολικό: *Το διήγημα είναι λογοτεχνικό είδος σύντομης σε έκταση αφηγηματικής πεζογραφίας... Τα διηγήματα έχουν την τάση να είναι λιγότερο περίπλοκα από ό, τι τα μυθιστορήματα. Συνήθως επικεντρώνονται σε ένα μόνο επεισόδιο, έχουν μία πλοκή, μικρό αριθμό χαρακτήρων, εκτυλίσσονται σε έναν χώρο, και καλύπτουν σύντομη χρονική*

περίοδο.

«Αυτό το μικρό και λιγότερο περίπλοκο μου αρέσει», σκέφτηκε και συνέχισε ... το διήγημα συχνά έχει απότομο και ανοιχτό τέλος και δυνατό να μην έχει κάποιο ηθικό δίδαγμα.

«Και αυτό μου αρέσει. Δεν χρειάζεται να κάνω και επίλογο. Εξάλλου, ούτε μου αρέσουν ούτε τους θεωρώ απαραίτητους. Σε αναγκάζουν να καταλήγεις πάντα κάπου, ενώ αυτό σπάνια είναι ρεαλιστικό. Γιατί να μην αφήνεις χώρο σε αμφιβολίες, διφορούμενα νοήματα ή και ατέλειες;».

Πέρα από αυτές τις ανησυχίες, το βασικό πρόβλημα παρέμενε. Το θέμα. Η πλοκή. Το στόρυ. Και ο χρόνος που έτρεχε. Έπρεπε να αρχίσει ...για να τελειώσει.

~

«Να διαλέξω ένα θέμα, λοιπόν. Τώρα. Και πρέπει να είναι πρωτότυπο. Που να μην έχει ξαναγράψει κανείς γι' αυτό. Ή τουλάχιστον όχι με τον ίδιο τρόπο. Τι μπορεί να είναι, όμως;»

Βασάνιζε χωρίς τέλος τον εαυτό του, χωρίς να μπορεί να καταλήξει κάπου. Ώργωνε βαδίζοντας πάνω κάτω χιλιόμετρα μέσα στο σαλόνι του σπιτιού, λες και αυτό θα καρποφορούσε ιδέες. Αλλά, αλίμονο. Κάθε ιδέα που στην αρχή του φαινόταν καλή και ενδιαφέρουσα, μετά από λίγη ώρα, καθώς επιχειρούσε να την προχωρήσει με το νου του, την εγκατέλειπε. Κάπου σκάλωνε, πολύ κοντά στην αρχή της.

Τι επιλογές είχε; Θέμα αυτοβιογραφικό; Το απέρριψε αμέσως. Τι ενδιαφέρον θα μπορούσε να έχει η ζωή ενός δεκαπεντάχρονου που δεν του είχε συμβεί ακόμη τίποτα συγκλονιστικό στη ζωή του; Αστυνομικό; «Το έχουν κάνει πολλοί και πολύ καλύτερα από μένα», κατέληξε και εγκατέλειψε γρήγορα και αυτή την επιλογή. Τι απέμενε λοιπόν; Όλα ένα κουβάρι στο μυαλό του. Παρ' όλα αυτά, ήταν αποφασισμένος να τελειώνει μια και καλή με αυτό το θέμα εκείνη την μέρα. Ακόμη και αν χρειαζόταν να ξενυχτήσει.

~

«Οπωσδήποτε πρέπει να τελειώνω» σκέφτηκε και κάθισε ξεφυσώντας εξαντλημένος στον καναπέ απέναντι από τη βιβλιοθήκη.

Είχε ήδη από ώρα βραδιάσει. Δίπλα του, στο πιο κοντινό ράφι προεξείχε ένα χοντρό βιβλίο. Αφηρημένος και λίγο νυσταγμένος αποφάσισε να το τραβήξει από την θέση του. Ήταν ένα βιβλίο τέχνης. Ένας τόμος γεμάτος με πίνακες ζωγραφικής. Γνωστούς και άγνωστους σε αυτόν. Τον είχε ξεφυλλίσει πολλές φορές κατά το παρελθόν. Άλλοι του φαίνονταν ωραίοι, κάποιοι περίεργοι, άλλοι αδιάφοροι, μερικοί του δημιουργούσαν μια αμηχανία. Καθώς οι σελίδες έφευγαν μια μια, το μάτι του έπεσε στο πορτρέτο ενός μυστηριώδους άνδρα. Δεν το θυμόταν από τις άλλες φορές. Κάτι, όμως, τον τραβούσε σε αυτόν. Ίσως απλά ο άνδρας του θύμιζε τον Al Patsino στο ρόλο του Νονού, ίσως κάτι άλλο. Ό, τι και να ήταν αυτό, υπήρχε κάτι σκοτεινό και απειλητικό σε αυτή την εικόνα. Η αίσθηση ότι ένα μυστήριο κρυβόταν πίσω από αυτόν τον πίνακα.

Αν και κουρασμένος, μπήκε στον κόπο να διαβάσει αυτό που έγραφε στο πάνω μέρος της σελίδας. Συνήθως ήταν λίγα λόγια για το έργο. Μια περιγραφή, από καλλιτεχνική ή ιστορική άποψη. Άρχισε να διαβάζει. «...του γερμανού ζωγράφου Christian Schad... *Dr. Hausteин*, 1928,... γερμανοεβραίος γιατρός... Βερολίνο... λογοτεχνικοί κύκλοι... πόρνες ...άνοδος ναζισμού... ερωμένη...».

Παρατήρησε καλύτερα το πρόσωπο του γιατρού. Τον κοίταζε και δεν τον κοίταζε. Φαινόταν αφηρημένος, αλλά μάλλον ήταν απορροφημένος από κάτι μεγάλο και σοβαρό. Και σίγουρα όχι ευχάριστο. Μια διάχυτη θλίψη πάνω του. «Θα τον εμπιστευόμουν, όμως. Μου φαίνεται συμπαθής και έντιμος». Παρ' όλα αυτά, το βάρος δεν έφευγε. Και τότε κατάλαβε από πού ερχόταν. Πίσω από τον γιατρό, πάνω στο μουντό τοίχο, διαγραφόταν μια τεράστια απειλητική σκιά....

...και τότε δαχτυλίδια καπνού γέμισαν το δωμάτιο...

~

-Dr. Hausteин, αν θέλετε, σβήστε το τσιγάρο σας. Έχει έρθει μια ασθενής να σας δει.

-Έχει κλείσει ραντεβού;

-Όχι, είναι η πρώτη φορά που μας επισκέπτεται.

-Ωραία, πες της ότι σε πέντε λεπτά μπορεί να περάσει μέσα. Τελειώνω κάτι που έχω υποσχεθεί στη γυναίκα μου.

Η αναμονή μπορεί να ήταν μικρή. Παρόλα αυτά εξαιτίας του άγχους της, τής φάνηκε σαν να είχε περάσει μια ώρα. Το ιατρείο και ο χώρος αναμονής ψυχρός. Ιανουάριος μήνας στο Βερολίνο. Το κρύο οδυνηρό. Ήταν 9 το πρωί. Το ιατρείο είχε μόλις ανοίξει. Οι σύμπες ακόμα προσπαθούσαν αγκομαχώντας να ανάψουν. Όλοι στους παγωμένους δρόμους κυκλοφορούσαν ντυμένοι σαν κρεμμύδια. Ο ήχος του νερού που προσπαθούσε να κυλήσει μέσα από τους σωλήνες της πολυκατοικίας ανατριχιαστικός. Στο βάθος άκουγε τον γιατρό να ετοιμάζει το χώρο εξέτασης. Όλα γίνονταν σε αργούς ρυθμούς. Από κάπου άκουγε έναν εκνευριστικό ήχο. Στην αρχή νόμιζε ότι είχε τρελαθεί από το άγχος της. Για καλή της τύχη δεν ήταν τίποτα παρά μόνο ένας χαλαρός σωλήνας που έσταζε βασανιστικά αργά. Έβλεπε τους δείκτες του ξύλινου παλιού ρολογιού στον τοίχο να περιστρέφονται σαν να ήταν ξεκούρδιστοι. Τελικά άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Ήταν ο γιατρός.

-Μπορείτε να περάσετε.

Σηκώθηκε μουδιασμένη και αμήχανη. Ήταν ψηλή και λεπτή. Μελαχρινή με κοντά αγορίστικα μαλλιά. Φορούσε έντονο κόκκινο κραγιόν. Περίεργα όμορφη. Ντρεπόταν μάλλον. Πήρε μια βαθιά ανάσα και την τσάντα της και τον ακολούθησε. Αφού περπάτησαν έναν μακρύ διάδρομο, μπήκαν στο γραφείο.

-Καθίστε, παρακαλώ.

Η καρέκλα έτριξε όταν κάθισε. Σκέφτηκε πόσες άλλες σαν και αυτήν βρέθηκαν στη θέση της. Ήξερε πολλές ασθενείς του. Ήξερε ότι μπορούσε να τον εμπιστευτεί. Ανατρίχιασε.

-Πώς μπορώ να σας βοηθήσω, κυρία....;

-Σόνια. Γενικά, δεν αισθάνομαι καλά τον τελευταίο καιρό. Νιώθω αδυναμία και αυτό εδώ το εξάνθημα δε λείει να φύγει.

-Αν μου επιτρέπετε, με τι ασχολείστε;

-Με ό, τι χρειάζεται για να ξεφύγω από το φτωχό και μίζερο παρελθόν μου.

-Θα μπορούσατε να γίνετε λίγο πιο συγκεκριμένη; Έχω την εντύπωση ότι κάπου σας έχω ξαναδεί.

-Δυστυχώς με έχουν «δει» πολλοί. Το απαιτεί το επάγγελμά μου, εξάλλου.

Δεν περίμενε τέτοια απάντηση. Κατά βάθος, η ασθενής του ήταν μια ευαίσθητη νεαρή κοπέλα – ή τουλάχιστον έτσι θα ήθελε να

πιστεύει ότι είναι – που εξαιτίας του περιβάλλοντος που ζούσε και με τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν είχε σκληρύνει. Κάτω, όμως, από την ψυχρή μάσκα διέκρινε έναν φόβο ...

-Κατάλαβα. Με συγχωρείτε.

-Δεν υπάρχει τίποτα να σας συγχωρήσω. Αυτή είναι η πραγματικότητα... Μπορώ να καπνίσω, παρακαλώ; Με χαλαρώνει κάπως.

Χωρίς να περιμένει την απάντηση του γιατρού, σηκώθηκε από την καρέκλα και στάθηκε μπροστά από τη λάμπα του γραφείου του. Άναψε ένα τσιγάρο, έστριψε το κεφάλι της προς την πόρτα – σαν να φοβόταν μήπως κάποιος μπει μέσα στο δωμάτιο – και φύσηξε χαλαρά τον καπνό. Αντίθετα με την ίδια, η σκιά της στον τοίχο πίσω από τον γιατρό έπεφτε παραμορφωμένη και απειλητική. Έτοιμη να απλωθεί και να τον σκεπάσει.

-Ωραία. Όταν τελειώσετε μπορούμε να συνεχίσουμε. Γδυθείτε και ελάτε στο εξεταστήριο. Θα σας περιμένω εκεί.

-Γιατρέ, σταθείτε μια στιγμή. Υπάρχει και κάτι άλλο που θέλω να σας πω. Και αυτό είναι πολύ πιο σοβαρό. Έχει να κάνει με σας. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.

*
**

Christian Schad, *Dr. Haustein*, (1928)

Το βιβλίο έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα. Πετάχτηκε απότομα από τον καναπέ και κοίταξε γύρω του. Σκοτάδι στο σπίτι. Μόνο μια μικρή λάμπα ήταν αναμμένη. Έψαξε για τη σκιά και την κοπέλα. Είχε την αίσθηση ότι στον αέρα διέκρινε μια ελαφριά μυρωδιά καπνού. «Τι στην ευχή!» σκέφτηκε, ενώ ένα ρίγος διαπέρασε την πλάτη του. «Γαμώ το, δεν πρόλαβα να δω το τέλος».

Θυμήθηκε τι είχε να κάνει και αναστέναξε. Πήγε και κάθισε μπροστά στον υπολογιστή. Και τότε, γνώριμες σκέψεις επέστρεψαν στο κεφάλι του.

«Τι ιδέα ήταν αυτή; Πώς μου ήρθε; Τρελάθηκα τελείως Χριστουγεννιάτικα;».

Τουλάχιστον, τώρα μπορούσε να ξεκινήσει. Είχε έναν τίτλο και μια ιστορία να διηγηθεί.

Μιλτιάδης Μωραΐτης

Ζακ Ντε Λα Κρουά: Όνειρα Γλυκά

Πριν την Ανάγνωση:

Ποιος είναι ο Ζακ Ντε Λα Κρουά;

Πρόκειται για ένα νεαρό απόφοιτο της εγκληματολογικής σχολής του Παρισιού. Η ζωή του κυλούσε ήρεμα μέχρι που τη νύχτα της απονομής του πτυχίου του, τού ανακοινώθηκε ο θάνατος του θείου του, Μαρτάν. Ο Ζακ, αποφασισμένος και διψασμένος για μυστήριο, κατάφερε με τη συμπαράσταση του αδελφού του Μίλτον να λύσει την υπόθεση. Αποδείχθηκε πως ο θείος του, ο μόνος άνθρωπος (πέρα από τον Μίλτον) που του είχε μείνει στη ζωή, είχε δολοφονηθεί με σκοπό να καλυφθεί ένα άλλο έγκλημα.

Κεφάλαιο 1^ο : Αμερική

Τα βλέφαρα του Ζακ είχαν αρχίσει να κλείνουν επικίνδυνα όταν ακούστηκε η φωνή από τα μεγάφωνα : «Η πτήση 417 από Παρίσι για Νέα Υόρκη αναχωρεί σε πέντε λεπτά, παρακαλούνται οι επιβάτες να προετοιμαστούν για επιβίβαση». Η φωνή επανέλαβε στα Αγγλικά. Ο Ζακ είχε αποχαιρετήσει τον Μίλτον πριν φύγει για το αεροδρόμιο, όμως του έλειπε ήδη και έτσι αποφάσισε να του πει ένα τελευταίο αντίο μέσω τηλεφώνου. Ήξερε πως ένα στεγνό αντίο από το τηλέφωνο δε θα είχε την ίδια αξία.

«Ζακ;! Δεν έφυγες ακόμη;»

«Η πτήση είχε καθυστέρηση και έτσι αποφάσισα να ακούσω την ενοχλητική φωνή σου μια τελευταία φορά!» Είπε κοροϊδευτικά ο Ζακ.

«Παρακαλούνται οι επιβάτες της πτήσης 417 να επιβιβαστούν αμέσως», είπε η φωνή από τα μεγάφωνα ξαφνιάζοντας για άλλη μια

φορά τον Ζακ.

«Μίλτον, με συγχωρείς αλλά πρέπει να κλείσω».

«Καλή πτήση», αναφώνησε ο Μίλτον και έκλεισε το τηλέφωνο.

Μετά το θάνατο του θείου Μαρτάν και τη σύλληψη του δολοφόνου και κλέφτη αριστουργημάτων, Άλεξ Τόμσον, ο Μίλτον και ο Ζακ έχασαν το στήριγμά τους στη ζωή και ένιωθαν συναισθηματικά κενοί. Τότε, στο κοιμητήριο, όταν ο Ζακ αποκάλυψε στον αδελφό του το σχέδιό του να ικανοποιήσει τη δίψα του για μυστήριο και περιπέτεια στην Αμερική, ο Μίλτον ένιωσε να πέφτει από τα σύννεφα. Προσπάθησε να σταματήσει τον Ζακ, μάταια όμως, καθώς ο ήρωάς μας ήταν αποφασισμένος.

Ο Ζακ, έβαλε το κινητό του τηλέφωνο σε λειτουργία πτήσης και επιβιβάστηκε. Το ταξίδι ήταν κουραστικό και πολύωρο και ο ήρωάς μας αποφάσισε να διαβάσει τις τελευταίες ειδήσεις στον υπολογιστή του για να περάσει η ώρα. Η φωτογραφία του άνδρα με το δερμάτινο ημίπαλτο και το ημίψηλο καπέλο βρέθηκε ξανά μπροστά στα μάτια του, αυτή τη φορά με τη λεζάντα : « Συνελήφθη επιτέλους ο διεθνούς φήμης κατά συρροή δολοφόνος Νάθαν Μίλερ ή όπως αυτοαποκαλείται, ο “Σφαγέας”». Ο Ζακ δε διάβασε παρακάτω ούτε που ήθελε να μάθει τι είδους βαρβαρότητες μπορούσε να είχε κάνει κάποιος με το όνομα “Σφαγέας”. Αντίθετα, προτίμησε να μάθει περισσότερα για τον Νάθαν Μίλερ. Και όσο ο ήρωάς μας πληκτρολογούσε το όνομα στη μηχανή αναζήτησης, έξω ο ουρανός άρχισε να σκοτεινιάζει.

Κεφάλαιο 2^ο : Νάθαν Μίλερ

Βρισκόμαστε στο έτος 2010, ο Τζέικομπ Μίλερ είναι καθισμένος στο καλύτερο τραπέζι του πιο ακριβού εστιατορίου του “Μεγάλου Μήλου” έχοντας απέναντί του το γιο του, Νάθαν, χωρίς βέβαια να του δίνει την παραμικρή σημασία. Βλέπετε, ο κύριος Μίλερ ήταν ένας βιομήχανος που νοιαζόταν μόνο για το κέρδος και θα χρησιμοποιούσε κάθε μέσο για να φτάσει σε αυτό, από το να εκμεταλλεύεται τους χρόνιους τώρα κακοπληρωμένους υπαλλήλους του, έως να δανείζεται χρήματα από τη ρώσικη και την κινέζικη μαφία αλλά και από τους μεγαλύτερους νονούς της πόλης, χωρίς να

τους τα επιστρέφει.

Η συμμετοχή του Τζέικομπ Μίλερ σε αυτού του είδους τους κύκλους, είχε εξαφανίσει οριστικά τον άλλοτε ευγενικό και γλυκό Τζέικ Μίλερ, αφήνοντας στη θέση του τον κερδοσκόπο, τσιγκούνη και άσπλαχνο κύριο Μίλερ.

Ξάφνου, ένας μαυροφορεμένος, μεγαλόσωμος άνδρας μπήκε στο πολυτελέστατο εστιατόριο όπου βρισκόταν ο Νάθαν και ο πατέρας του. Ο Νάθαν τον ήξερε, ήταν ο προσωπικός μπράβος του Ρέι ΜακΡέιβεν, του μεγαλύτερου νονού της Νέας Υόρκης, στον οποίο ο Τζέικομπ (όλως τυχαίως) χρωστούσε λεφτά. Έτσι, με μια κίνηση του χεριού του, ο Νάθαν έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του το ολοκαίνουριο κινητό του και το έδωσε στον Τζέικομπ. Εκείνος, μέσα από την αντανάκλαση στην οθόνη, μπορούσε με ευκολία να δει τον μπράβο. Ευχαρίστησε με ένα νεύμα τον Νάθαν και σηκώθηκε από την καρέκλα του, τάχα για να πάει στο μπάνιο, όμως την στιγμή που περνούσε από την πλευρά του Νάθαν, αναποδογύρισε το τραπέζι δημιουργώντας με αυτόν τον τρόπο αντιπερισπασμό. Το τραπέζι, παρέσυρε και την καρέκλα του κυρίου Μίλερ ρίχνοντας κάτω το δερμάτινο ημίπαλτό του. Παρ'όλη την αναταραχή, ο αποφασισμένος άνδρας προχώρησε προς το τραπέζι, άρπαξε τον Νάθαν και σημαδεύοντάς τον με το όπλο του κινήθηκε προς την οροφή φωνάζοντας «δε με ακολουθεί κανείς, αλλιώς θα την πληρώσει ο νεαρός». Χωρίς να χάσει καιρό, ο Τζέικομπ ανέβηκε τα σκαλιά και έφτασε στην οροφή. «Ηρέμησε Κλάιντ, άφησε ήσυχο το αγόρι και θα συζητήσω προσωπικά με το κοράκι το αφεντικό σου (Ρέιβεν=κοράκι)», αναφώνησε ο κύριος Μίλερ μόλις πέρασε τη μισάνοιχτη πόρτα προς την οροφή. «Το αφεντικό μου βαρέθηκε να περιμένει, τώρα δε θέλει πια τα λεφτά σου, αλλά το κεφάλι σου», γρύλλισε ο Κλάιντ. «Και έτσι έστειλε ένα μισθοφόρο για να με "καθαρίσει"». «Δεν είμαι μισθοφόρος». «Α, ναι; Και τότε, τι δουλειά έχει η βαλίτσα με τα λεφτά πάνω στο κρεβάτι σου ως αντάλλαγμα για το θάνατό μου;». Εξαγριωμένος πια, ο μπράβος πέταξε το όπλο του στο κενό και τίναξε το μαύρο μοτγκόμερι που φορούσε φανερώνοντας μια βόμβα αυτοκτονίας. «Αν δεν πας μόνο εσύ, τότε θα πάμε όλοι!» Ούρλιαξε και πάτησε το κουμπί της εκπυρσοκρότησης. Το τελευταίο δευτερόλεπτο, ο Τζέικομπ τινάχθηκε προς το μέρος τους σπρώχνοντας τον Νάθαν από το χείλος

δίνοντάς του μια τελευταία ευκαιρία επιβίωσης. Ο Νάθαν, βρέθηκε να πέφτει από το κτήριο. Είδε όλη τη στιγμή της έκρηξης και μετά προσγειώθηκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο πεζοδρόμιο.

Κεφάλαιο 3^ο : Διχασμός

Ο Νάθαν ένιωθε τα βλέφαρά του βαριά. Συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις για να τα ανοίξει. Όταν τελικά τα κατάφερε, ανακάλυψε πως βρισκόταν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, σίγουρα όχι το δικό του. Όχι, δεν ήταν στην προεδρική του σουίτα, ήταν ένα δωμάτιο νοσοκομείου, με τους στερεοτυπικά βαμμένους πράσινους τοίχους και τις πολυθρόνες, σε μια από τις οποίες καθόταν ο Τσαντ, ο μπάτλερ.

Προσπάθησε να μιλήσει, να βγάλει κάποιον ήχο. Δεν μπορούσε. Ένωσε να πνίγεται, να χάνεται στους εφιάλτες του, όλες οι αναμνήσεις από το εστιατόριο, ήρθαν στο μυαλό του ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Ο Νάθαν σηκώθηκε από το κρεβάτι του, πονούσε παντού. Παρατήρησε ότι είχε σπάσει το χέρι του, ή τουλάχιστον, εκεί είχε γύψο.

«Ξύπνησες βλέπω, Νάθαν»

Ο Νάθαν γύρισε να κοιτάξει τον αγαπημένο του μπάτλερ, αλλά αυτός κοιμόταν ακόμη. Έτσι, έριξε μια περισκοπική ματιά στο δωμάτιο, ήταν μόνος.

«Ναι, σε εσένα μιλάω!»

Ξαναπροσπάθησε να μιλήσει.

«Ποιος τ είπ αυτό;», κατάφερε να ψελλίσει.

«Δε με αναγνωρίζεις;», ρώτησε η φωνή.

«Όχ...!»

«Αλλά εγώ σε ξέρω πάρα πολύ καλά Νάθαν, βλέπεις ήμουν φυλακισμένος μέσα σου πολλά χρόνια. Ω, και περίμενα να βγω στην επιφάνεια, να ακούσω αυτά που ακούς, να μιλήσω μέσα από το στόμα σου.»

«Είσαι τρελός!» Η ομιλία του Νάθαν είχε αρχίσει να επανέρχεται.

«Θα προτιμούσα τον όρο παρεξηγημένος», απάντησε η φωνή. «Και τώρα θα πρέπει να μου δώσεις τον πλήρη έλεγχο.»

«Κοίτα, θέλω πολύ να σε βοηθήσω, αλλά αυτό είναι το δικό μου

σώμα».

«Νάθαν, συνειδητοποιείς τι έγινε; Ο πατέρας μας σκοτώθηκε, χάσαμε όλα μας τα λεφτά και πιθανότατα τα περισσότερα από τα κόκαλα μας!»

«Τον αγαπούσα τόσο πολύ, δεν μπορώ να το χωνέψω ότι πέθανε».

«Τον μισούσα τον γεροξεκούτη, νόμιζε ότι μπορούσε να κοροϊδέψει ανθρώπους τόσο επικίνδυνους και να τη βγάλει καθαρή».

Κάτι σκοτεινίασε μέσα στον Νάθαν. Όντως, η φωνή είχε δίκιο, τον μισούσε όσο τίποτε άλλο.

«Όχι, δεν μπορεί να έχεις δίκιο!».

«Φυσικά και έχω, είμαι μέρος σου Νάθαν, δεν μπορείς να με απαρνηθείς».

«Όχι!».

«Ναι! Νάθαν, σκέψου το, μαζί, θα μπορούσαμε να φέρουμε τον κόσμο στα πόδια μας!».

«Με τι κόστος όμως;»

«Γιατί να λυπηθείς μερικούς απλούς ανθρώπους, όταν μπορείς να γίνεις θεός!».

«Χα, ίσως, δεν ξέρω, να έχεις δίκιο τελικά».

«Δεν έχω... έχουμε δίκιο. Ναι;».

«Ναι, τι σημασία έχουν μερικοί ασήμαντοι άνθρωποι μπροστά στη απόλυτη κυριαρχία μας!».

«Αυτός είναι ο Νάθαν που ξέρω!».

Κεφάλαιο 4^ο : Αφιξη

Η ταινία που έβλεπε ο Ζακ είχε σχεδόν τελειώσει και η πτήση του το ίδιο. Σε μερικά λεπτά θα προσγειωνόταν στη Νέα Υόρκη. Ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε στο εξωτερικό. Έβγαλε για άλλη μια φορά το φάκελο με τα χαρτιά της υπόθεσης και τη διεύθυνση του αστυνομικού τμήματος στο οποίο θα δούλευε.

«ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΠΟΥ ΕΠΙΛΕΞΑΤΕ ΤΗΝ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΣΑΣ ΕΝΗΜΕΡΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ ΘΑ ΠΡΟΣΓΕΙΩΘΟΥΜΕ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ Ν.Υ. ΣΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ».

Ο Ζακ μάζεψε τα πράγματά του. Μόλις βγήκε από το αεροπλάνο, μπήκε στο πρώτο ταξί που βρήκε. «Ξενοδοχείο Εξέλιση, παρακαλώ»,

είπε στον οδηγό.

Μετά από περίπου μισή ώρα το ταξί σταμάτησε.

«Ορίστε», είπε ο Ζακ και έδωσε μερικά δολάρια στον οδηγό.

«Καλώς ήρθατε στην πόλη μας, κύριε Ντε Λα Κρουά», απάντησε ο οδηγός καθώς ο Ζακ έβγαινε από το όχημα.

«Μα πώς...;», δεν πρόλαβε να τελειώσει την ερώτησή του ο Ζακ και το ταξί είχε ήδη φύγει.

Τα επόμενα λεπτά του έμοιαζαν θολά, δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς αυτός ο άνθρωπος μπορούσε να ξέρει το όνομά του. Να το είχε διαβάσει στην εφημερίδα αδύνατον, αφού έγινε γνωστός μόνο στη Γαλλία για το μυστήριο του κάλπικου αρχιτέκτονα. Αν πάλι είχε ψάξει για αυτόν στο διαδίκτυο, έξω ήταν πολύ σκοτεινά για να μπορέσει να τον αναγνωρίσει.

Τελικά, ο Ζακ αποφάσισε να το ξεχάσει και να θεωρήσει το γεγονός σύμπτωση. Εξάλλου, ήταν ήδη πολύ αργά και την επομένη ξεκινούσε δουλειά στις οκτώ το πρωί, πράγμα που του απαγόρευε να μείνει ξύπνιος για πολύ ακόμα. Έτσι, αφού πήρε ένα γρήγορο μπάνιο, αποκοιμήθηκε.

Κεφάλαιο 5^ο : Γνωριμία

Στο αστυνομικό τμήμα επικρατούσε ένας μόνιμος πανικός. Ο Επιθεωρητής Γουότσον προσπαθούσε να οργανώσει λίγο την κατάσταση χωρίς επιτυχία. Κάποια στιγμή, τα πράγματα έγιναν τόσο δύσκολα ώστε αποφάσισε να αφήσει στη θέση του τον βοηθό του και να πάει στην οροφή, το μόνο μέρος όπου έβρισκε ηρεμία.

Είχε ωραία μέρα. Χιόνιζε, αλλά ταυτόχρονα είχε λιακάδα. Τα χέρια του επιθεωρητή κινήθηκαν μηχανικά προς τη δεξιά του τσέπη. «Ένα τελευταίο» είπε και έβγαλε την ταμπακιέρα του. Είχε υποσχεθεί στη γυναίκα του, τη Μαίρη, ότι θα το έκοβε οριστικά. Είχε δώσει το λόγο του στο μόνο άνθρωπο που μετρούσε πιο πολύ στη ζωή του. «Μη δίνεις υποσχέσεις που δεν μπορείς να κρατήσεις», είχε πει κάποιος. Ήταν αλήθεια, δεν μπορούσε να κρατήσει την υπόσχεσή του, ούτε αυτή ούτε και καμία άλλη. Μια άλλη φορά είχε υποσχεθεί στη Μαίρη ότι θα πήγαιναν κρουαζιέρα. Δεν προλάβαινε. Είχε πει στους συναδέλφους του να τους βγάλει για φαγητό. Δεν τα κατάφερε. Ένα

δάκρυ κύλησε στο μάγουλό του και έφτασε μέχρι το μουστάκι του. Δεν το σκούπισε, παρά αναρωτήθηκε γιατί είχε δακρύσει. «Είμαι αδύναμος», σκέφτηκε. «Δεν είμαι άξιος για τίποτα», είπε.

Έλειπε τις περισσότερες ώρες από το σπίτι. Περίμενε πως η Μαίρη κάποια στιγμή θα ζητούσε διαζύγιο. Αλλά στην πραγματικότητα, κάθε άλλο, η Μαίρη ήταν απίστευτα υποστηρικτική και πίστευε πως τα πράγματα θα καλυτέρευαν.

Ξάφνου ο Μπιλ, ο βοηθός του, βρέθηκε δίπλα του. «Αφεντικό, έχει έρθει ένας νεαρός και σε ψάχνει», είπε.

«Πες του να πάει στο γραφείο μου και θα έρθω κι εγώ σε λίγο», του απάντησε ο επιθεωρητής.

Αφού ο Μπιλ έφυγε, ο Γουότσον πήρε κι αυτός το δρόμο για το γραφείο του.

Εκεί, τον περίμενε ένας ξανθός νεαρός. Ήταν ψηλός, με γκριζοπράσινα μάτια και φορούσε καμπαρντίνα. «Καλημέρα», αναφώνησε ο Γουότσον. «Επιθεωρητά Μόρτιμερ Γουότσον, χαίρομαι πάρα πολύ για τη γνωριμία, Ζακ Ντε Λα Κρουά», είπε ο νεαρός.

«Δεν μου αρέσει», σκεφτηκε, «ξανθά μαλλιά, μικρή μύτη». Σήκωσε το βλέμμα του, «πρέπει να συμβιβαστώ», είπε τελικά στον εαυτό του και σήκωσε την κούπα του. Ο καφές είχε κρυώσει. Του θύμισε τις κρύες νύχτες του χειμώνα πίσω στο Μπράιτον. Οι γονείς του, του αγόραζαν κάθε χρόνο την ίδια βέλγικης προέλευσης σοκολάτα. Την έλιωναν στο μπρίκι με πλήρες γάλα και... το μυαλό του κόλλησε. «Πρέπει να συγκεντρωθώ». Γύρω οι αστυνομικοί γυρνούσαν σαν ανεμοστρόβιλος. Δεν ένιωθε καλά. Ζαλιζόταν.

«Είστε καλά κύριε Γουότσον;», ρώτησε ο Ζακ. Ο χρόνος πάγωσε στο μυαλό του ντεντέκτιβ. Μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, λυμένη γραβάτα, αζύριστο μούσι τουλάχιστον τεσσάρων ημερών, μύες σφιγμένοι στο δεξί χέρι, κατέβαλε προσπάθεια για να σηκώσει την κούπα. Είχε να κοιμηθεί τρεις μέρες. Μάλλον έμενε στο γραφείο του λύνοντας υποθέσεις που τον στοιχείωναν.

«Μια χαρά, κύριε Ντε Λα Κρουά», απάντησε με αδύναμη φωνή ο Γουότσον.

Στους φακέλους πάνω στο γραφείο ο Ζακ μπορούσε να διαβάσει κάθε λογής περίεργα ονόματα: «Το τσίρκο της φρίκης», «Τέλεια φαντάσματα», «Όνειρα Γλυκά». Τα μάτια του έμειναν για λίγο στο τελευταίο. Προχώρησε στις βιβλιοθήκες πίσω από το γραφείο.

Αγκάθα Κρίστι και Σέρλοκ Χόλμς. Είχε δύο βιβλιοθήκες μόνο για αστυνομικά μυθιστορήματα. Ο Ζακ κατέληξε σε συμπέρασμα.

«Μάλλον μοιραζόμαστε την ίδια δίψα για μυστήριο, κύριε Γουότσον», αναφώνησε ο ήρωάς μας.

«Μου είχαν πει πως ήσουν καλός...», είπε ο Μόρτιμερ.

Συνέχισε να εξετάζει τον Ζακ. Το χέρι του υπάκουσε στην εντολή του μυαλού του. «Πρέπει να τον δοκιμάσω». Άρπαξε ένα φάκελο από το συρτάρι του γραφείου.

«Ορίστε, κύριε Ντε Λα Κρουά, ώρα να δούμε αν όντως είστε έξυπνος ή απλά παίζετε με το μυαλό των άλλων», μουρμούρησε και έδωσε το φάκελο στον Ζακ.

««Το χέρι της μοίρας», ενδιαφέρον», είπε ο Ζακ και ξεκίνησε να διαβάζει.

«Μια γυναίκα βρέθηκε νεκρή δίπλα σε ένα πράσινο αυτοκίνητο με το χέρι της στραμμένο προς το φεγγάρι. Όταν εκτέθηκε σε ακτινοβολία, στο χέρι της εμφανίστηκε ένα μήνυμα. «Προς τους ζωντανούς, να μην εμπιστευέστε τον Π», έλεγε. Κατηγορήθηκε ο άντρας της και φυλακίστηκε ισόβια.»

«Δουπόν;», ρώτησε με ανυπομονησία ο Μόρτιμερ. «Το έκανε ο σύζυγος, έτσι;».

«Όχι, είναι αθώος και πάντα ήταν, αν εξαιρέσεις το γεγονός ότι απατούσε τη γυναίκα.»

«Πώς;», μόρφασε ο Μόρτιμερ.

«Βλέπετε, είναι απλό: η γυναίκα είχε υποψιαστεί τον άντρα από την αρχή και έτσι πήγε σε μέντιουμ, υποθέτω πως εδώ πιστεύετε σε αυτές τις ασυναρτησίες. Τα μέντιουμ θέλουν να δημιουργούν μια αίσθηση μυστηρίου και εξωπραγματικού, οπότε πριν το «διαβάσει» άλειψε το χέρι της γυναίκας με κάποιου είδους υγρό βασισμένο στο λεμόνι για να χρησιμοποιήσει τις αναθυμιάσεις σαν ναρκωτικό. Αυτό που δεν ήξερε όμως ήταν ότι η κοπέλα ήταν αλλεργική στο λεμόνι, έτσι, η κοπέλα πέθανε επιτόπου και το μέντιουμ για να ξεφύγει από το νόμο έγραψε το μήνυμα αυτό στο χέρι της κοπέλας με το ίδιο υγρό λεμονιού το οποίο και με το πέρασμα των ωρών εξαφανίστηκε. Το “Π”, αναφέρεται στο όνομα του άντρα της κοπέλας στον οποίο και ήθελε να στρέψει το ενδιαφέρον το μέντιουμ.»

«Εντυπωσιακό, κύριε Ντε Λα Κρουά», σάστισε ο Γουότσον. «Μάλλον είναι ώρα να σας δείξω το γραφείο σας και να ξεκινήσουμε

να δουλεύουμε μια λίγο πιο δύσκολη υπόθεση...».

Ανακοίνωσε ο Γουότσον, ενώ έξω είχε σταματήσει να χιονίζει και έσβηνε το φως στο υγρό κελί του Νάθαν Μίλερ.

Κεφάλαιο 6^ο : Η Αρχή του Τέλους

Το καπέλο του Νάθαν βρισκόταν στον πάγκο έξω από το κελί. Δεν το είχαν ψάξει. Γιατί αν είχαν, θα είχαν ανακαλύψει και το μαχαίρι που κρυβόταν στο εσωτερικό του γύσου.

«Πρέπει να βγούμε από εδώ», είπε ο Νάθαν. «Θα καταλάβουν σύντομα το σχέδιό μας.»

«Κανείς δε θα καταλάβει τίποτα, όλα πάνε βάσει σχεδίου», μουρμούρισε η φωνή.

«Μα επιτέλους, πες μου το σχέδιο! Όλο μου λες πως όλα θα πάνε καλά! Έπρεπε να σκοτώσουμε εκείνη τη γυναίκα! Ο Τόμσον μπήκε φυλακή! ΤΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙΣ;», φώναξε ο Νάθαν.

«Εγώ δεν ετοιμάζω τίποτα. Όλα πάνε βάσει σχεδίου!», γρύλισε η φωνή. «Εμπιστέψου με!».

Ακούστηκαν βήματα στο βάθος. Ήταν ο δεσμοφύλακας.

«Και τώρα, όπως είπαμε!», είπε η φωνή και σταμάτησε.

Ο Νάθαν έκλεισε τα μάτια για να ηρεμήσει. Όλα έπρεπε να γίνουν σωστά!

«Τι έγινε Σφαγέα, σου αρέσει η φυλακή μας;», ρώτησε ειρωνικά ο δεσμοφύλακας.

«Ποιος;», είπε κουρασμένα ο Νάθαν.

Το μπλουζάκι που του είχαν δώσει όταν είχε φτάσει λικνιζόταν πάνω στο θώρακά του καθώς σωριαζόταν στο δάπεδο. «Πρέπει να φανεί πειστικό», σκέφτηκε.

«Ω, Θεέ μου», αναφώνησε έκπληκτος ο δεσμοφύλακας και άνοιξε την πόρτα του κελιού.

Μετέφερε τον Νάθαν μέχρι την κοντινότερη καρέκλα, δίπλα στον πάγκο.

«Ε, μίλα μου! Είσαι καλά;», ούρλιαξε.

«Ναι... είμαι καλά...», είπε ο Νάθαν. «Πού βρίσκομαι;»

«Στα κρατητήρια της Μίντλταουν, πού αλλού!», απάντησε ο δεσμοφύλακας.

«Το τελευταίο που θυμάμαι είναι να πέφτω από ένα κτήριο και

όλα σκοτείνιασαν μετά από αυτό!», είπε τρομαγμένα ο Νάθαν.

«Θα σου φέρω λίγο νερό!», προσφέρθηκε ο δεσμοφύλακας και καθώς γυρνούσε, ο Νάθαν τράβηξε το μαχαίρι από το γύσο του καπέλου και τον μαχαίρωσε πίσωπλατα. Σηκώθηκε από την καρέκλα του. Βρήκε εύκολα το δρόμο για την έξοδο. Ευτυχώς, κανείς δεν τον αντιλήφθηκε καθώς φορούσε τα ρούχα του νεκρού αστυνομικού.

«Και τώρα, τι;», ρώτησε ο Νάθαν μόλις πέρασε το κατώφλι της φυλακής.

«Τώρα είναι ώρα για το μεγαλύτερο σόου που έχω... έχουμε δώσει!», απάντησε η φωνή. *«Θα σκοτώσουμε τον άνθρωπο που μας κατέστρεψε τη ζωή, τον Ζακ Ντε Λα Κρουά!».*

Κεφάλαιο 7^ο : Προετοιμασία για την τελική αναμέτρηση

Στο αστυνομικό τμήμα τα πράγματα είχαν ηρεμήσει και ο Ζακ είχε χρόνο να σκεφτεί σχετικά με το μυστήριο του Σφαγέα. Άνοιξε προσεκτικά το φάκελο, σαν να περίμενε να βρει τον ίδιο το δολοφόνο μέσα. Και όντως, τον βρήκε. Όλοι αυτοί οι φόννοι, όλα αυτά τα εγκλήματα τον χαρακτήριζαν, τον έκαναν αυτόν που είναι. Εάφνου, τα μάτια του Ζακ άνοιξαν διάπλατα. Το όνομα είχε αποτυπωθεί στο μυαλό του Ζακ καλύτερα από οποιοδήποτε βιβλίο εγκληματολογίας.

«Άλεξ Τόμσον, ο αρχιτέκτονας!», είπε. Ο δολοφόνος του θείου του είχε σχέση με τον Σφαγέα. Μα πώς; Το βλέμμα του Ζακ έτρεχε από σελίδα σε σελίδα, από παράγραφο σε παράγραφο, από λέξη σε λέξη. Τίποτα. Απλά αναφερόταν. Τίποτα παραπάνω. Δες και έλειπε μια σελίδα.

Η πόρτα άνοιξε κάνοντας εκείνο το «κριικ» που τόσο μισούσε ο ήρωάς μας. Ήταν ο επιθεωρητής Γουότσον.

«Ζακ, ο Σφαγέας!», τράβηξε «Α-α-α-πέδρασε! Και έχει βαλθεί να αφήνει παντού γκράφιτι με το όνομά σου!».

«Το δικό μου;», αναρωτήθηκε ο Ζακ. «Γιατί;».

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα Ζακ!».

«Έχεις χάρτη με τις τοποθεσίες των γκράφιτι;».

«Ναι, στον φέρνω!».

Ο Ζακ προσπαθούσε να επεξεργαστεί την κατάσταση. Ένας μανιακός έρχεται από το πουθενά και γράφει το δικό του όνομα

στους τοίχους της Νέας Υόρκης. Γιατί; Η ερώτηση κατάκλυζε το μυαλό του Ζακ. Γιατί το δικό του όνομα; Θα μπορούσε να κυνηγάει ένα σωρό άλλους μαφιόζους.

«Ορίστε», είπε ο Γουότσον και έδωσε στο Ζακ τον χάρτη.

«Όπως το φανταζόμουν», είπε τέλος ο Ζακ και έτρεξε προς την πόρτα ρίχνοντας κάτω τον χάρτη πάνω στον οποίο είχε σχηματιστεί το όνομα του εστιατορίου από το οποίο είχε πέσει ο Νάθαν.

Κεφάλαιο 8^ο : Ένα ακόμη λεπτό...

Μια σταγόνα βροχής έπεσε από τον ουρανό μαστιγώνοντας το μάγουλο του Ζακ. Βρισκόταν εκεί, στην ταράτσα του εστιατορίου. Εκεί όπου ο Νάθαν Μίλερ έγινε ο Σφαγέας.

«*Ντε Λα Κρουά!*», φώναξε ο Νάθαν από την άκρη της στέγης. Στον Ζακ ακούστηκε σαν αλύχτισμα λύκου πριν κατασπαράξει το θήραμά του.

Το βλέμμα του Ζακ ήταν ψυχρό, αλλά μπορούσε κανείς να αναγνωρίσει μια ιδέα έκπληξης.

«Μίλερ!», ακολούθησε με τη σειρά του ο Ζακ χωρίς να αντικρίζει τον εγκληματία. «Γιατί; Γιατί εμένα;».

«*Κοίταξέ με όταν μου μιλάς Ζακ, εμείς είμαστε κάτι σαν αδέρφια εξάλλου...*», είπε ο Σφαγέας. «*Α, και φώναξέ με Νάθαν*».

«Ωραία «Νάθαν!»», αηδίασε ο Ζακ και γύρισε προς τον αντίπαλό του. «Πρώτα από όλα, εγώ δεν έχω αδέρφια». Δεν μπορούσε να βάλει τη ζωή του Μίλτον σε κίνδυνο.

«Φυσικά και έχεις Ζακ. Ο Μίλτον δεν είναι αδελφός σου;».

Ήξερε! Ήξερε για τον Μίλτον! Πώς;

«Ξέρω πολλά περισσότερα για εσένα απ' ό, τι θα ξέρει ποτέ εκείνος. Ξέρω πως όταν δολοφονήθηκαν οι γονείς σου έτρεξες στο δάσος γιατί εκεί μόνο μπορούσες να βρεις ηρεμία. Ξέρω πως όταν έχασες το θείο σου πίστευες βαθιά μέσα σου ότι λύνοντας το μυστήριο του θανάτου του θα τον έφερνες με κάποιον τρόπο πίσω. Ξέρω! Ξέρω Ζακ! Ξέρω τα πάντα για σένα!».

«Μα πώς;», είπε ο Ζακ. Δεν έπρεπε να υποκύψει, ο Μίλερ έπαιζε με το μυαλό του. Έπρεπε να ξεπεράσει τις αμφιβολίες του. Ο Νάθαν Μίλερ ήταν απλά άλλος ένας εγκληματίας και έπρεπε να τον ανακρίνει.

«Βασικά, είναι κάτι παραπάνω από απλό Ζακ, ήμουν εκεί. Δηλαδή όχι ακριβώς εκεί αλλά ήταν σαν να ήμουν εκεί, όταν πέθαναν οι γονείς σου, ο θείος σου, όταν μπήκε φυλακή ο Τόμσον.»

«Ο Τόμσον!; Ο Άλεξ Τόμσον! Δουλεύατε μαζί! Γι'αυτό ήταν στο φάκελό σου! Εσύ τον έβαλες να σκοτώσει το θείο Μαρτάν! Ήξερες πως θα έφευγα, πως θα 'ρχόμουν κατευθείαν στην Αμερική, όπου ήμουν εύκολος στόχος!».

Ήταν πίσω απ' όλα. Ο Μίλερ, αυτό το φίδι, αυτός ο χυδαίος... Όχι, δεν είχε νόημα να τον βρίσει, να κλάψει για τα μυστήρια του παρελθόντος. Έπρεπε να μάθει περισσότερα.

«Ναι Ζακ, αυτό και πολλά παραπάνω! Όπως ας πούμε το τροχαίο στο οποίο σκοτώθηκαν ο Ζώρζ και η Ζωζεφίν, οι γονείς σου Ζακ! Δεν αναρωτήθηκες ποτέ γιατί δε βρέθηκαν τα πτώματα;».

«Γιατί; Γιατί όλο αυτό;».

«Γιατί; Πάντα αυτό το «Γιατί;» Ζακ! Έλα, παίξε μαζί μου! Έτσι κι αλλιώς, είναι ένα παιχνίδι! Αν παίζεις τα χαρτιά σου σωστά κερδίζεις. Μόνο που εσύ έχεις ξεμείνει από φύλλα και εγώ παίζω το καλύτερό μου χαρτί!», είπε ο Νάθαν και όρμησε σαν κτήνος στον Ζακ.

Οι δύο άνδρες πάλεψαν σαν αγρίμια. Η κάθε γροθιά του Ζακ τον έκανε να νιώθει όλο και χειρότερα, μέχρι που ο Νάθαν τον έφερε εκεί που ήθελε εξ αρχής. Στο χείλος, στην άκρη της στέγης.

«Θες να μάθεις γιατί Ζακ; Επειδή ο πατέρας σου δούλευε με τον δικό μου και τον πρόδωσε! Εκείνος ήταν που τον «πούλησε» στον ΜακΡέιβεν! Και εσύ; Εσύ δεν είσαι παρά ένα ακόμα πιόνι στην παρτίδα μου!».

«Σταμάτα να λες πως είναι παιχνίδι! Δεν είναι! Είσαι τρελός!».

«Μπορεί... αλλά όπως είπε κάποτε κάποιος...: «Αν είναι να μην πας μόνο εσύ, τότε θα πάμε όλοι μαζί!», ούρλιαξε ο Νάθαν και τράβηξε τον Ζακ μαζί του σε μια πτώση στο κενό.

Ο Ζακ δε σκεφτόταν πλέον. Απλά έπεφτε. Ένα λεπτό ακόμη. Αυτό του είχε ήδη λείψει από τη χώρα των ζωντανών. Ένα λεπτό ακόμη. Το πεζοδρόμιο ράγισε μόλις και οι δύο άνδρες έπεσαν σαν βράχοι επάνω του.

Επίλογος

Ο Ζακ ένιωθε τα βλέφαρά του βαριά. Συγκέντρωσε όλες του τις

δυνάμεις για να τα ανοίξει. Όταν τελικά τα κατάφερε, ανακάλυψε πως βρισκόταν σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, σίγουρα όχι το δικό του. Όχι, δεν ήταν το δωμάτιο στο ξενοδοχείο Εξέλσιορ, ήταν ένα δωμάτιο νοσοκομείου, με τους στερεοτυπικά βαμμένους πράσινους τοίχους και τις πολυθρόνες.

Προσπάθησε να μιλήσει, να βγάλει κάποιον ήχο. Δεν μπορούσε. Ένωσε να πνίγεται, να χάνεται στους εφιάλτες του, όλες οι αναμνήσεις από το εστιατόριο ήρθαν στο μυαλό του ακριβώς εκείνη τη στιγμή. Ο Ζακ σηκώθηκε από το κρεβάτι του, πονούσε παντού. Παρατήρησε ότι είχε σπάσει το πόδι του, ή τουλάχιστον εκεί είχε γύψο.

«Ξύπνησες βλέπω, Ζακ», ακούστηκε μια φωνή.

Ο Ζακ τρομαγμένος έριξε μια περισκοπική ματιά γύρω. Στην πόρτα στεκόταν με ένα πλατύ χαμόγελο ο νέος του φίλος, ο επιθεωρητής Γουότσον, και κάτι του έλεγε.

«Τελείωσε Ζακ! Πάει! Ο Μίλερ σκοτώθηκε από την πτώση!».

Ένα μειδίαμα σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Ζακ. Σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρπαξε από την καρέκλα δίπλα την καμπαρντίνα του.

«Αντε πάμε τώρα, γιατί έχουν μια παρουσίαση στο τμήμα τα εργαστήρια Χέλιουμ», είπε τελικά ο Γουότσον και βοήθησε τον Ζακ να βγει από το νοσοκομείο.

Ήταν ωραία μέρα, χιόνιζε αλλά ταυτόχρονα είχε λιακάδα.

Γιασμίν Ουμέρα

Όλα αλλάζουν

Σήμερα 10/1/2011, ξύπνησα πολύ νωρίς όπως πάντα και σηκώθηκα να ετοιμαστώ και να ντυθώ. Αφού άνοιξα τα μάτια μου άρχισαν διάφορες σκέψεις να κατακλύζουν το μυαλό μου κάνοντάς με να σκεφτώ το πόσο πλούσιος είμαι. Όχι με την έννοια που όλοι χρησιμοποιούν τη λέξη, αλλά με την έννοια ότι έχω μια οικογένεια που μ' αγαπάει γι' αυτό που είμαι, κολλητούς που μου στέκονται στα καλά και στα κακά. Έχω ένα σπίτι και πηγαίνω στο σχολείο, σε αντίθεση με άλλα παιδιά, όπως είναι αυτά από την Παλαιστίνη, το Ιράκ, τη Σομαλία και άλλα μέρη. Αυτά τα παιδιά ξυπνάνε από τον ήχο των βομβαρδισμών στη χώρα τους και όταν κοιμηθούν, δεν ξέρουν αν θα ξυπνήσουν σώα και αβλαβή ή με λίγα λόγια, ζωντανά. Οφείλουμε να 'μαστε περήφανοι και χαρούμενοι με αυτά που έχουμε και με τη ζωή μας, καθώς τα αγαθά που έχουμε εμείς στην ιδιοκτησία μας άλλοι δεν τα έχουν ή και δεν τα ξέρουν καν. Ύστερα από τόσες σκέψεις, θυμήθηκα ότι η ώρα είχε πάει παρά είκοσι και σηκώθηκα από το κρεβάτι για να ξυπνήσω τα αδέρφια μου που θα αργούσαν αν δεν σηκώνονταν από πολύ νωρίς, διότι τα σχολεία τους είναι πιο μακριά απ' ό, τι το δικό μου. Αφού τους ξύπνησα, πήγα στην κουζίνα για να ετοιμάσω πρωινό για όλη την οικογένειά μου μια που έτυχε να ξυπνήσω σήμερα πρώτος. Αφού ετοιμάστηκα και τελείωσα, έβαλα τα μπουτάκια μου και άρπαξα τη τσάντα μου από το ράφι του δωματίου και βγήκα με προορισμό το σχολείο μου. Μόλις έφτασα στην πόρτα του σχολείου, χαιρέτησα τον φύλακα και κατευθύνθηκα προς τα σκαλιά. Καθώς τα ανέβαινα, συνάντησα τον καθηγητή με τον οποίο έχω την πρώτη ώρα Μαθηματικά. Θα πήγαινα αμέσως

στην τάξη μου αλλά η κραυγή που ακούστηκε από πίσω μου με έκανε να ανατριχιάσω και να γυρίσω το κεφάλι για να δω καλύτερα τι έγινε. Όταν γύρισα, είδα το συμμαθητή μου στα πατώματα και για μια στιγμή γέλασα με την κατάστασή του αλλά μετά πήγα πιο κοντά για να τον βοηθήσω να σηκωθεί.

-Σ' ευχαριστώ πολύ, είπε με ένα χαμόγελο ο Φάησαλ.

-Δεν κάνει τίποτα, ανταποκρίθηκα.

-Όχι αλήθεια, σ' ευχαριστώ, διότι ήσουν ο μόνος σε όλο το διάδρομο που αν και γέλασες, με βοήθησες να σηκωθώ.

-Γι' αυτό δεν είναι οι φίλοι άλλωστε; Και για πες μου, τι νέα; Τον ρώτησα διότι το να με ευχαριστεί μου φαινόταν απίστευτα άβολο.

Εκεί που τα λέγαμε, -KAPIM, ακούστηκε η φωνή ενός άντρα να με φωνάζει. Ήταν ο καθηγητής που είχα δει στο διάδρομο πριν ανέβω τα σκαλιά για το τμήμα μου. Με ξύπνησε από τις σκέψεις μου ο καθηγητής Άλι φωνάζοντάς με πάλι.

-Καρίμ, έλα στην τάξη τώρα.

-Μάλιστα κύριε, έρχομαι αμέσως. Τα λέμε, Φάησαλ.

-Αντίο, είπε ο Φάησαλ.

Μπήκαμε μέσα και μπροστά σε όλη την τάξη άρχισε να μου φωνάζει.

-Γιατί άργησες να μπεις στην τάξη;

-Συγγνώμη κύριε, δε θα ξαναγίνει. Απλά έπεσε ο φίλος μου ο Φάησαλ και έπρεπε κάποιος να τον βοηθήσει να σηκωθεί.

-Ελπίζω να μου λες την αλήθεια, Καρίμ.

Και πριν πάω στο θρανίο μου, μου έκανε νόημα να ανοίξω το χέρι μου για να με χτυπήσει με τον χάρακά του.

-Ναι κύριε, συγγνώμη και πάλι.

Ακολούθησε το μάθημα της Ιστορίας και ύστερα η Άλγεβρα, το αγαπημένο μου μάθημα.

-Καλημέρα παιδιά. Πριν αρχίσουμε το μάθημα θα ήθελα να σας μοιράσω τα διαγωνίσματα που διόρθωνα το σαββατοκύριακο που πέρασε.

Ύστερα μας μοίρασε τα φυλλάδια αλλά δεν μού' δωσε το δικό μου και ανησύχησα διότι νόμιζα ότι τα είχα πάει καλά.

-Τώρα θα ήθελα να χειροκροτήσετε το συμμαθητή σας, τον Καρίμ Χαησούμ που έγραψε τον μεγαλύτερο βαθμό στη τάξη, 60/60! Και αποφασίστηκε από το συμβούλιο των καθηγητών πως θα μπει

σημαιοφόρος σε όλες τις γιορτές που θα διοργανώσει το σχολείο μας φέτος.

Όταν άρχισαν να χειροκροτάνε ντράπηκα πάρα πολύ και σηκώθηκα πάνω για να ευχαριστήσω τον κύριο για την υπομονή και το μάθημά του. Ύστερα σκέφτηκα πόσο θα χαίρονταν οι γονείς μου με τούτο το νέο.

Μόλις χτύπησε το κουδούνι για το σχόλασμα πήγα τρέχοντας στο σπίτι για να ανακοινώσω στους γονείς μου τα νέα.

-Μαμά, μπαμπά, Ιωσήφ, Αησέ! Ψηφίστηκα σημαιοφόρος για όλες τις γιορτές που θα κάνει το γυμνάσιό μας φέτος, επειδή ήμουν ο μόνος που έγραψε 60/60 στην Άλγεβρα.

-Ο Θεός να σε έχει καλά και να σε προστατεύει παιδί μου! Σου εύχομαι να συνεχίσεις να μας βγάζεις ασπροπρόσωπους, είπε ο μπαμπάς με ένα χαμόγελο χαραγμένο στα χείλη του.

-Συγχαρητήρια αγάπη μου, πάντα πίστευα ότι κάποια μέρα εσύ και τα αδέρφια σου θα μας κάνετε περήφανους, εμένα και τον πατέρα σας.

Ύστερα με αγκάλιασαν όλοι και με φίλησαν στο μάγουλο από τρεις φορές ο καθένας.

Αφού φάγαμε βραδινό και ήπιαμε χυμό βατόμουρου πήγαμε στα δωμάτιά μας για να διαβάσουμε για αύριο και να κοιμηθούμε.

Πήγα στο δωμάτιο της Αησέ για να πάρω το λεξικό που είχε και το πήρα μόνος μου επειδή αυτή προσκυνούσε εκείνη τη στιγμή και στη συνέχεια κατευθύνθηκα προς το δωμάτιό μου με τον αδερφό μου.

Πέρασαν δύο μήνες με πολλές χαρές αλλά και καθημερινά λάθη, αλλά δεν πειράζει, διότι όλοι μας κάνουμε λάθη σε τελική ανάλυση.

Σήμερα είναι 10/3/2011, ξύπνησα όπως πάντα από τη φωνή του πατέρα μου που ήρθε για κάποιο λόγο χαρούμενος και μας ξύπνησε λέγοντάς μας πως θα αργήσουμε για το σχολείο. Όταν άνοιξα τα μάτια μου παρατήρησα πως δεν ήταν ο αδερφός μου μέσα στο δωμάτιο και ανησύχησα διότι συνήθως αργεί πολύ να ξυπνήσει και τον σκουντάω για να σηκωθεί.

Αφού ετοιμάστηκα, πήγα στο σαλόνι όπου προς έκπληξή μου είχε μαζευτεί όλη η οικογένεια και οι φίλοι μου, εκτός από τη μαμά μου. Δεν μπορούσα να σκεφτώ το λόγο για να το κάνουν ...ώσπου ήρθε ο

κολλητός μου Μουσταφά και μου ειπε «χρόνια πολλά» και, πριν καλά καλά καταλάβω τι γινόταν ακριβώς, μπαίνει στο σαλόνι η μαμά μου με μια τούρτα που έλεγε πάνω της «Χρόνια πολλά, Καρίμ».

Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Είχα ξεχάσει τα γενέθλιά μου και μου κάνανε έκπληξη. Τους ανταπέδωσα την πράξη τους με ένα πολύ πλατύ χαμόγελο και ύστερα ήρθαν ένας ένας να μου δώσουν τα δώρα τους. Οφείλω να πω πως ήταν πάρα πολλά τα δώρα συνολικά. Τα ξετύλιξα όλα και ευχαρίστησα τους πάντες.

Οι επόμενες μέρες πέρασαν πολύ γρήγορα και πολύ ωραία, διότι βγαίναμε κάθε μέρα όλη η παρέα της τάξης (Γ' γυμνασίου) στην πλατεία και διασκεδάζαμε παίζοντας ποδόσφαιρο και άλλα πολλά...

Σήμερα 15/3/2011, ξύπνησα γεμάτος όρεξη για ζωή και άρχισα να ετοιμάζομαι για το σχολείο -όπως κάνω και κάθε μέρα άλλωστε-, όταν ξαφνικά, ακούσαμε πολύ δυνατούς ήχους απ' έξω.

Τρέξαμε με τον μπαμπά και τη μαμά στο παράθυρο και είδαμε έξω από το σπίτι μας μαζεμένους χιλιάδες ανθρώπους, με πανιά στα χέρια και βαμμένα τα πρόσωπά τους. Αλλά όχι βάψιμο με καλλυντικά, καθώς ήταν οι περισσότεροί τους άντρες... άλλοι είχαν γράψει στα μέτωπά τους «Ελευθερία στη Συρία». Άλλοι «Ζήτω η Συρία» και άλλοι «Ελευθερία».

Ο μπαμπάς μου θύμωσε και μου' πε «ντύσου γιε μου γρήγορα, να πάμε στη πορεία και μεις, και άσε το σχολείο σήμερα». Έβαλα τα παπούτσια μου και βγήκαμε έξω... σε λίγα δευτερόλεπτα ήμασταν ανάμεσα στο πλήθος της πορείας φωνάζοντας μέσα απ' τις σειρήνες που μας μοίρασαν.

Σκέφτηκα πως ήτανε κάτι που θα γινόταν μόνο μια μέρα και μετά θα σταματούσε και θα συνεχίζαμε την ζωή μας κανονικά. Αλλά αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε για πολλές μέρες καθώς άρχισαν να πεθαίνουν και άνθρωποι στις πορείες... Σιγά σιγά έγινε κάτι παραπάνω από πορείες, καθώς ανακατεύτηκε και ο στρατός... Άρχισαν να σκοτώνονται άνθρωποι άδικα και πολύ ξαφνικά, και άρχισα να φοβάμαι πως θα 'μαι και εγώ ο επόμενος, αλλά η μαμά μου είπε πως αυτό είναι πολύ ακραίο για να γίνει όντως. Με τον καιρό δεν βλέπαμε καθόλου τον πατέρα μου και αρχίζαμε να φοβόμασταν και να ανησυχούμε για αυτόν τα βράδια, καθώς δε μας έλεγε πού

πήγαινε και τι έκανε και ήτανε πολύ οξύθυμος τώρα τελευταία.

Πέρασαν πολλοί μήνες και η κατάσταση όλο και χειροτέρευε. Ξυπνάγαμε κάθε μέρα από τον ήχο των βομβαρδισμών τριγύρω και μας είπε ο πατέρας να μη βγαίνουμε από το σπίτι ούτε καν για το σχολείο. Οπότε δεν έγινα ποτέ σημαιοφόρος...

Πάντως απ' ό, τι έμαθα, βομβαρδίστηκε το σχολείο μου και έκλαψα με μαύρο δάκρυ. Ο κολλητός μου Μουσταφά αλλά και όλοι οι άλλοι ήταν μέσα στο κτήριο εκείνη τη μέρα και πέθαναν.

Σήμερα 10/3/2012 έχω γενέθλια, μα κανένας δεν το θυμήθηκε. Αυτή τη φορά το θυμήθηκα εγώ και αυτοί όχι...μόλις ξύπνησα περίμενα να μου' χουν ετοιμάσει πάλι έκπληξη αλλά έκανα λάθος. Αν και στενοχωρήθηκα που δε θα γιορτάσουμε φέτος τα γενέθλιά μου και δάκρισα, σκέφτηκα πως το ότι είμαστε ακόμα ζωντανοί είναι από μόνο του δώρο για μένα, σε αντίθεση με τους ανθρώπους που πεθαίνουν καθημερινά και τους βάζουν στις ειδήσεις και στις εφημερίδες. Όταν θυμήθηκε ο Ιωσήφ τα γενέθλιά μου ήρθε και με αγκάλιασε κλαίγοντας και μου είπε: «Χρόνια πολλά Καρίμ, συγγνώμη που δεν σου πήρα δώρο, αλλά τα λεφτά μου τα ξόδεψα το πρωί που αγόρασα μία φέτα ψωμί επειδή η αδερφή μας πεινούσε».

Μετα απο λίγες μέρες καθώς διάβαζα μία εφημερίδα που βρήκα στην εξώπορτα ξαφνιάστηκα από το άρθρο που έλεγε:

«114 ΝΕΚΡΟΙ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΖΟΜΠΑΡ ΤΗΣ ΔΑΜΑΣΚΟΥ»

Και αμέσως έχασα τη γη κάτω από τα πόδια μου. Δεν ήξερα τι να πρωτοκάνω. Φώναξα την μαμά μου που άρχισε να κλαίει και αυτή και μόλις το μάθανε και τα αδέρφια μου έκλαιγαν -όπως και εγώ άλλωστε- ολόκληρες μέρες. Εκείνη την μέρα ο μπαμπάς μου είχε πάει στην πορεία της οδού Ζομπάρ, όπου πέθανε αυτός και άλλα 113 άτομα. Έφυγε από τη ζωή και μας άφησε ορφανά...και τη μητέρα μου χήρα. Δεν του άξιζε τέτοιος θάνατος.

Αμέσως μετά την κηδεία του, η μαμά μας είπε πως έχει πει σε έναν διακινητή για την κατάστασή μας και θα μας πάει στην Ελλάδα, απ' όπου θα πάμε σε κάποια χώρα της Ευρώπης να ζητήσουμε άσυλο. Έφτασε η μέρα του ταξιδιού και αφού αποχαιρετήσαμε το σπίτι μας

και την «έρμη» γειτονιά μας, πήραμε τα μικρά σακίδια μας και προχωρήσαμε προς τη θάλασσα όπου μας περίμενε ο διακινητής με το πλοίο που μας είχε πει. Φτάσαμε εκεί αλλά δεν ήμασταν μόνοι τελικά και ούτε υπήρχε πλοίο, αλλά ένα πολύ μικρό και φουσκωτό βαρκάκι όπου θα μας έβαζε μέσα. Αφου μας πήρε ό, τι είχαμε από λεφτά έως ρούχα και χαρτιά, μας έσπρωξε.

Ξεκινήσαμε. Φοβόμουν πολύ επειδή πηγαίναμε πολύ αργά και ήμασταν πάρα πολλά άτομα μέσα στη βάρκα, με αποτέλεσμα να 'μαστε στριμωγμένοι. Αρχισα να σκέφτομαι αυτά που έλεγα πριν μόλις ένα χρόνο, ότι ήμουν πλούσιος και ευτυχισμένος. Ενώ ήμουν πνιγμένος στις σκέψεις μου, ξαφνικά άκουσα κραυγές και είδα έναν ψηλό καστανομάλλη άντρα να αναποδογυρίζει τη βαρκούλα... Πέσαμε όλοι. Έχασα την οικογένειά μου, δεν τους έβρισκα, έκλεισα αυθόρμητα τα μάτια μου κάτω από το νερό και οι σκέψεις μου σταμάτησαν. Πνίγομαι...δεν μπορώ να αναπνεύσω άλλο.

ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΠΩΣ ΟΛΑ ΑΛΛΑΖΟΥΝ.

Αριάδνη Ρούτση

Ψυχής όνειρο

Ομίχλη. Κι όμως εγώ μπόρεσα να διακρίνω κάπου στο βάθος, ένα τεράστιο αεροπλάνο να αχνοφαίνεται. Διστακτικά, άρχισα να πλησιάζω όλο και πιο κοντά. Η εικόνα άρχισε σιγά σιγά να καθαρίζει, όμως αυτό που αντίκρισα, μου έκοψε την ανάσα. Η Δώρα, σκυμμένη κάτω λες και δεν την άφηνε κάποια αόρατη δύναμη να σηκώσει το βλέμμα της, επιβιβαζόταν σε αυτό το αεροπλάνο. Τα γεμάτα ζωή, εκφραστικά μάτια της φαίνονταν πια εξουθενωμένα και ταλαιπωρημένα, στο πρόσωπό της δεν υπήρχε ίχνος απ' το γνωστό χρώμα του, το χαμόγελό της ανύπαρκτο.

Η θλιβερή εικόνα με έκανε να θέλω να φωνάξω το όνομά της. Το έκανα. Φώναξα με όλη μου τη δύναμη, αλλά προς έκπληξή μου η φωνή δεν έβγαινε όπως θα έπρεπε, παρά τις προσπάθειές μου. Ο ήχος απ' τα χείλη μου έσβηνε προτού ελευθερωθεί, με αποτέλεσμα εκείνη να συνεχίσει να ανεβαίνει, ώσπου πλέον είχε πάρει θέση στο αεροπλάνο.

Όχι, δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Το είπε και το έκανε. Έφυγε για πάντα.

Οι μηχανές του αεροπλάνου βρυχήθηκαν και σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε απογειωθεί. Κι έμεινα εκεί, μόνος στην ερημιά που βρισκόμουν, να το παρατηρώ να πετάει στον γκρίζο, συννεφιασμένο ουρανό χωρίς επιστροφή.

Με καταπλάκωσε ένα περίεργο συναίσθημα. Το ένιωθα, κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν ήταν όμως προαίσθημα, αλλά βεβαιότητα. Ακόμα και ο ουρανός ξαφνικά είχε σκοτεινιάσει ακόμα περισσότερο. Κάρφωσα το βλέμμα μου στο αεροπλάνο. Και απ' το πουθενά, άρχισα να φωνάζω, σχεδόν να ωρύομαι. Αλλά κανένας δεν μπορούσε να με

ακούσει.

Το αεροπλάνο σε κλάσματα δευτερολέπτου είχε τυλιχτεί στις φλόγες. Ποτέ μου δεν είχα αντικρίσει πιο τρομακτικό θέαμα. Σκοτάδι, και στη μέση ένας κόκκινος πυρσός που δίνει μάχη με αόρατο εχθρό. Ώσπου τελικά υπέκυψε και άρχισε να πέφτει. Να πέφτει, να πέφτει. Συγκρούστηκε με το έδαφος και η έκρηξη έκανε να φυσήξει ένα κύμα ψυχρού αέρα με μυρωδιά φωτιάς που το έκανε ακόμα πιο ζωντανό όλο αυτό.

Όχι.

Η φωνή μου είχε κλείσει απ' τον κόμπο που ανέβαινε στο λαιμό μου. Το στήθος μου ήταν τόσο βαρύ που με δυσκολία έπαιρνα κάθε λίγο μια κοφτή ανάσα. Η Δώρα ήταν εκεί μέσα.

Και τώρα ήταν νεκρή.

Τινάχτηκα τόσο απότομα που παραλίγο να πέσω κάτω. Το μέτωπό μου ήταν υγρό και κρύο, τα χέρια μου έτρεμαν. Ένα... όνειρο; Αυτό που έζησα πριν λίγο τόσο έντονα ήταν μια ... ψευδαίσθηση; Την είδα να πεθαίνει μπροστά στα μάτια μου. Είδα το αεροπλάνο να φλέγεται και να συνθλίβεται. Το είδα, το άκουσα, το μύρισα. Το ένιωσα με κάθε έννοια. Κι όμως δε συνέβη.

Τότε σαν να με διαπερνάει ηλεκτρικό ρεύμα, ξεπρόβαλαν μια-μια οι αναμνήσεις απ' το χθεσινό βράδυ. Τσακωνόμασταν. Η αφορμή ήταν γελοία, ασήμαντη. Όμως αυτή η μικρή σπίθα ήταν αρκετή για να ανάψει μια μεγάλη φωτιά. Και εμείς οι δύο αντί να τη σβήσουμε επιτόπου, την ταΐσαμε, ώσπου έγινε ανεξέλεγκτη. Θυμάμαι το δικό μου ρόλο σε αυτό. Είπα πράγματα που δεν έπρεπε να είχα πει ποτέ. Δεν τα εννοούσα, ήταν μια στιγμιά αδυναμίας, όπου δαίμονες σου θολώνουν το μυαλό και μιλάνε αυτοί με τη φωνή σου. Μετανιώνω κάθε μου λέξη.

Όμως ήταν πλέον αργά. Μου ανακοίνωσε χτες, προτού φύγει βροντώντας την πόρτα, ότι θα έφευγε αύριο κιόλας στη Νέα Υόρκη για να δεχτεί τη δουλειά που της πρότειναν. Και ότι δε θα ξαναγυρνούσε. Κι εγώ την άφησα έτσι απλά, καθώς ο εγωισμός με είχε δέσει χειροπόδαρα. Δεν έκανα την παραμικρή προσπάθεια να τη σταματήσω. Αντίθετα, την παρότρυνα. Πόσο ανόητος...

Κι όμως, αν αυτή είναι η επιθυμία της, εγώ δεν μπορώ να της τη στερήσω. Την αγαπώ πολύ για να κάνω κάτι τέτοιο. Πολύ

περισσότερο απ' όσο νομίζει. Ακόμα κι αν δεν της το έδειχνα κάθε μέρα, είναι όλη μου η ζωή. Ήταν.

Στη θύμηση του ονείρου ανατρίχιασα ολόκληρος. Ήταν τόσο αληθινό. Σαν να ήθελε να δηλώσει κάτι. Τρομακτικές σκέψεις κατέκλυσαν το μυαλό μου. Κι αν δεν ήταν όνειρο, αλλά πρόβλεψη; Είχα ακούσει κάπου ότι μερικά όνειρα είναι προφητικά. Ότι πηγάζουν απ' το υποσυνείδητο του ανθρώπου και σίγουρα κάτι προμηνύουν.

Δεν ήξερα γιατί, αλλά το ένιωθα. Το ένιωθα όπως ακριβώς και στο όνειρο. Κάτι δε θα πήγαινε καλά. Το ίδιο ακριβώς δυσάρεστο συναίσθημα.

«Θα φύγω αύριο και δε θα με ξαναδείς ποτέ στα μάτια σου», ήταν τα τελευταία της λόγια. Ίσως και αυτά να μην ήταν τυχαία. Ίσως όλα αυτά να είναι παιχνίδια της μοίρας. Την οποία δεν μπορώ να προβλέψω. Και αυτό με σκοτώνει.

Όμως δε θα έχανα τον άνθρωπο που αγαπούσα όσο τίποτε άλλο. Δε θα περίμενα να δω αν το όνειρο θα έβγαινε αληθινό. Έπρεπε να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου, προτού να είναι αργά.

Άρπαξα το τηλέφωνο και κάλεσα το νούμερό της. Ήταν κλειστό. Θα έκανε τα πάντα για να με αποφύγει. Τρόμαξα, αλλά αμέσως συνήλθα. Έμεινε με τον μεγαλύτερο αδερφό της, μέχρι να νοικιάζαμε μαζί ένα διαμέρισμα. Αυτός θα ήξερε.

Χωρίς να χάσω λεπτό του τηλεφώνησα, αγνοώντας το γεγονός ότι ήταν πρωί. Το σήκωσε μετά από λίγο και απαίτησα να μάθω τι συνέβαινε. Αυτά που άκουσα με έκαναν να παραληρήσω. Το ακουστικό έπεσε και έκανε ένα μεταλλικό ήχο στο πάτωμα.

Η πτήση της έφευγε σε δύο ώρες.

Χτες εννοούσε κάθε της λέξη.

Επιχείρησα με δυσκολία να αναπνεύσω, ενώ η καρδιά μου σφυροκοπούσε σαν τρελή στο στήθος μου. Προσπάθησα να χαλαρώσω. Τότε κοίταξα τυχαία έξω απ' το παράθυρό μου.

Ο ουρανός ήταν γκριζος και συννεφιασμένος. Η ίδια ακριβώς όψη. Η εικόνα μόνο άγνωστη δε μου ήταν.

Λίγη ώρα απέμεινε.

Χωρίς να φορέσω ούτε ένα μπουφάν, άρπαξα τα κλειδιά της μηχανής, φόρεσα παπούτσια και ξεκίνησα να κατεβαίνω τα σκαλιά της πολυκατοικίας δυο-δυο με κίνδυνο να σκοτωθώ.

Βγαίνοντας έξω ένιωσα το κρύο να με διαπερνάει, αλλά αγνόησα τα ανθρώπινα, ανούσια αισθήματα. Ανέβηκα στη μηχανή και ετοιμάστηκα να βάλω εμπρός. Αλλά δεν ξεκινούσε.

Θυμήθηκα πως χθες το μεσημέρι είχε χαλάσει και είχα πει ότι θα την πήγαινα αύριο για φτιάξιμο. Μα γιατί το άφησα για σήμερα;

«Όχι», μουρμούρισα. «Όχι, όχι!», φώναξα έπειτα και κλώτσησα το μπροστινό λάστιχο όλο νεύρα.

Μια γριούλα στο απέναντι πεζοδρόμιο με κοιτούσε έντρομη και αφού έκανε το σταυρό της, έφυγε βιαστικά. Δεν της έδωσα σημασία.

Μόνο λίγη ώρα...

Βρισκόμουν σε απόγνωση. Ο χρόνος κυλούσε και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον σταματήσω. *Γιατί να υπάρχει χρόνος;*

Αρχισα να τρέχω προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Φτάνοντας μετά από λίγο στο σταθμό διαπίστωσα πως όλα τα τρένα είχαν απεργία. Και συμπλήρωνε πως το ίδιο ίσχυε και για τα λεωφορεία.

Γιατί σήμερα, σκέφτηκα. Μια φωνή μέσα μου ψιθύρισε, *δεν υπάρχουν συμπτώσεις.*

Το άγχος και ο φόβος που με περιέλουσε, έδεσαν το στομάχι μου κόμπο. Προσπάθησα και πήρα μια βαθιά, απελπισμένη ανάσα.

Ξεχύθηκα χωρίς δισταγμό στη μέση το δρόμου σταματώντας το πρώτο ταξί που βρήκα.

«Στο αεροδρόμιο. Γρήγορα!», πρόσταξα και ο μέσης ηλικίας άνδρας υπάκουσε ξαφνιασμένος.

Δεν μπορούσα να ηρεμήσω. Έτρεμα στο πίσω κάθισμα. Το μόνο που ένιωθα ήταν η αγωνία για το άγνωστο. Συνειδητοποίησα πόσο ξεμυαλισμένοι είναι οι άνθρωποι, που πιστεύουν ότι έχουν έλεγχο των πραγμάτων. Αγνοούν την αδυναμία της ίδιας της ύπαρξής τους.

Κοίταξα το ρολόι βγαίνοντας από τις σκέψεις μου. Μια ώρα περίπου. Αλλά δεν ήταν αυτό που με έκανε να χάσω την ψυχραιμία μου.

Οι δρόμοι είχαν γεμίσει από αυτοκίνητα. Προφανώς θα ήταν αποτέλεσμα της απεργίας των ΜΜΜ. Ταξί και αυτοκίνητα μπλόκαραν το δρόμο μου για ένα ευτυχημένο μέλλον. Η κίνηση που είχε δημιουργηθεί σταμάτησε την κυκλοφορία για τα καλά. Όλοι αυτοί πιθανώς βιάζονταν να πάνε στις ασήμαντες δουλειές τους. Έβρισα μέσα απ' τα δόντια μου στη σκέψη αυτή. Η κατάστασή μου

ήταν πολύ πιο σοβαρή. Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου.

Κοιτώντας απ' το παράθυρο κάτι μου τράβηξε την προσοχή. Μπήκα σε σκέψεις και μια τρελή ιδέα μου πέρασε από το μυαλό. Ξανακοίταξα το ρολόι.

Λίγα λεπτά..

Έπρεπε να αντιδράσω, δεν μπορούσα να κάθομαι εδώ και να περιμένω με σταυρωμένα χέρια. Απ' την άλλη, η φωνή της λογικής μου έλεγε να μείνω στη θέση μου. Δεν την άκουσα.

Έβγαλα ένα χαρτονόμισμα, το πέταξα στον οδηγό και βγήκα με δύναμη έξω. Προσπέρασα τρέχοντας τα σταματημένα αυτοκίνητα στο δρόμο και έφτασα στο στόχο μου. Τώρα ήταν πολύ αργά για να κάνω πίσω.

Η μηχανή ήταν αναμμένη με τα κλειδιά μέσα, οπότε την καβάλησα και έβαλα εμπρός βιαστικά. Ο άντρας που είχε σταματήσει μπροστά στο περίπτερο για να αγοράσει τσιγάρα, με αντιλήφθηκε και έτρεξε προς το μέρος μου. Πολύ αργά.

Είχα ήδη γίνει καπνός οδηγώντας με ταχύτητα στην άκρη του δρόμου, αφού πρώτα του φώναξα μια συγγνώμη, που την εννοούσα.

Ήξερα πως αυτό θα με έβαζε σε μπελάδες, αλλά εκείνη τη στιγμή ήταν το τελευταίο που με ένοιαζε. Η ποινή αυτή ήταν το λιγότερο που μπορούσα να πάθω. Παρ' όλα αυτά, ευχήθηκα να άξιζε τον κόπο.

Πλέον τίποτα δε με εμπόδιζε. Τον δρόμο τον ήξερα. Η αδρεναλίνη μου είχε χτυπήσει κόκκινο, εξαιτίας της υπερβολικής ταχύτητας και του φόβου που υπόβοσκε ακόμα μέσα μου.

Βγαίνοντας όλο και πιο πολύ έξω από το κέντρο της πόλης, οι δρόμοι καθάριζαν, με αποτέλεσμα να κινηθώ ακόμα πιο γρήγορα. Τα μάτια μου δάκρυζαν, καθώς ο άνεμος χτυπούσε ανελέητα το πρόσωπό μου. Θυμήθηκα πως δε φόραγα κράνος.

Ήλπιζα μονάχα να φτάσω έγκαιρα. Μια ψιλή βροχούλα είχε ξεκινήσει, όπου κάθε σταγόνα της ηλεκτρίζει το σώμα μου.

Μετά από λίγο αντίκρισα επιτέλους τον προορισμό μου. Ανεπαίσθητα ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στα χείλη μου. Είχα ξεπεράσει τις δυσκολίες και κατάφερα επιτέλους να φτάσω στο στόχο μου... Παρ' ό, τι το σύμπαν είχε συνωμοτήσει εναντίον μου, μπόρεσα να το υπερνικήσω. Βρισκόμουν εδώ. Βρισκόμουν κοντά της.

Πάρκαρα έξω και όρμησα μέσα στο αεροδρόμιο ευτυχισμένος.

Είχε πολύ κόσμο που πηγαινοερχόταν πέρα δώθε με τις βαλίτσες, δημιουργώντας βαβούρα, εμποδίζοντάς με να την εντοπίσω.

Δεν είχα χρόνο για χάσιμο. Προσπερνώντας και σπρώχνοντας τον κόσμο που περίμενε στην ουρά, έφτασα σε ένα ταμείο και ρώτησα ποιο ήταν το τελευταίο αεροπλάνο που έφευγε τώρα για Νέα Υόρκη. Η κάπως εκνευρισμένη υπάλληλος μου απάντησε, αλλά προτού κάνω μεταβολή να φύγω, τα λόγια της τρύπησαν σαν μαχαίρι την καρδιά μου.

«Λυπάμαι κύριε, αλλά οι επιβάτες έχουν ήδη επιβιβαστεί». Συνοφρυώθηκα.

« Τι...; Δεν καταλαβαίνετε... πρέπει να μπω μέσα. Είναι επείγον!», απάντησα σχεδόν φωνάζοντας πανικόβλητος. Το βλέμμα της μαλάκωσε λίγο, αλλά φαινόταν πως δεν μπορούσε να κάνει κάτι.

«Λυπάμαι, αλλά είναι πολύ αργά. Είναι έτοιμο για απογείωση», είπε με σταθερή φωνή.

Ώστε λοιπόν, αυτό ήταν. Έφτασα ως εδώ. Αλλά δεν τα κατάφερα.

Με κατέβαλε η επιθυμία να χτυπήσω το κεφάλι μου σ' έναν τοίχο. Ή να ξαπλώσω στο πάτωμα και να μείνω εκεί για μέρες. Πριν από λίγο ένιωθα πιο σίγουρος από ποτέ και τώρα οι ελπίδες μου είχαν σβήσει τόσο εύκολα, όσο ένα αεράκι να σβήσει ένα κερί.

Το όνειρο επέστρεψε για άλλη μια φορά στη σκέψη μου. Ούτε και σ' αυτό είχα καταφέρει να τη σταματήσω. Όλα επαναλαμβάνονταν με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Και το μόνο που απέμενε ήταν το τέλος.

Βγήκα έξω. Η ψιλή βροχή δεν είχε σταματήσει και κατά διαστήματα ακούγονταν βροντές που υποδήλωναν πως από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπούσε καταιγίδα. Ίσως και κάτι χειρότερο.

Ήθελα να ξεσπάσω σε λυγμούς, αλλά δεν μπορούσα, γιατί θα ήταν σαν να παραδέχομαι πως όλα τελείωσαν.

Ίσως να είναι η ιδέα μου, αλλά ένιωθα πως η Θεοδώρα αντιλαμβανόταν την παρουσία μου, όπως εγώ τη δική της. Και συμμεριζόταν τον πόνο, την απελπισία μου.

Μια δυνατή βροντή με έκανε να τιναχτώ. Ξύπνησα από τον λήθαργο. Το μυαλό μου άρχισε πάλι να λειτουργεί μανιωδώς, σχεδόν ένιωθα τα 'γρανάζια' να γυρίζουν, τα μάτια μου περιπλανήθηκαν αστραπιαία στο χώρο. Δεν είχα δώσει ακόμα την τελευταία μου μάχη, δεν είχα πει την τελευταία μου λέξη.

Στη σκέψη ότι ένα όνειρο με είχε κάνει να χάσω τα λογικά μου,

γέλασα σαρκαστικά. Ναι, είμαι τρελός, παραδέχτηκα. Και χωρίς δισταγμό εκσφενδονίστηκα με τη μηχανή στην άσφαλτο.

Χωρίς να κόψω ταχύτητα, κατευθύνθηκα προς τον τεράστιο δρόμο απογείωσης των αεροπλάνων, σπάζοντας τα συρματοπλέγματα που τον περιέφραζαν.

Αντιλήφθηκα την ασφάλεια που με είχε εντοπίσει, αλλά δε γύρισα πίσω ούτε για να δω αν με κυνηγούν. Είχα όμως την αίσθηση ότι προσπαθούσαν να με σταματήσουν.

Δε χρειάστηκε πολύ ώρα για να βρω το αεροπλάνο που έψαχνα. Αναγνώρισα το όνομα, αλλά και πριν το δω, ήξερα για κάποιο λόγο ότι αυτό ήταν το συγκεκριμένο. Η ύπαρξη ενός ατόμου εκεί μέσα ήταν στην πραγματικότητα αυτή που με έλκυε προς τα εκεί.

Δυστυχώς, και το αεροπλάνο είχε αναπτύξει ταχύτητα που αυξανόταν όλο και πιο πολύ. Ακολούθησα το παράδειγμά του σε σημείο που είχα φτάσει να τρέχω παράλληλα με αυτό.

Έβρεχε δυνατά πλέον, ο παγωμένος αέρας φάνταζε πάνω μου σαν μαστίγιο, τα δάκρυά μου κυλούσαν ανεξέλεγκτα και χάνονταν έπειτα πίσω μου. Η καρδιά μου χτυπούσε με τέτοια ένταση που νόμιζα ότι θα σπάσει. Ποτέ δεν είχα νιώσει πιο ζωντανός.

Φώναξα με όλη μου τη δύναμη το όνομά της. Τίποτα. Ξαναφώναξα, γνωρίζοντας όμως πως δεν μπορούσε να με ακούσει. Δε με ένοιαζε, το μόνο που ήθελα ήταν ο πιλότος να σταματήσει την πτήση.

Αυτοί που με ακολουθούσαν δεν ήταν αρκετά κοντά για να με σταματήσουν, έτσι συνέχισα, χωρίς να λάβω υπ' όψιν ότι αυτό που κάνω ήταν πέρα για πέρα επικίνδυνο. Διαισθανόμουν από παντού μάτια καρφωμένα πάνω μου. Άραγε η Δώρα με έβλεπε;

Μια αστραπή φάνηκε στον ορίζοντα. Το λάστιχο της μηχανής βρήκε πάνω σε κάτι, δεν κατάλαβα αν ήταν λακούβα ή κάποιο εμπόδιο. Το μόνο που κατάλαβα, ήταν πως το μηχανάκι είχε πάρει μια θανατηφόρα κλίση προς τα δεξιά. Και μετά το μόνο που ένιωσα ήταν ένας οξύς πόνος. Άλλη μια αστραπή γέμισε το οπτικό μου πεδίο. Δεύτερος συνεχόμενος πόνος στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Και τότε, όλα μαύρισαν.

Όταν άρχισα να νιώθω ξανά, όλα γύρω μου ήταν μαύρα. Μπορούσα να αισθανθώ τον πόνο σε κάθε εκατοστό του κορμιού

μου, αλλά πιο πολύ μέσα μου. Δεν είχα ιδέα πού βρισκόμουν. Ήμουν ολομόναχος. Πού και πού ξεπρόβαλαν κάτι λάμπειες εδώ κι εκεί, κάνοντάς με να πιστεύω ότι υπήρχε και κάτι άλλο εκεί πέρα από εμένα.

Παρουσιάστηκε μπροστά μου ξαφνικά η εικόνα της Δώρας. Άραγε, τι είχε συμβεί; Μία- μία πέρασαν όλες οι σκηνές που είχα ζήσει πριν βρεθώ εδώ, απ' το όνειρο μέχρι την πτώση μου.

Προσπάθησα να εστιάσω κάπου, οπουδήποτε, μήπως δω κάτι γνώριμο. Τίποτα.

Κι όμως ήξερα πολύ καλά πως δεν ήμουν νεκρός. Γιατί ένιωθα, ένιωθα τον πόνο, την απόγνωση, την αγάπη. Σχεδόν και το σώμα μου, αν και μουδιασμένο, μπορούσα να το αισθανθώ. Θα σκεφτόμουν πως είχα τυφλωθεί, αλλά συνειδητοποίησα πως τα μάτια μου ήταν σφιγμένα κλειστά.

Τρόμαξα όταν ένιωσα ένα θερμό, αόρατο χέρι να ακουμπάει το δικό μου. Η αίσθηση αυτή του χεριού ήταν γνωστή πάνω μου, κάτι μου θύμιζε, χωρίς να μπορώ να προσδιορίσω τι.

Προσπαθούσα να ανοίξω τα μάτια μου, υπέφερα, αλλά μάταιος κόπος. Και το χέρι δεν άφησε στιγμή το δικό μου.

Μέσα στην απόλυτη ησυχία, μια ιδέα φωνής έφτασε στα αυτιά μου. Αφουγκράστηκα, επιχειρώντας να ακούσω κάτι ξεκάθαρο. Άκουγα να μιλάει, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω λόγια. Τότε το αυτί μου έπιασε μονάχα δυο λέξεις από αυτή τη γλυκιά, μελαγχολική φωνή.

“Σε παρακαλώ”.

~~~

Δεν ήξερα πόση ώρα είχε περάσει, αλλά τώρα μπορούσα εύκολα να ανοίξω τα μάτια μου και το έκανα με μεγάλη ανυπομονησία.

Το δωμάτιό μου. Ήμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου και έβλεπα όλα τα γνωστά αντικείμενα.

«Τι στο...;», μουρμούρισα νυσταγμένος και σηκώθηκα αργά στα πόδια μου. Αισθανόμουν κουρασμένος, αλλά όχι τόσο ώστε να μην μπορώ να περπατήσω. Ωστόσο, συνέχιζα σε ορισμένα σημεία να πονάω.

Η ημερομηνία στο κινητό μου ήταν η ίδια. Απ' το παράθυρο φαινόταν ο μουντός, γεμάτος σύννεφα ουρανός. Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Ξαναζούσα την ίδια μέρα;

Ξανακοίταξα την ημερομηνία. Χτες ήταν που τσακωθήκαμε και έφυγε νευριασμένη. Αρνιόμουν να πιστέψω αυτό που συνέβαινε, για τον απλούστερο λόγο ότι δεν είχα ιδέα τι συνέβαινε.

Υποτίθεται πως η σημερινή μέρα είχε τελειώσει. Την έζησα κάθε λεπτό. Και δεν ήταν όνειρο.

Κοντοστάθηκα μια στιγμή. «Δεν ήταν όνειρο», μουρμούρισα με βεβαιότητα. Ήμουν απόλυτα σίγουρος γι' αυτό. « Δεν ήταν όνειρο!», επανέλαβα μόνος μου πιο δυνατά, γεμάτος αυτοπεποίθηση.

Ξαφνικά, γνώριζα τι έπρεπε να κάνω. Βγήκα έξω απ' το σπίτι και πήρα μια βαθιά ανάσα, που με γέμισε δύναμη.

Θα παλέψω και θα τα κάνω όλα σωστά αυτή τη φορά. Γιατί τώρα ήξερα τι πρέπει να κάνω, τι πρέπει να αποφύγω και τι να προσέχω. Όλα μπήκαν σε μια σειρά στο μυαλό μου.

Ήξερα που ανήκα. Αυτόματα χάιδεψα το πίσω μέρος του κεφαλιού μου και διαπίστωσα ότι πόναγε. Όμως δεν είχα χρόνο για χάσιμο, ξεκίνησα να τρέχω προς τα εκεί που έπρεπε.

Κι όσο έτρεχα, κάπου απ' τον ουρανό ή απ' το βάθος του μυαλού μου, άκουσα κάτι φωνές. Μια γυναικεία και μια ανδρική.

«Γιατρέ, πείτε μου... θα καταφέρει να ζήσει;»

«Τα τραύματα στην κρανιακή κοιλότητα φοβάμαι πως είναι πολύ σοβαρά. Εμείς έχουμε κάνει ό, τι ήταν να κάνουμε. Από εδώ και πέρα είναι στο χέρι του, αν θα παλέψει η όχι. Εξαρτάται μονάχα από τον ίδιο.»

...άραγε η πραγματικότητα είναι όνειρο ή τα όνειρα πραγματικότητα;

Η μήπως η πραγματικότητα και το όνειρο είναι ένα;

Άννα Σαμμπέλ

Όταν ήρθε εκείνη

Στη ζωή μου πάντα θεωρούσα τον εαυτό μου τυχερό. Τι στα μαθήματα, τι στους φίλους, τι στις σχέσεις. Πάντα το ίδιο. Μέχρι που μετακόμισα στα 16 μου στο Μαϊάμι, μια τεράστια πολιτεία γνωστή για τον άστατο καιρό της. Η θέα όμως ήταν καταπληκτική. Ουρανοξύστες πανύψηλοι και θεόρατοι, που αντανakλούσαν στο φως του ήλιου και μπροστά ο Ατλαντικός Ωκεανός. Για μερικούς, αυτό το μέρος θα φάνταζε ένα όνειρο. Και για μένα θα ήταν αν...

Ζούσα απλά σε ένα μικρό σπίτι κοντά σε ένα μικρό παρκάκι με ελάχιστα δέντρα και ένα δρομάκι για ποδήλατα και σκέιτ. Πήγαινα στο τοπικό δημόσιο σχολείο μαζί με άλλα παιδιά της γειτονιάς. Ήμασταν όλοι μια αγαπημένη παρέα. Κάναμε βόλτες, γελάγαμε, σκαρφιζόμασταν ύπουλα σχέδια για να γλιτώσουμε το μάθημα με εκείνη τη στριμμένη καθηγήτρια των Μαθηματικών... Ναι, γενικά ήταν πολύ ωραία, δεν έχω παράπονο. Όλα αυτά βέβαια τον πρώτο χρόνο. Γιατί μετά όλα άλλαξαν.

Οι Κυριακές ήταν ημέρα χαράς για όλους, εκτός από μένα. Εγώ από το πρωί του Σαββάτου πήγαινα με τους γονείς μου για το εβδομαδιαίο τσεκ απ. Βλέπεις όταν έχεις καρκίνο των οστών η απλή και καθημερινή ζωή παύει να είναι απλή για σένα. Απ' ό, τι θυμάμαι ήμουν σχεδόν 17 όταν διαγνώστηκα για πρώτη φορά με το σάρκωμα Ewing. Είχα βγει με το παρεάκι μου σε ενα μπαρ όχι πολύ μακριά από το σπίτι μου. Οι φίλοι μου έλεγαν να πλώ κι άλλο, «Δεν έχεις μεθύσει ακόμα χαλάρωσε, είσαι μόλις στο τρίτο σου», μου έλεγαν. Και εγώ γέλαγα, γιατί περνούσα ωραία. Ήταν εκεί και μια όμορφη κοπέλα που με κοίταζε. Ήμουν έτοιμος να πάω κοντά της όταν με έπιασε

ζαλάδα. Όλα άρχισαν να στριφογυρίζουν και θυμάμαι που δε μπορούσα να σταθώ στα πόδια μου. Έπεσα κάτω ενώ οι φίλοι μου είχαν ξεκαρδιστεί γιατί νόμιζαν ότι ήταν από το ποτό. Όταν όμως κατάλαβαν ότι ήμουν σε σοβαρή κατάσταση έτρεξαν να με βοηθήσουν. Πήραν αμέσως τους γονείς μου. Αυτή ήταν η στιγμή που κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ακόμα ακούω το κλάμα της μητέρας μου εκείνη την πρώτη νύχτα. Εγώ βέβαια δεν είχα ιδέα και οι γιατροί δε μου έλεγαν τίποτα. Μέχρι που το έψαξα και έμαθα. Μου έδιναν δύο με τρία χρόνια ζωής με τα κατάλληλα φάρμακα και τη σωστή θεραπεία, πάντα όμως με την προϋπόθεση ότι θα έφευγα από την πόλη αυτή και θα πήγαινα κάπου πιο ζεστά, πιο ηλιόλουστα για να μην ταλαιπωρούμαι. Όμως, παρά το πρόβλημά μου είχα και το πείσμα μου. Πώς θα άφηνα τους φίλους μου, το σχολείο μου, τη ζωή μου ;

Έτσι πέρασε ένας χρόνος και εγώ ακόμα εκεί. Τις Κυριακές που όλοι έβγαιναν και διασκεδάζαν, εγώ καθόμουν και έπαιζα σκάκι με τον πατέρα μου και ύστερα βλέπαμε αγώνες στην τηλεόραση. Αυτή ήταν η ζωή μου. Μέχρι εκείνη τη μοιραία μέρα που ενώ περπάταγα αργά-αργά με τις πατερίτσες προς το σπίτι μου, με έπιασε ένας φρικτός πόνος στο στήθος και ένιωσα πως θα πέθαινα μόνος εκείνη τη στιγμή χωρίς κανέναν αγαπημένο δίπλα μου. Σωριασμένος καθώς ήμουν με μετέφεραν στο νοσοκομείο. «Μετάσταση στους πνεύμονες», μου είπαν.

Έφυγα τον ίδιο μήνα και πήγα στο Φοίνιξ της Αριζόνα όπου έμεινα με τους γονείς μου και το θείο μου. Σταμάτησα και το σχολείο και έκανα «κατ' οίκον διδασκαλία» όπως έλεγε και η μητέρα. Οι πόνοι πλέον ήταν καθημερινοί και η κούραση ατέλειωτη. Η ζωή για μένα είχε ήδη τελειώσει. Παρακαλούσα και παρακαλούσα να μου κάνουν ευθανασία για να μη βασανίζομαι άλλο και για να μη βασανίζω άλλο και την καημένη την οικογένειά μου. «Να 'χεις ελπίδα», μου έλεγαν ξανά και ξανά. Ελπίδα για τι; Για μια μέρα χωρίς πόνους ή για άλλη μια βόλτα ως το θαλασσινό πάρκο με το καροτσάκι;

Μια μέρα, όμως, σαν χθες το θυμάμαι, ήρθε στη γειτονιά η Λούση, μια πανέμορφη, ψηλή, μελαχρινή γαλανομάτα με όλες τις χάρες πάνω της. Την κοίταξα στα μάτια και ένιωσα να χάνομαι. Ήθελα με όλη μου την καρδιά να την γνωρίσω. Βέβαια, τι περίμενα ; Ότι θα με προσέξει

έτσι όπως ήμουν; Και όμως, απ' τη πρώτη στιγμή που έφτασε κατάλαβα πως εμείς οι δύο ήμασταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Και έτσι πλησιάσαμε, αβέβαιοι για το τι μας επιφύλασσε το μέλλον. Εκείνη με μάγεψε με τα τρυφερά της λόγια και το λαμπρό μυαλό της. Μου μίλησε για τον κόσμο και τις ομορφιές του και για τα όνειρά της. Πόσο υπέροχη ήταν. Ήρθαμε κοντά, πολύ κοντά. Και μόνο όταν κατάλαβα ότι ήμουν ερωτευμένος μαζί της συνειδητοποίησα το λάθος μου. Δεν μπορούσα να είμαι μαζί της. Δεν μπορούσα να της προσφέρω όλα όσα ήθελε, όσα άξιζε. Δε θα της στερούσα εγώ τη ζωή.

Παρ' όλο που προσπάθησα να τη διώξω μακριά μου, να την αφήσω να ζήσει ελεύθερη λέγοντάς της ότι έχω πάρει απόφαση για να κάνω ευθανασία, τελικά δεν τα κατάφερα. Και δεν τα κατάφερα, γιατί ήταν τόσο μεγάλη η αγάπη της για μένα, που ήθελε να παραμείνει κοντά μου μέχρι το τέλος. Έτσι μετά από λίγο καιρό, αποφασίσαμε να κάνουμε το γύρο της Ευρώπης, να ταξιδέψουμε για λίγες εβδομάδες και να ζήσουμε έντονα τις στιγμές, μέχρι λίγο πριν την ευθανασία μου. Εκείνη, φυσικά, με παρακαλούσε να σταματήσω αυτή την τρέλα, αλλά ύστερα από αυτή την υπέροχη περιπέτεια δεν ήθελα να με δει να αργοσβήνω μέσα στους πόνους και τα ουρλιαχτά. Μαζί της ένιωσα άλλος άνθρωπος, ένας άνθρωπος υγιής και τυχερός. Μου έδωσε φως εκεί που έβλεπα μόνο σκοτάδι. Και η περίοδος που θεωρούσα τη χειρότερή μου, έγινε η καλύτερη.

Τώρα της κρατώ σφιχτά το χέρι και ακούω το σταθερό ήχο του μηχανήματος που σε λίγο θα σβήσει και μαζί του και εγώ. Δε φοβάμαι. Είμαι ήρεμος. Την κοιτάω στα μάτια και χαμογελάω. Μου χαμογελάει και αυτή. Δεν κλαίει, γιατί μου υποσχέθηκε ότι θα είναι δυνατή. Αυτό θέλω κι εγώ. Τελικά είμαι τυχερός. Γιατί έτσι γίνεται συνήθως. Νομίζεις ότι είσαι άτυχος, μα δεν είσαι...

Αιμίλιος Σπηλιόπουλος

Τα Συντρίμια του Ελληνισμού

«Άρχισε να σουρουπώνει... Άλλη μια μέρα έφυγε. Μια μετά την άλλη, όλες ίδιες... Σήμερα ξέρεις τι; Όλη μέρα ανθρώπους σαν κι εσένα επισκέπτομαι και γλέπω. Λες και επειδή έχω δει το θάνατο από κοντούτερα είμαι γιατρός... Αλλά έχουν άλλον; Ο τελευταίος απόγονος γιατρού –ούτε με σπουδές, ούτε με δουλειά- ψόφησε εδώ και μήνα. Κι αυτός ανέβασε πυρετό, σάπισε και πούλεψε... Και είμαι εδώ στα γεράματα και το παίζω επιστήμων. Μικρός ούτε να το φανταζόμουν. Και τώρα σε "εξετάζω"...»

Χρατς.

«Μικρός λοιπόν που λες δεν είχα κι όνειρα. Στα βουνά απάνου τι να σκεφτείς; Να μάθεις να κυνηγάς, να τρέχεις, να ζεις με λίγο φαί, να ψήνεις καννά κλέφτικο. Να ξυνηθίζεις ξαφνικές απώλειες... Και τον καταριόμουν τον εαυτό μου για την μαύρη τη ζωή που κάνουμε. Θυμούμαι κάποτε που ο πατέρας μου –σακάτης από το ένα χέρι λόγω αρκούδας- μου 'λεγε: "Λοιπόν, μικρό παλιόπαιδο. Η ζωή που μας έτυχε δεν είναι για κωλοβάρεμα. Αλλιώς να πα να γλύφεις πόδια Πασσά! Εδώ θέλει μπέσα και ανδριλίκι. Δε θα αργήσεις να τά 'χεις..." Και παίζει νά 'χα περάσει μόνον πέντε-έξι χειμώνες μέχρι τότες.

Ήθελα να του μοιάσω... Σκληρός πάντα με τρυφερές εξαιρέσεις, ικανός να έχει την κλέφτικη ζωή δίχως πολλά-πολλά. Ήταν κάτι. Άλλοι θέλανε και εξεγέρσεις και πεθαίναν για ψωμιά ψίχουλα... Έτσι ήθελα να με μάθει. Για τον ίδιο λόγο όμως που δεν κατάφερε να με μάθει, δεν θα είχε και νόημα να με μάθει πολλά-πολλά... Αυτό γιατί πάντα υπάρχουν και χειρότερα.»

Κρουπ...

«Πόλεμος! Σιγά την κλέφτικη ζωή. Ο πόλεμος είναι φαγάς... Στοιχειό. Κάτω από δέκα χειμώνες είχα βιώσει τότε που στον Μοριά αρχικλεφταράδες επικοινωνούσαν με κάστρα και οι Ρούσσοι υποσχέθηκαν απελευθέρωση. Πατρίς πάνω από όλα βέβαια, όλοι μαζί κάτω πήγαν και αρχίνησαν... Αυτοί οι προδότες όμως –Ορλώφ νομίζω;- ούτε που ήλθαν! Ανέβηκαν οι Οθωμανοί στα βουνά αφού τελείωσαν με τα χωριά και έκαμαν ξεκαθάρισμα... Πολλούς κλέφτες χάσαμε. Ανέβηκε η μάχη στ' όρος...

Νυχταριά 'ταν. Και τότε ήρθαν οι Τουρκαλέοι. Ο πατέρας μου σεμνός 'σανε, μόνο επιδρομές έκανε για την τιμή των φίλων του. Όχι σαν άλλους που τρώγαν τα φαγιά των κατακτητών. Η μάνα μου νεκρή 'ταν από γέννας μου, οπότε οι δυό μας τσιμπολογούσαμε. Τους ακούσαμε, είδαμε το φως της λάμπας τους, αμέσως ο γέρος με ανέβασε σ' ένα κλαρί. Εκείνος δεν επρόλαβε. Άρπαξ' αρμάτωμα, εβόλησε στονε βρόντονε, άρπαξε την σούβλα, απ' τα χέρια του την πήρανε... Τον εβάλαν κάτω τέσσερις σαν ήτανε. Σήκωσε ο ένας την μαχαίρα να τον σφάζει, ο άλλος το δαδί... Τον εφώτισε στα μάτια. Κι εκείνα ήταν μαύρα ίσα με τον εαυτό τους, η κόρη είχε καλύψει την ίριδα... Απάνω τού 'χε χεστεί! Κι από τότε έμεινα ορφανός.»

Χριτς.

«Τονε θυμούμαι καλά εγώ. Κυνηγός άπιαστος. Ολόκληρη σκρόφα που προστάτευε τα μικρά της τού την έπεσε μπροστά μου' κείνος την έσφαξε με την πάλλα. Ούτε ιδρώτα έσταξε. Μού 'χε πει παρόμοιο για αρκούδα. Ατρόμητος! Μάτι δεν πετάριζε, άχνα πού να βγουν. Εκείνην την στιγμήν όμως ήταν άλλος άνθρωπος... Δεν κοίταξε εμένα. Δεν κοίταξε την Παναγιά δίπλα στην φωτιά. Δεν κοίταξε τον ουρανό, τα δέντρα, ούτε καν τον Τούρκο! Το δαδί το ρημάδι. Αυτό ήταν το τελευταίο που είδε από τον τρόπο του' από το φως κρατήθηκε... Ο πιο βαρύς που ήξερα απλώς λύγισε στα ζώα του πολέμου, αυτούς τους Τούρκους. Κι αυτό που ζούμε τώρα είναι παρεμφερές πολέμου' να δεις πού 'ρθες να ρητορέψεις...

Αυτά τα χάλια είναι. Τι Έλληνες, τι Τούρκοι... Ο πόλεμος για όλους χάλια είναι. Χίλιες φορές νά 'μουν υπόδουλος στα βουνά, παρά μαχητής δίχως πατέρα. Με αυτό μεγάλωσα. Βουνό, βουνό, βουνό, λίμνη, ποτάμι, δέντρα, κυνήγι, μακριά από τα κέντρα... Δεν έγινε και τύπουτις προφανώς, η «επανάσταση» σιγάθηκε. Περνάν οι χρόνοι ογλήγορα στην κλεφτιά. Δεν κατάλαβα πότε τελικά έβγαλα γούνα,

ρυτίδες. Άνθρωποι περαστικοί, ούτε που τους θυμούμαι. Και είδα πολλές συγκρούσεις με Τούρκους, αλλ' όλες ανέλπιστες. Ελπίς... Για σας τους Ρομαντικούς είναι αυτά. Η τουλάχιστον έτσι πίστευα την ζωή μου όλη...»

Χρούτσα.

« Τί έχεις μουτσόπουλο μ' και κλαις; -Είδα την Πόλ' να καίγεται...» Άργησα πολύ να κατανοήσω το βάρος αυτού του στίχου. Το έχεις ακούσει το άσμα; Μιλά για την Άλωση της πόλεως των πόλεων, την Κωνσταντινούπολη. Την Έναρξη του Ραγιά. Μια φορά, όχι πολλούς χρόνους πριν, συγκατοίκησα με έναν άλλον κλέφτη σε μια σπηλιά της Αρκαδίας. Έτυχε να μπω εκεί κυνηγημένος από Τούρκους και με φιλοξένησε... Ψυχή ο άνθρωπος. Είχε μαζί του από παλιά ένα λάφυρο του παλιού του Οθωμανού αφέντη. Μόνον αυτό είχε πάρει. Ήταν λοιπόν ένα λαγούτο! Με χορδές εντέρινες, ωραία, ανοιχτά ξύλα και ήχο βαθύ από την Τουρκιά... Έπαιζε ολημερίς και οληνυχτίς τα κλέφτικα. Πάρα πολλά τραγούδια. Έμορφα μάλιστα, ζεστά, με άγγιζαν, δεν είχα ακούσει και πολλή μουσική στην ζωή μου έτσι κι αλλιώς... Οπότες, μια στιγμή έπιασε την λάφτα και έπαιξε τους Τρεις Καλογέρους, το άσμα τούτον που άρχισα να λέγω... Μου βγήκε η ψυχή, έφυγε, έλιωσε κι έγινε ένα με το Ελλαδικό χώμα σε μιαν όμορφη λάσπη...

Οι προγόνοι μας! Το ζήσαν τούτο! Κι εμείς τσακωνόμαστε μεταξύ μας οι κλέφτες άμα λάχει και με τους Τούρκους όταν μας την σπάνε. Κι όμως, δεν είναι λόγος αυτός να τους φάμε μόνον. Ήλθαν και μας κατέσφαξαν, μας πάτησαν και μας ανέβασαν στα όρη. Μας έφεραν τον συνεχή πόλεμο, αυτήν την αθλιότητα για την ζωή. Κι εάν θέλουμε να κάνουμε παιδιά, τι θα τους πούμε; Κυνηγάτε, ζήστε, τέσσερις αιώνες πριν σφάχτηκαν Έλληνες που θα μπορούσαν να είναι πρόγονοι τωρινών φίλων σας ή δικών μου...»

Γκουπ...

«Τέλος πάντων, ηύρα άλλο μέρος να μείνω. Μερικές πανσελήνους αργότερα βλέπω παντού τον κακό χαμό... Καμένα χωριά Τούρκων, ραγιάδες και χουριάτες στα όπλα. Έχοντας φρέσκια κι εγώ την εμπειρία του άσματος, με διέχυσε η ένωση τους αντάμωσα και βγήκαμε όλοι στην Αρκαδία... Στο κέντρο του Μοριά. Στην Τριπολιτσά. Πλήθος αγροτών και κλεφταράδων είχαν μαζευτεί έτοιμοι να μετσακάνουν... Εγώ φοβόμουν, θυμήθηκα το γέρο μου...

Κι όμως, δεν μπήκαμε κείνην την ημέρα. Είχε έλθει ο λεγόμενος Θόδωρος –θα τον ξέρεις προφανώς, ο Κολοκοτρώνης, Σέβας πολύ απέναντί του. Ήρθε και είπε να μην κάνουμε τίποτε... Να μαζευτούμε. Πέρασε και μάς ήλεγξε. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά... Όλοι με αυτοσχέδια και κανονικά όπλα. Θυμούμαι πού ‘χε περάσει και από εμένα’ με κοίταξε στα μάτια –μικρότερος από με για μερικούς χειμώνες- και είδα τη δύναμη... Τον άνθρωπο που εάν ήταν στην θέση του πατέρα μου, εμένα θα κοιτούσε, σε εμένα θα έμνεε... Κατάλαβε. ”Κουράγιο.” βγήκε από το μουστάκι του. Το βράδυ έπεσε και κοιμηθήκαμε...

Που λέει ο λόγος. Πολύ λίγοι κοιμήθηκαν και δεν ήμανε ανάμεσά τους. Βασανιζόμουν... Όλη μου η ζωή κατά του πολέμου για να καταλήξω εκεί; Να προκαλέσω και να τονώσω την μοίρα του πατέρα μου σε άλλους, ακόμη και στον εαυτό μου...; Αλλά με τραβούσε... Η εκδίκηση, η ένωση, η δόξα. Τα τρομαγμένα μάτια του πατέρα μου, η πόλ’ να καίγεται, το αίμα που θα αφήκωμε στους απογόνους... Κι όμως, δεν ήθελα! Επειδή, σιγά την ελπίδα. Είχα μείνει εκεί’ ποιος ο λόγος της πάλης για το ανεπηρέαστο... Κι έτσι το ξημέρωσα»

Τσούκ.

«Ωραία μέρα ήταν. Τα βουνά υπέροχα... Με το χάραμα αρχίσαν και πέφταν όμως συνανθρώποι ωσάν τους λύκους. Με αυτό εξεκίνησε... Πήγα κι εγώ. Σαν πώς θυμάμαι! Θυμός, ενέργεια’ θάνατος. Το γιαταγάνι στο χέρι να στομώνει πριν στερεύσει η όρεξη... Ακριβώς! Με έπιασε! Έγινε ζωο. Από τον έναν ορίζοντα στον άλλον πήγε ο ήλιος. Όλοι μαζί δεν αφήσαμε άνδρα, γυναίκα, ζωντανό. Αυτό ήμαστε...

Θυμούμαι όμως μια κραυγή... Αν ήταν η μόνη, όλη η Τριπολιτσά θα την είχε ακούσει. Μάνα ήταν... Κατέβαζα το χέρι για να τελειώνω ζωές, πήγα να κόψω άλλο ένα σώμα. Δε μου βγήκε. Παιδί μικρό ήταν και από πίσω μακρυνά η μάνα του... Με κοιτούσε έντρομο. Και η μάνα του με παρακαλούσε. Το είδα, το κοίταξα στα μάτια... Μια ζωή νέα, δίχως εμπειρίες. Κοντοστάθηκα δυο στιγμές... Με κοίταζε ωσάν εμέ που κοίταξα τους σφαγιάδες του πατρός μου! Τους παππούδες του...

”Δια την Πατρίδαν!”... Η κραυγή βγήκε από τον λαϊμό της μάνας με το δίκιο της. Και την διέκοψα και αυτήν... Τελείωσε... Μετά ενθυμούμαι τα ερείπια, τες σβησμένες φωτιές, τη σήψη, το αίμα, το λασπωμένο χρώμα δίχως τη βροχή. Κι όλο αυτό έγινε από τα

υποδείγματά σας... Τον πολιτισμό μας, Ε, παπάρια!»

Γκραπ!

«Πού βρισκόμαστε, έχεις καταλάβει; Τα τείχη γύρω μας τα βλέπεις; Τα σαπισμένα πτώματα; Τα χάλια σου; Το μουντό καιρό; Να βγάλεις τη μάσκα τους! Τούρκοι γύρω μας, ετοιμοθάνατοι Έλληνες... Όλα σκατά. Ενώ ταυτόχρονα "εμπνέουμε"...

Μετά την Τρίπολιν κανέν' φράγμα. Ο Μοριάς δικός μας. Μόνο μάχες. Δύσκολες μάχες, πολλοί νεκροί, αλλά κυρίως Αγαρηνοί. Πήραμε σβάρνα τα χουριά. Ένταση! Ρούμελη, Ήπειρος, Θεσσαλία... Όλοι. Όλοι δύσκολα χρόνια περάσαμε...

Ειλικρινά δε θυμούμαι να γεννιούνται παιδιά. Κάποιες λίγες γυναίκες υπήρχαν που είχαν ακολουθήσει πατεράδες και συντρόφους' καμιά γέννα όμως... Το είχαμε χάσει. Η έννοια της προσήλωσης ξέφυγε και μπήκε στην αποβλάκωση. Οι περισσότεροι ούτε που ήξεραν τι γίνεται. Οπλαρχηγοί οι μόνοι που απλώς σκεπτόντουσαν, οδηγούσαν και τονώναν ημάς. Κι αυτό επειδή διελέχθησαν στην μάχη, κανενός επιλογή...»

Χλάπα.

«Αργά και βασανιστικά οδηγηθήκαμε βορειοανατολικά (κακά τα ψέματα, αν σου πω ότι δεν ήξερα τόσο καλή γεωγραφία πριν την επανάσταση, θα με πιστέψεις;). Ορεινή Κορινθία, πεδινή Κορινθίτσα, συναντήσαμε τάγματα του Καραϊσκάκη στη Ρούμελη όπου περάσαμε... Μας πήγε Δυτικά, στην Αιτωλία. Ουσιαστικά πολεμούσαμε το δρόμο μας μέχρι εκείσε... Ο λόγος ήταν το Μεσολόγγι. Δεύτερη φορά πολιορκείτο μέσα στην επανάσταση, πήγαμε και βοηθήσαμε, μες το κρύο που έκανε, σε καιρό τε και ψυχή... Από τότε συμμετείχα σε δυνάμεις εκείνης της περιοχής. Οθωμανοί, Αραπάδες, Αλβανाराίοι... Έχω δει πολλά πρόσωπα.

Και αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημά μου! Είναι πολλά τα πρόσωπα... Γεννήθηκα κι έμαθα να θυμούμαι τα δέντρα στις εποχές τους, τα "γουστάρω" των ζώων, τι τρώγεται και περιοχές... Απομνημόνευση για επιβίωση. Ήρθα λοιπόν στην επανάσταση, γέρος πια, και βλέπω φάτσες... Ε, δε θυμάμαι! Δε θυμάμαι τους νέους που έχουν ψοφήσει δίπλα μου, δε θυμάμαι τον ήχο της φωνής τους όταν πρόφεραν τσι τελευταίες τους λέξεις... "Μουτ!", "Μποκ!". Αυτές τις λέξεις θυμάμαι, μαζί με τις εκφράσεις αυτών που της έλεγαν... Ετοιμοθάνατοι Αλβανοί και Τουρκαιγύπτιοι από το χέρι μου. Τόσοι

είναι που έχω καταλάβει ότι οι συγκεκριμένες λέξεις σημαίνουν "Σκατά!".»

Χλούπα.

«Είσαι μικρός. Είσαι πραγματικά νέος... Μεγάλο όνομα, μεγάλο έργο. Φαντάζεσαι εκεί που πολεμάς να έρθει ένας γέρος και να σε σκοτώσει; Η τελευταία σου λέξη να είναι αυτό που όλοι δε θέλουν και το αποβάλλουν, από τον Βασιλιά σου μέχρι την κατσίκα που τάζα μικρός...; Ξεφτίλα είναι. Όλων μας... Επειδή μάς θεωρείτε γεννημένους να γίνωμε μεγάλοι σαν τους αρχαίους προγόνους, κάνουμε κι εμείς μιαν προσπάθεια. Αλλά δεν είμαστε έτσι πια... Τέλος πάντων...

Πολλοί λένε ότι είναι άγιος αριθμός, κάποιιοι δεν ενδιαφέρονται, άλλοι λένε φαρμακερός... Εγώ αυτό που ξέρω είναι ότι τόσα προσφέρουμε όταν δε μας νοιάζει κάτι. Τρία... Η τρίτη πολιορκία του Μεσολογγίου. Αυτή η κακή τύχη που μας ηύρε όλους εδώ μέσα... Κι εσένα κι εμένα και τους γύρου μας. Σιγά-σιγά φθίνουμε, βοήθεια καμιά επιτυχημένη, τρόφιμα τέλος. Εγώ γερνώ και δεν μπορώ να σηκώσω όπλο –έχω μάθει πλέον ότι να σου πυροβολούν το δάκτυλο πονάει περισσότερο από το να σου το κόβουν, εσύ ψήνεσαι στον πυρετό, άλλοι ελπίζουν και κοιτάν τους Αγαρηνούς στα μάτια, άλλοι ήδη πεθαμένοι... Τελικά όλων μας η τελευταία λέξη θα είναι το "Σκατά"...»

Χρουπ...

«Έχω σκεφτεί πολύ. Έχω μιλήσει πολύ... Κομπολογάς και γιατρός η δουλειά μου εδώ μέσα. Κάθε βρώμικο βράδυ ωσάν κι αυτό, που δεν φαίνεται το φεγγάρι από τις ντουμανιές, το περνώ συλλογιζόμενος... Αξίζει το καταραμένο; Να αφήσουμε τα βουνά τα αγαπημένα, τα δικά μας που με τις σορούς μας ως λίπασμα φυτεύουμε; Είμαστε οι Έλληνες που θέτε...; Έχω ζήσει πολλά... Αρκετά για να μην έχω μείνει σταθερός σε απόψεις ή σε σταθερή ζωή. Λίγο-λίγο όμως γυρνώ στα παλιά...

Ο πόλεμος είναι κουράδα... Αχνιστή και καυτή, έτοιμη να σε πνίξει. Κι εάν ήμαστε αυτό που λέτε, γόνιοι τιτάνων, η ανάσα θα μας αρκούσε και δε θα πνιγόμασταν... Κι όμως, δεν το βλέπεις ότι καίγονται τα νώτα μας...; Ζώα σε έξαρσιν είμαστε και μας τελειώνει η ένταση η επιφανειακή. Τι να κάνουμε...»

«Να σταθείτε εις το ύψος υμών!» Απεκρίθη αδύναμα ο άρρωστος.

«Τυχαίον ουκ ἔστιν που σας φιλοῦν οἱ ξένοι... Που σας φιλώ εγώ. Ξεκινήσατε ευμόρφως, μοναχοί σας κυρίως... Βοήθειαν ἔχετε. Μπορεῖ εδῶ εἰς το Μεσολόγγιον να μη φτάνει... Ἀλλά επιτυγχάνετε γενικῶς. Μέχρι εδῶ ἔχετε φτάσει, παραπέρα να πάτε με την κεκτημένην ταχύτητα...»

«Τὴν ποιάν;! Βραδύναμε, δεν εἶδες; Ὡσάν το ζῶον που πεθαίνει νέο και ακμαίο... Χωρὶς να το θυμάται κανεῖς, δίχως να ἔχει πετύχει. Μόνο λίγο σάλο... Δεν εἴμαστε αυτοὶ που νομίζετε. Τούρκοι που πιστεύουν σε ἄλλον Θεό και καταπιεσμένοι εἴμαστε... Για αὐτό και ἡ ὄρεξη να σφάξουμε! Να κάνουμε τα ζωντανά, νεκρά!...»

Ὁ πιο χλωμός ἀπὸ ποτέ ξένος ενοχλήθηκε: «Ἐμπήκες εδῶ μέσα και σε παρηξήγησα... Δεν εἶσαι σαν τους ἄλλους. Λανθάνεις. Δεν γνωρίζεις το ἦθος ἄλλων... Παρέμεινες στο ὄρος!»

Χρouts.

«Και καλὰ ἔκανα! Ὅπως θὰ ἔπρεπε να κάνω και με τις επιλογές μου... Το κομπολόγι που τόσην ὥρα κοπανᾶω –χρατς χρouts- ξέρεις γιατί εἶναι κόκκινο τόσο; Αἷμα! Τόσες φορές ἔχω κουραστεῖ στις μάχες, ἔχω λιποθυμήσει στα πτώματα ἀπάνου και τις λιμνούλες αιμάτων με ὅλα μου τα υπάρχοντα... Ἐλληνότουρκο αἷμα κρατῶ στο χέρι! Κάθε φορά που σηκωνόμουν ἀπ’ τους νεκρούς αισθανόμουν και πιο ἄδειος! Λιγότερο Ἕλληνας, λιγότερο υπόδειγμα ἀνθρώπου, λιγότερο ζωντανός... Δεν αξίζει σε ἀνθρώπους σαν κι ἐμένα και τους ἄλλους Λευτεριά, ὠρέ Λόρδε μου!»

«Ουχί!» Ὁ καταβεβλημένος Βύρων πλέον εἶχε σηκωθεί και κοίταζε τον γέροντα στα μάτια ἀφ’ ὑψηλοῦ. «Δεν ομιλεῖς ορθῶς! Εἶσαι ο μόνος που τα πιστεύει αὐτά. Τόσοι χιλιάδων χρόνοι ἐπεράσανε, λόγοι και φιλόσοφοι, ηγέται τε μονάρχεις ἐμελέτησαν ἡσάς. Ὁ Δυτικός πολιτισμός οἰκοδομήθηκε ἐπὶ του δικοῦ σας... Ἴδιον αἷμα κυκλοφορεῖ εἰς τας φλέβας σας. Μόνον συ κάνεις λάθος. Ἕλληνα οὐκ εἶ!»

«Ναι, δεν εἶμαι Ἕλληνας! Ρωμιός εἶμαι! Βρωμιός... Το καταπιεσμένο θηριό δίχως αξίες, δίχως ἀνάγκες πέραν τούτης του σφαξίματος. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι ἡ προθήκη μονάχα... Κοίτα ἔξω! Πέτρες πεσμένες, τα τεῖχη γκρεμισμένα. Το ἠθικό γκρεμισμένο... Ρόκα το ἓνα κακό, ρόκα το ἄλλο, ροκανίδια ο Ἕλληνισμός! Μην πιστεύς σε αὐτόν... Πίστεψε στο αἷμα που μυρίζει και την πυρίτιδα... Το θανατικό που σε προσμένει! Ψόφα να δεις τη γλύκα! Να δεις πῶς νιώθουν ὅλοι οἱ

Έλληνες. Αυτό είναι...»

Το δάκρυ που κύλησε από το μάτι του λόρδου Βύρωνα εξατμίστηκε λόγω του πυρετού πριν το γευτεί... «Μια ζωή λάθος... Απαράδεκτον... Ύμνοι γεγραμμένοι. Άσματα... Κι εσείς εδώ να αποβιώνετε... Εξαθλιωμένοι... Δεν δέχομαι το σφάλμα. Όχι...»

«Να το δεχτείς. Τούτον είναι... Χτίζαμε και χτίζαμε, μας το γκρεμίσανε, μόνο με κομμάτια κατεστραμμένα απαντούμε... Αυτό γιατί δεν είμαστε οι ίδιοι με τους παλαιούς. Ο πόλεμος και η Τουρκιά μας άλλαξαν... Θα πεθάνουμε εμείς και οι γόννοι μας το ίδιο. Τέλος...»

Ο Βύρων λύγισε. Ντουπ!... Και αυτήν την φορά δεν αντήχησε το κομπολόι, παρά το πάτωμα με κόκκαλα μέσα σε σάρκα...

Εγώ έφυγα από το παραθύρι. Μου ήρκεσαν όσα είδα. Περπάτησα στα πέτρινα, συλλογίστηκα... Είχαν δίκιο όσοι το έλεγαν. Έπρεπε να κάνουμε έξοδο... Μιαν Έξοδο για να συμμαζέψουμε τα δικά μας που σκορπίσαμε. Να μαζέψουμε τα Συντρίμια του Ελληνισμού...

Γκέρυ Χατζή

Αναζητώντας την ευτυχία

«Ακόμα 8 είναι; Μα γιατί περνάει τόσο αργά η ώρα σήμερα;»,
είπε η μητέρα μου.

«Υποθέτω πως δεν είμαι και πολύ καλή παρέα», της απάντησα.

Γέλασε και μου είπε πως τώρα που χάλασε και η τηλεόραση δεν
είχε κάτι άλλο να κάνει. Έτσι ακριβώς έγινε αυτή η συζήτηση, το
θυμάμαι σαν να έγινε χθες. Ήταν αρχές Σεπτεμβρίου του 2001 και
εγώ διάβαζα πολύ τότε, επειδή ο πατέρας μου μού έλεγε πάντα:

«Αν δεν είσαι ανταγωνιστικός και παρακολουθείς σιωπηλά την
επιτυχία των άλλων δεν πρόκειται να πετύχεις κάτι σπουδαίο στη
ζωή σου.»

Ένωθα λοιπόν πως έπρεπε να προετοιμαστώ πολύ καλά πριν
αρχίσει το Λύκειο και γι' αυτό είχα αφοσιωθεί τόσο στο διάβασμα. Οι
καθηγητές και οι συμμαθητές μου απορούσαν πώς μια
προσωπικότητα ζωηρή σαν εμένα ταυτιζόταν με έναν άριστο
μαθητή. Μετά από αρκετά χρόνια έφτασα στο συμπέρασμα πως ίσως
όλη αυτή την ενέργεια ήθελα να την ξεδώσω κάπου και αυτό το
κάπου ήταν το σχολείο.

Άκουσα το κουδούνι του σπιτιού που χτύπησε ενώ έλυνα κάποιες
ασκήσεις μαθηματικών. Η μητέρα μου έτρεξε να ανοίξει την πόρτα
με μάτια που έλαμπαν από χαρά. Ο πατέρας μου στεκόταν στην
πόρτα με ένα τεράστιο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα και εκείνη
φορώντας ένα υπέροχο μαύρο φόρεμα τον φίλησε και γύρισαν και οι
δύο προς το μέρος μου. Με χαιρέτησαν ενώ εγώ παρακολουθούσα
την όμορφη αυτή εικόνα δύο πραγματικά ερωτευμένων και
ευτυχισμένων ανθρώπων.

13/09/01

Για άλλη μια φορά βρέθηκα σήμερα στο γραφείο του διευθυντή μα αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά, αρχικά γιατί ήμουν στο Λύκειο και ακόμα επειδή πραγματικά δεν έφταιγα εγώ. Αυτό που συνέβη όμως στο γραφείο ήταν κάτι εντελώς ανέλπιστο. Μπαίνω λοιπόν μέσα και όπως πάντα έριξα μια ματιά στο χώρο γύρω μου, εκείνο όμως που μου τράβηξε περισσότερο την προσοχή ήταν ο διευθυντής που μου χαμογελούσε. Νομίζω πως διέκρινε την αβεβαιότητα και αμηχανία στο βλέμμα μου, οπότε σταμάτησε να χαμογελάει και μου είπε να καθίσω και να του εξηγήσω τι συνέβη.

Δεν ξέρετε;

Πάντα ακούω και τις δύο πλευρές Χωμενίδη.

Το ύφος του ήταν πια εντελώς σοβαρό και το «φιλικό-τυπικό» χαμόγελο του κλασικού διευθυντή είχε πλέον σβήσει.

«Εγώ κύριε, ξέρω πως καθήκον κάθε καθηγητή είναι να απαντάει στις ερωτήσεις των μαθητών του και εγώ λοιπόν σαν μαθητής έκανα κάποιες ερωτήσεις, πάνω στο μάθημα πάντα, και απ' ό, τι φαίνεται ο καθηγητής μου μάλλον εκνευρίστηκε. Για ποιο λόγο λοιπόν βρίσκομαι εγώ στο γραφείο σας και όχι εκείνος που εκνευρίζεται από τις πολλές και ανούσιες κατά τη γνώμη του πάντα ερωτήσεις μου;»

Προς μεγάλη μου έκπληξη-καθώς γνώρισα πως είχα προσβάλει έναν καθηγητή μου- ο διευθυντής συνέχιζε να χαμογελάει αυτή τη φορά περισσότερο φιλικά παρά τυπικά και μου είπε:

«Όσον αφορά αυτό το θέμα, σε διαβεβαιώνω πως ο κ. Τσιμουρής είναι ένας άψογος καθηγητής και δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα μαζί σου, απλά λόγω του περιορισμένου χρόνου που διαθέτει ...»

Βαρέθηκα να τον ακούω να μου δικαιολογεί την απαράδεκτη συμπεριφορά του καθηγητή μου οπότε σκεφτόμουν τα δικά μου, ώσπου είπε κάτι που με έφερε πάλι στο παρόν.

«Ο λόγος όμως που ήρθες στο γραφείο δεν είναι μόνο η μικρή διαφωνία με τον καθηγητή σου. Ενημερώθηκα για τον καβγά σου με έναν από τους συμμαθητές σου που έγινε χθες και πιστεύω πως αυτό είναι το πιο ανησυχητικό, καθώς είμαστε ακόμα στην πρώτη εβδομάδα. Παρ' όλα αυτά, ομολογώ πως πρώτη φορά έρχομαι

αντιμέτωπος με μια τόσο ιδιαίτερη προσωπικότητα σαν εσένα.»

Δε μίλησα, διότι νόμιζα πως αυτό το περιστατικό δε θα είχε φτάσει μέχρι το γραφείο του διευθυντή και, αφού εγώ είχα μείνει σαστισμένος, πρόσθεσε:

«Μίλησα λοιπόν και με τους καθηγητές του Γυμνασίου σου και μου είπαν ότι είσαι ιδιαίτερα εύστροφος, αλλά έχεις ένα ελάττωμα. Είσαι αρκετά νευρικός...»

Τον διέκοψα και είπα νευριασμένος: «Μα δε γίνεται ..»

Το αυστηρό του βλέμμα με κάρφωσε και με έκανε αυτομάτως να σταματήσω και να τραβηχτώ πίσω στο κάθισμά μου. Συνέχισε:

«Δεν είναι κακό να έχουμε ελαττώματα, το θέμα είναι να μπορείς να βελτιώνεσαι και να γίνεις με τον καιρό όσο το δυνατόν καλύτερος, γι'αυτό και θα ήθελα να σου προτείνω να συναντήσεις την ψυχολόγο του σχολείου μας τώρα που είναι αρχή ακόμα, ώστε να καταφέρεις σταδιακά να μάθεις να διαχειρίζεσαι το θυμό σου.»

Αυτό πια με έκανε έξω φρενών. Πώς είναι δυνατόν ένας άνθρωπος που δε με γνωρίζει καν να μου λέει πως πρέπει να δω ψυχολόγο; Δε θα είμαι εγώ το περίεργο παιδί του σχολείου που κάνει συναντήσεις με ψυχολόγους λες και έχει προβλήματα. Και τι έγινε δηλαδή που είμαι νευρικός;

Δεν του απάντησα, απλά σηκώθηκα και κατευθύνθηκα προς την πόρτα. Πριν πιάσω το πόμολο γυρίζω και του λέω: «Αν πιστεύετε πως οι γονείς μου θα συμφωνήσουν με την πρότασή σας, σας πληροφορώ πως άδικα χάνετε τον χρόνο σας!»

Άνοιξα την πόρτα απότομα και την κοπάνησα με δύναμη πίσω μου. Βγήκα από το σχολείο και ήθελα να κάνω μια μεγάλη βόλτα και να χαθώ στις σκέψεις μου αλλά στο δρόμο διέκρινα το αυτοκίνητο της μαμάς μου και μπήκα μέσα. Μου φάνηκε περίεργο καθώς γυρίζω πάντα μόνος μου σπίτι. Αφού κάθισα μου λέει:

-Δε θα πιστέψεις τι συνέβη σήμερα!

-Ούτε εσύ...

***

Σίγουρα εκείνη την φθινοπωρινή μέρα δε θα μου πέραγε ποτέ από το μυαλό τι συνέβη μόλις έφυγα για το σχολείο. Το κουδούνι του σπιτιού χτύπησε και άνοιξε ο πατέρας μου που ετοιμαζόταν να φύγει για δουλειά. Στην πόρτα στεκόταν ένας αστυνομικός και στο δρόμο

παρκαρισμένο ένα περιπολικό. Εκείνη την ημέρα πήραν τον πατέρα μου για κατάθεση στο τμήμα, διότι ο διευθυντής της εταιρίας στην οποία υποδιευθυντής ήταν ο πατέρας μου, αγνοείται εδώ και τέσσερις μέρες. Ο πατέρας μου ξεμπέρδεψε πιο σύντομα από τους άλλους υπαλλήλους, καθώς το βράδυ που χάθηκαν τα ίχνη του διευθυντή βρισκόταν στο ραντεβού με τη μητέρα μου για την επέτειό τους. Οι φωτογραφίες που είχε μάλιστα από το δείπνο και η μαρτυρική κατάθεση της μητέρας μου έδειχναν πως ο πατέρας μου δεν είχε καμία σχέση με την υπόθεση.

Παρ' όλα αυτά, οι γείτονες δεν έχασαν ευκαιρία να ρωτήσουν γιατί ένα περιπολικό πήρε τον γνωστό κύριο Χωμενίδη σήμερα το πρωί. Ο πατέρας μου -ευγενικός όπως πάντα – εξηγούσε υπομονετικά σε όλους πως ήταν μια «τυπική» κατάθεση που έπρεπε να δώσει για το περιστατικό που πλέον όλοι γνώριζαν. Ήταν επιτυχημένος και πολύ αγαπημένος στον Δήμο, καθώς επρόκειτο να βάλει υποψηφιότητα στις επόμενες δημοτικές εκλογές και όπως φαινόταν, οι πιθανότητες να κερδίσει ήταν μεγάλες.

***

15/09/01

Πώς γίνεται οι ίδιοι μου οι γονείς να συμφώνησαν με την πρόταση του διευθυντή; Ακόμα δεν μπήκα καλά καλά στο σχολείο και τώρα όλοι θα με ξέρουν σαν το παιδί που συναντάει την ψυχολόγο του σχολείου κάθε εβδομάδα. Υπό διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσα να επιμείνω και να πείσω τους γονείς μου να μην πάω, αλλά ο μπαμπάς μετά το περιστατικό με την αστυνομία είναι μες τα νεύρα, διότι έχει όλες τις ευθύνες της εταιρίας πάνω του. Δεν χωράει λοιπόν κουβέντα στο θέμα και έτσι αύριο μετά το σχολείο θα συναντήσω την ψυχολόγο μου.

***

Όταν είσαι έφηβος δεν έχεις αποκτήσει ακόμα την ικανότητα να αναγνωρίζεις -και πόσο μάλλον να εκτιμάς- τα «καλά» που κάνουν οι άλλοι για σένα αλλά αντιθέτως επικεντρώνεσαι συνεχώς στα αρνητικά.

«Καλησπέρα Δημήτρη Χωμενίδη! Πέρασε μέσα και

βολέψου.»», μου είπε η ψυχολόγος του σχολείου, μια νέα γυναίκα με ένα χαμόγελο στα χείλη και μια πολύ καλή διάθεση που ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τη δική μου.

-Λοιπόν, αρχικά ας γνωριστούμε. Εγώ είμαι η Έφη Αδαλόγλου, η ψυχολόγος του σχολείου. Σκέφτηκα έτσι για αρχή να σου κάνω μια ερώτηση. Ποιο είναι το πιο συναρπαστικό γεγονός που έχει συμβεί στη ζωή σου; Κάτι που έκανες και θα θυμάσαι για πάντα;

-Δεν ξέρω.

-Πάρε το χρόνο σου, σκέψου και πες μου όταν νιώσεις έτοιμος.

-Δε νομίζω ότι έχει συμβεί κάτι τρομερό μέχρι τώρα στη ζωή μου, είπα κοιτώντας το πάτωμα.

-Έχεις κάποιο χόμπυ;

-Όχι, παλιά έπαιζα μπάσκετ αλλά δεν έχω πια χρόνο για τέτοια.

-Γιατί το λες αυτό;

-Επειδή τώρα είμαι στο Λύκειο, έχω πολλές υποχρεώσεις και δεν έχω χρόνο να ασχοληθώ με κάποιο άθλημα. Ούτε έχω χρόνο να συζητάω για τρομερά γεγονότα που έχουν συμβεί στη ζωή μου και τις δραστηριότητές μου στο Δημοτικό.

-Είναι η αρχή μιας συζήτησης για να γνωριστούμε και να μπορέσεις να βγάλεις από μέσα σου όσα νιώθεις.

- Και πιστεύετε πραγματικά πως θα «ανοιχτώ» σε μια άγνωστη γυναίκα σε έναν χώρο που μου έχουν επιβάλει να είμαι, άνθρωποι που πρόλαβαν να με χαρακτηρίσουν πριν καν με γνωρίσουν;

-Εγώ δε σε πιέζω να είσαι εδώ, αν δε νιώθεις την ανάγκη να μιλήσεις με κάποιον μπορείς να φύγεις, αλλά η συσσώρευση των συναισθημάτων οδηγεί σε ξεσπάσματα θυμού. Είναι όμως στο χέρι σου να αλλάξεις.

***

16/09/01

Όταν έφυγα από το γραφείο της ψυχολόγου ένιωθα πολύ πιεσμένος και για κάποιο λόγο στο δρόμο τα μάτια μου βούρκωσαν και ένιωσα ξανά την ανάγκη να περπατήσω και να

σκεφτώ. Νιώθω θυμωμένος με τον εαυτό μου που αυτή η συνάντηση, αυτή η γυναίκα, με φόρτισε τόσο συναισθηματικά. Ίσως όμως να έχει και δίκιο. Δεν είναι το ίδιο να γράφω το πώς νιώθω σε ένα σημειωματάριο και το ίδιο να μιλάω με έναν άνθρωπο που φάνηκε πραγματικά πρόθυμος να με ακούσει. Από την άλλη όμως, όλοι οι συμμαθητές μου έχουν μάθει πως πηγαίνω στην ψυχολόγο και πιστεύω πως αυτός είναι ο λόγος που με έχουν περιθωριοποιήσει κάπως, παρόλο που κανείς τους δε μου το έχει πει ξεκάθαρα. Όχι, δε θα ξαναπάω...

***

Ενώ έγραφα τα παραπάνω, είχα καθίσει στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας σε μια έρημη γειτονιά. Πήγαινα συχνά εκεί για να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου και αυτό έκανα και εκείνη την μέρα, μέχρι που είδα κάτι που με μπέρδεψε ακόμη περισσότερο. Αντίκρισα τον πατέρα μου λίγα μέτρα μακριά να δίνει χρήματα σε έναν νεαρό άνδρα. Ξαφνιάστηκα και αυθόρμητα σηκώθηκα, αλλά κάτι με τράβηξε πίσω. Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που με σταμάτησε από το να ρωτήσω τον πατέρα μου τι συμβαίνει. Μπορεί να ήταν οι αμφιλεγόμενες σκέψεις μου, ίσως και η άσχημη κατάσταση που ήδη βρισκόμουν. Ο πατέρας μου είχε πλέον φύγει, το ίδιο και ο άντρας που πήρε τα χρήματα και στο μυαλό μου γεννιόντουσαν όλο και περισσότερες ερωτήσεις. «Τι σχέση έχει ο πατέρας μου με αυτόν τον άνδρα σε μια απομακρυσμένη γειτονιά;», «Δε θα έπρεπε να είναι στη δουλειά τέτοια ώρα;», «Τι κρύβει;»

Δεν άντεξα, έβγαλα το κινητό μου από την τσέπη μου και τον πήρα τηλέφωνο. Όταν όμως τον ρώτησα πού είναι μου είτε πως ήταν στη δουλειά και πως θα αργήσει να γυρίσει σπίτι. Δεν του είπα λέξη για όσα είχα δει. Αν το είχα κάνει, τα πράγματα ίσως θα είχαν πάρει άλλη τροπή.

***

20/09/01

Από τότε που είδα τον μπαμπά σε εκείνη τη γειτονιά, αποφεύγω την παραμικρή συζήτηση μαζί του. Βέβαια δε μου έδινε ποτέ τόσο χρόνο, οπότε δεν πρόσεξε την περίεργη

συμπεριφορά μου και η μέρα κυλούσε ήσυχα και κανονικά, μέχρι που χτύπησε το κουδούνι και ήταν ξανά η αστυνομία. Είχα σαστίσει, ο μπαμπάς από την άλλη απόλυτα ψύχραιμος τους ακολούθησε και η στάση της μαμάς μου ήταν ανάλογη. Κανείς όμως δεν ήξερε πως εγώ γνώριζα για το περιστατικό με τον μπαμπά και τον άγνωστο άνδρα. Άλλα στην πραγματικότητα ούτε εγώ γνωρίζω τι ακριβώς συμβαίνει.

***

Το επόμενο πρωί ο πατέρας μου δεν είχε γυρίσει ακόμα από το τμήμα. Θυμάμαι τη μητέρα μου να λέει: «Θα υπάρξουν επιπλοκές, αλλά θα γυρίσει σίγουρα μέχρι το μεσημέρι.» Προσπαθούσε να φανεί ψύχραιμη αλλά δεν ήταν. Ήθελα να της μιλήσω για ό,τι ήξερα, αλλά έτσι όπως την είδα δίστασα.

Μετά το σχολείο είχα συνάντηση με την ψυχολόγο μου και δεν είχα καμία όρεξη να μου κάνει ξανά τις ερωτήσεις της. Όταν τη συνάντησα όμως μου εξήγησε πως ήθελε απλά να με βοηθήσει, καθώς πίστευε πως θα μπορούσα να εκμεταλλευτώ σωστά την ενέργεια που είχα αν συνέχιζα τις συναντήσεις μαζί της.

Εκείνη τη στιγμή δεν ξέρω τι με ώθησε- το γεγονός ότι ήμουν ψυχολογικά φορτισμένος από το περιστατικό με τον πατέρα μου ή ότι αυτή η «άγνωστη» γυναίκα με έκανε να νιώσω οικεία- στο να της μιλήσω για το τι συνέβαινε στο σπίτι μου. Της τα είπα όλα. Το βλέμμα της έδειχνε πραγματικό ενδιαφέρον και με έκανε να συνεχίσω. Θυμάμαι το δισταγμό που είχα πριν αρχίσω τη συζήτηση και εκείνο το γλυκόπικρο συναίσθημα όταν τελείωσα την ιστορία μου. Από τη μια ένιωσα ανακούφιση, από την άλλη δεν γνώριζα εάν είχα κάνει το σωστό.

***

24/09/01

Η κ. Αδαλόγλου έχει δίκιο, ο πατέρας μου λείπει εδώ και 4 μέρες από το σπίτι, για να τον κρατάνε στο τμήμα κάτι δυσάρεστο πρέπει να έχει συμβεί και ο μόνος που γνωρίζει κάτι ύποπτο είμαι εγώ. Θα μιλήσω στη μαμά.

Μπαίνω στο σπίτι και τη βρίσκω να στέκεται δίπλα στο

παράθυρο σαν να περίμενε κάποιον. Ήταν αρκετά διαφορετική, τα μάτια της ήταν κόκκινα και πρησμένα και το πρόσωπό της χλωμό. Δε θα είχε κοιμηθεί για ένα ακόμα βράδυ. Τη ρώτησα τι συμβαίνει, αλλά δε μου απάντησε, γύρισε ξανά προς το παράθυρο. Ακουγόταν μόνο ο ήχος της τηλεόρασης.

-Μαμά, πρέπει να σου μιλήσω.

-Άκου, το ξέρω πως αυτή η κατάσταση σε έχει ταραξεί, αλλά μην ανησυχείς, θα γυρίσει σύντομα ο πατέρας σου.

-Είδα πριν περίπου δύο εβδομάδες τον μπαμπά σε μια απόμερη γειτονιά να δίνει χρήματα σε έναν άντρα.

Με κοίταξε με ένα βλέμμα προβληματισμένο.

-Τι λες; Και τι έκανες εσύ σε μια απόμερη γειτονιά; Και ο μπαμπάς σου... Δε θα είδες καλά. Πόσες φορές σου έχω πει...

-Το θέμα δεν είμαι εγώ, το θέμα είναι ο μπαμπάς, ο οποίος ήταν εκεί. Είμαι σίγουρος, το είδα να δίνει μετρητά σε ένα νεαρό. Τον πήρα και τηλέφωνο και μου είπε ψέματα πως ήταν στη δουλειά. Και ζητάω τη βοήθειά σου, γιατί δεν ξέρω αν πρέπει να πάω στο τμήμα ή αν...

- Δεν πρόκειται να κάνεις τίποτα. Ο μπαμπάς σου πρόκειται να γίνει διευθυντής της εταιρίας και δήμαρχος και εσύ λες πως θα πας να καταθέσεις εναντίον του; Ο λόγος που δεν έχει γυρίσει ακόμα σπίτι είναι οι αυξημένες υποχρεώσεις. Ο πρώην διευθυντής βρέθηκε νεκρός. Με πήρε η αστυνομία το πρωί και μου είπε πως ο μπαμπάς σου είναι αρμόδιος για όλους τους υπαλλήλους και τα γραφειοκρατικά θέματα, γι' αυτό τον κρατάνε ακόμα. Τώρα βγάλε από το μυαλό σου τις πονηρές σκέψεις και επικεντρώσου στα μαθήματά σου!

Επικράτησε απόλυτη σιωπή στο σαλόνι και ένα χάος στο μυαλό μου.

***

Γύριζα από την εβδομαδιαία συνάντηση με την κ. Αδαλόγλου. Είχα αρχίσει να τη συμπαθώ, απλά εκείνο τον καιρό δεν το είχα συνειδητοποιήσει, καθώς πολλά ήταν αυτά που συνέβαιναν στη

ζωή μου. Και όταν είσαι αναστατωμένος ψυχικά είναι πάρα πολύ δύσκολο να εκτιμήσεις τα θετικά, αφού είσαι προσηλωμένος στα αρνητικά και σε ερωτήματα όπως, «Γιατί σε μένα;»

Με συμβούλεψε να συζητήσω άλλη μια φορά με τη μητέρα μου το θέμα και αν δεν οδηγούσε πουθενά θα με πήγαινε η ίδια στο τμήμα να μιλήσω με τον πατέρα μου.

Σε όλη τη διαδρομή προς το σπίτι προσπαθούσα να σκεφτώ πώς να ξεκινήσω ξανά την συζήτηση – δεν ήμουν άλλωστε και πολύ εξωστρεφής- αλλά το μόνο που σκεφτόμουν ήταν το πόσο άτυχος ήμουν. Ή γιατί να μην έχω και εγώ μια φυσιολογική ζωή όπως όλα τα παιδιά της ηλικίας μου. Στη συνέχεια φαντάστηκα πώς θα ήταν η ζωή μου αν δεν είχαν συμβεί όλα αυτά και, ενώ είχα αποκοπεί από τον έξω κόσμο και είχα χαθεί στις μπερδεμένες σαν κουβάρι σκέψεις μου, δεν παρατήρησα το αυτοκίνητο που φρέναρε απότομα δίπλα μου. Ταραγμένος, αντιλαμβάνομαι πως βρίσκομαι στη γειτονιά μου και πως το αυτοκίνητο αυτό ήταν ένα περιπολικό. Ένωσα πολύ αφελής και απλά πέρασα στο πεζοδρόμιο. Κατευθύνθηκα προς το σπίτι μου και παρατήρησα το περιπολικό να χάνεται στο δρόμο που οδηγούσε στη λεωφόρο. Για άλλη μια φορά χάθηκα στις σκέψεις μου.

***

01/10/01

Χτύπησα το κουδούνι πάνω από τρεις φορές. Μάλλον δε θα είναι σπίτι σκέφτηκα. Πριν βγάλω τα κλειδιά μου, ανοίγει η πόρτα και βλέπω την μαμά που έτρεμε. Αφού την ηρέμησα κάπως, της ζήτησα να μου εξηγήσει τι συνέβη. Μου είπε με αναφιλητά πως ήρθαν δύο αστυνομικοί πριν μόλις λίγα λεπτά και την ενημέρωσαν πως η καθυστέρηση του μπαμπα οφείλεται στην πραγματικότητα στο γεγονός ότι τις προάλλες βρέθηκε ένα τεράστιο ποσό κρυμμένο στην εταιρία. Έψαξαν και στο σπίτι μας, καθώς οι υποψίες στρέφονται πλέον σε όλους, αλλά δε βρήκαν τίποτα.

-Τώρα πρέπει να ηρεμήσω, να κάνω ένα μπάνιο και να πάω στο τμήμα.

-Πρέπει να έρθω και εγώ.

-Δε νομίζω να έχεις σκοπό να μιλήσεις για ό,τι είδες τις

προάλλες!

-Αφού είναι φανερό! Ο μπαμπάς έχει μπλέξει και...

-Ο, τι και να έχει γίνει με τον πατέρα σου, εγώ θα τον προστατεύσω, γιατί ξέρω πως υπάρχει μια λογική εξήγηση πίσω από όλα αυτά που συμβαίνουν.

-Μαμά, τον ίδιο μήνα αγνοείται μυστηριωδώς το αφεντικό του μπαμπά και ύστερα βρίσκεται νεκρός, ο μπαμπάς λείπει πολλά βράδια από το σπίτι, ανταλλάσσει χρήματα με αγνώστους σε απομακρυσμένα μέρη και τώρα υπάρχει περίπτωση να του ανήκει ένα μεγάλο ποσό που βρέθηκε κρυμμένο στο γραφείο. Πιστεύεις πως όλα αυτά τα γεγονότα δε θα μπορούσαν να συνδέονται μεταξύ τους;

Πριν προλάβει να απαντήσει η μητέρα μου, ακούστηκε ο ήχος της τηλεόρασης, ήταν το έκτακτο δελτίο ειδήσεων. Η ιστορία με τα χρήματα που βρέθηκαν στην εταιρία και οι ενοχοποιητικές καταθέσεις εναντίον του μπαμπά ήταν πλέον γνωστά σε όλους.

Έτρεξε να βρει τα κλειδιά του αυτοκινήτου στο υπνοδωμάτιό της και εγώ είχα μείνει άφωνος να παρακολουθώ το δελτίο, ώσπου ένας δυνατός θόρυβος ακούστηκε από το διάδρομο. Με ταρακούνησε και έτρεξα προς τα εκεί. Βλέπω τη μαμά στο τέλος του διαδρόμου να κείτεται στο έδαφος. Πλησιάζω τρομαγμένος. Το αίμα εξαπλωνόταν, ώσπου ακούμπησε τα πόδια μου, ενώ από το μπάνιο δίπλα ακουγόταν η βρύση που έτρεχε. Το νερό είχε ξεχειλίσει. Κάλεσα το ασθενοφόρο μα ήταν μάλλον αργά.

***

Το ασθενοφόρο πήρε τη μητέρα μου και αφού έμεινα μέχρι αργά το βράδυ εκεί μόνος μου να περιμένω με ελάχιστες ελπίδες πως κάτι θα αλλάξει προς το καλύτερο, μου ανακοίνωσαν πως πέθανε από αιμορραγία. Η μητέρα μου ήταν νεκρή.

Δύο αστυνομικοί με πήγαν στο αστυνομικό τμήμα και εκεί είδα τον πατέρα μου μετά από τόσες μέρες. Μόλις τον αντίκρισα ένιωσα οργή να με κατακλύζει. Ένιωθα πως ήταν υπαίτιος του θανάτου της μητέρας μου και όλων των δυσκολιών που περάσαμε. Δεν είπα λέξη. Ούτε εκείνος. Σηκώθηκα και βγήκα από το επισκεπτήριο και ζήτησα από τον αστυνομικό που βρισκόταν έξω αν θα μπορούσα να δώσω μια κατάθεση εναντίον του πατέρα μου.

Ξαφνιασμένος μου είπε να περιμένω μέχρι να με φωνάξουν. Περίμενα λοιπόν έξω και είχα ανάγκη από κάποια συμπαράσταση, ήμουν σε ένα χώρο γεμάτο ξένους ανθρώπους. Έτσι κάλεσα την κ. Αδαλόγλου η οποία ήρθε αμέσως.

Πριν μπω για κατάθεση μίλησα μαζί της και ένιωσα πολύ καλύτερα. Πλέον ήμουν σίγουρος πως θα έκανα το σωστό. Αν και ομολογώ πως ένιωθα οργή και κανένα θαυμασμό πια για τον πατέρα μου, ο λόγος που μίλησα στους αστυνομικούς για το περιστατικό δεν ήταν λόγω της απογοήτευσης που ένιωθα, αλλά πολύ περισσότερο επειδή ήθελα να κάνω κάτι δίκαιο.

Ο πατέρας μου καταδικάστηκε για 20 χρόνια. Ο άντρας που είχε πάρει την ημέρα εκείνη τα χρήματα από τον πατέρα μου ήταν ο ίδιος που είχε σκοτώσει τον διευθυντή της εταιρίας έπειτα από εντολή του πατέρα μου. Τα χρήματα που βρέθηκαν κρυμμένα στην εταιρία ήταν και αυτά του πατέρα μου. Τα είχε κερδίσει στο καζίνο και με αυτά θα πλήρωνε για την εκτέλεση της δολοφονίας του αφεντικού του και για για τη μελλοντική διαχείριση της εταιρίας από τον ίδιο. Άλλωστε αυτός ήταν ο λόγος που ήθελε να φύγει από τη μέση ο πρώην διευθυντής.

Η απληστία του λοιπόν τον καταδίκασε 20 χρόνια και στέρησε από εκείνον όχι μόνο τις υπέρτατες φιλοδοξίες του, να γίνει διευθυντής μια μεγάλης εταιρίας και δήμαρχος, αλλά και κυρίως την οικογένειά του.

Την κηδεμονία μου μέχρι να ενηλικιωθώ την ανέλαβε η αδελφή της μητέρας μου που την εκτιμώ ιδιαίτερα. Με την κ. Αδαλόγλου ένιωσα την ανάγκη να περνάω περισσότερο χρόνο απ' ό, τι διαρκούσαν οι συνεδρίες και έτσι τη συναντούσα τρεις φορές την εβδομάδα. Ήταν εκείνη που με έκανε να ξεπεράσω το θάνατο της μητέρας μου, τη φυλάκιση και προδοσία του πατέρα μου και να ξεκινήσω σπουδές στην ψυχολογία.

Τώρα ζω σε μια ήσυχη κωμόπολη με τη γυναίκα και τα παιδιά μου, βοηθάω ανθρώπους να διαχειρίζονται να συναισθήματά τους και το πιο σημαντικό είναι πως είμαι σίγουρος πως πέτυχα στη ζωή μου. Όχι με τον τρόπο που μου δίδαξε ο πατέρας μου. Καμία σχέση. Η επιτυχία για μένα δεν είναι οι σπουδές, το εισόδημα και τα πολυτελή αμάξια. Η αλήθεια είναι πως μέσα από δυσκολίες και θυσίες έρχεται η ευτυχία. Δεν ξέρω τι θα είχε γίνει εάν ο πατέρας μου δεν είχε

μπλέξει, ίσως να ήμουν δήμαρχος και επιχειρηματίας, ένα πιστό αντίγραφο του. Ίσως να μην είχα χάσει τη μητέρα μου, ίσως να ήμουν πιο «πετυχημένος», αλλά σίγουρα δε θα ήμουν πραγματικά ευτυχισμένος.

Οδυσσέας Ψαρράς

Οι ακρίδες

Σημειώσεις του συγγραφέα:

Το διήγημα περιέχει αγγλικές (αμερικάνικες) λέξεις και έννοιες, καθώς διαδραματίζεται στην Αμερική (οι τοποθεσίες παρ' όλα αυτά είναι φανταστικές). Οι επεξηγήσεις τους παρακάτω:

Γερο σμόουκι: (old smokey), το όνομα του βουνού, σημαίνει ο γέρος καπνιστής.

Hayville: κυριολεκτικά, η πόλη του αχύρου.

American football: (Αναφέρεται ως football στο διήγημα): προσφιλές άθλημα στην Αμερική, γνωστό σε εμάς ως αμερικάνικο ποδόσφαιρο.

NFL: το επαγγελματικό πρωτάθλημα «α' κατηγορίας» του αμερικάνικου ποδοσφαίρου.

Quarterback: θέση στο αμερικάνικο ποδόσφαιρο. Είναι ο οργανωτής του παιχνιδιού και θεωρείται ο σημαντικότερος παίκτης της ομάδας.

«αυθεντικό γάντι από παιχνίδι των dodgers»: οι dodgers είναι ομάδα του μπέιζμπολ από τις πιο διάσημες στην Αμερική και το επίσημο γάντι που χρησιμοποιείται στα παιχνίδια ειδικά από διάσημες ομάδες είναι συλλεκτικό.

Darts: τα «βελάκια», γνωστό παιχνίδι σε μπαρ.

«Κάποτε ήξερα

Το χρώμα και την πέτρα

Και ήρθαν τα στάχυα

Και το τσιμέντο

Και το ούισκι

Και τώρα εγώ και οι άνθρωποί μου

Κλαίμε

Αλλά τα δάκρυα δε φαίνονται

Όταν βρίσκεσαι κάτω από τη γη»

Ένας κόκκινος δίσκος άρχισε να ξεπροβάλει από την κορυφή του γέρο-Σμόουκι, ρίχνοντας κάθετους καταρράκτες φωτός, κάνοντας το βουνό βαθύ κόκκινο. Οι κάτοικοι της κοιλάδας το αποκαλούσαν «ο διπρόσωπος Σμόουκι». Τη νύχτα μεταμορφωνόταν σε ένα σκοτεινό γαλαζωπό όγκο και ξεχώριζε από τον κατάμαυρο ουρανό μόνο με μια ελάχιστα πιο ελαφριά απόχρωση του μπλε. Τη μέρα, το φως της αυγής έκανε το βουνό έναν φιλικό κοκκινογένη γίγαντα που κατόπτρευε από ψηλά και τον χειμώνα λαμπύριζε με τα χιόνια του στη κορυφή, σαν κορώνα. Ο γέρο Σμόουκι ήταν ο βασιλιάς της κοιλάδας.

Οι ακτίδες του ήλιου προχώρησαν δρασκελίζοντας, κατεβαίνοντας τους πρόποδες του βουνού μέσα από το δάσος που το ακολουθούσε, και τα πρώτα πουλιά με τα κοραλένια τους τιτιβίσματα κινούσαν τον τροχό της μέρας καθώς αυτή ξεκινούσε.

Ο ήλιος έφτασε γρήγορα την κοιλάδα, αγγίζοντας το χρυσαφί στάχυ που ήδη σκιρτούσε με τα φυσήματα του πρωινού αέρα, την ανάσα του βουνού, και κοκκινίζοντας τους ξύλινους τοίχους των αγροικιών. Φέρνοντας βόλτες γύρω από τα σιλό και παίζοντας με τον αέρα, το φως πέρασε τα χωράφια και άρχισε να ζωντανεύει την πόλη, η οποία όμως δεν κοιμόταν ποτέ και ήδη είχε πιάσει δουλειά στους δικούς της ρυθμούς.

***

Ο Τόμας Γκούντγουικ ήταν ένας χαρούμενος άνθρωπος. Είχε το χωράφι του, μερικές αγελάδες, ένα vintage ford escort, ένα αυθεντικό γάντι από παιχνίδι των dodgers, έναν γιο αστέρι του football, το βραβείο πρώτης θέσης στο τουρνουά darts στο μπαρ του Ο' Μάλεου και τη γυναίκα του.

Ένας κάτοικος-υπόδειγμα της hayville, ο Τομ είχε παρατήσει το σχολείο λόγω μίας απρόσμενης εγκυμοσύνης, που κατέληξε στη γέννηση ενός ασυναγώνιστου quarterback, που αν συνέχιζε με αυτούς τους ρυθμούς σίγουρα θα έφτανε να παίξει στο NFL, και αποφάσισε να ασχοληθεί για την υπόλοιπη ζωή του με τα στάχια του.

Ενεργό μέλος της κοινότητας, ο λόγος του είχε σχεδόν την ίδια βαρύτητα με του δημάρχου και τον σέβονταν ιδιαίτερα.

Ένας τέτοιος άνθρωπος λοιπόν, αφού είχε ολοκληρώσει τις

επίπονες και κοπιαστικές αγροτικές εργασίες μιας ολόκληρης εβδομάδας, δεν μπορούσε παρά να γυαλίσει το αμάξι του και να κατέβει για δουλειές και έναν πρωινό ιρλανδικό καφέ στη πόλη.

***

Στο τρίπτυχο της ελαφρώς γκρίζας πόλης, των χρυσών σταχυών και του βαθυπράσινου δάσους που όριζαν την κοιλάδα, ξεχώριζε μια γαλαζωπή κηλίδα χωμένη βαθιά μες στα δέντρα. Η στρογγυλή, παγωμένη, ακόμα και μεσοκαλόκαιρα, λίμνη του ξυλοκόπου δέσποζε σε ένα πλατύ ξέφωτο, περιτριγυρισμένη από ένα τείχος από πανύψηλα δέντρα που σαν φρουροί την σκέπαζαν με τις σκιές τους.

Ο Αντριου Γκούντγουικ καθόταν στην άκρη της λίμνης κοιτώντας το φως να λαμπυρίζει στον πάγο, συλλογιζόμενος. Δίπλα του, κοιμισμένη και ξαπλωμένη, η Αμάντα Σέλλερς. Η νύχτα που μόλις είχε περάσει ήταν μια όμορφη νύχτα και οποιοσδήποτε άνθρωπος θα μπορούσε να ξυπνήσει χαρούμενος ένα πρωινό που ακολουθεί μία όμορφη νύχτα. Ο Αντριου Γκούντγουικ όμως δεν ήταν χαρούμενος.

Η ζωή του ήταν...δεδομένη. Ήταν πολύ ψηλός, γυμνασμένος, τα μάτια του πολύ γαλανά. Το πρόσωπο του γεωμετρικό, τέλειο. Είχε πάντοτε την εύνοια και τη συμπάθεια όλων, ιδιαίτερα των κοριτσιών. Ήταν ο πιο γρήγορος, ο πιο έξυπνος, ο πιο ώριμος και συνετός από τους συνομηλίκους του. Βοηθούσε στην πόλη, βοηθούσε τον πατέρα του στο χωράφι, όλοι μαζεύονταν να δουν τους αγώνες του. Ήταν ο ήρωας της μικρής hayville.

Αλλα παιδιά θα ονειρεύονταν να είναι στη θέση του. Ο Μπράντ Σόμερς θα έδινε τα πάντα για να γίνει ο βασικός quarterback. Ο Λόγκαν Πάουελ, για να έχει την προσοχή των κοριτσιών.

Αλλά ο Αντριου εκείνο το ξημέρωμα, καθισμένος στο χορτάρι δίπλα στη λίμνη του ξυλοκόπου, συνειδητοποίησε πως δεν ήταν ευτυχισμένος. Δεν ήταν καν χαρούμενος. Ήταν, για την ακρίβεια, εγκλωβισμένος.

***

Καθώς ο ήλιος είχε πλέον ανέβει πάνω από τον γέρο-Σμόουκι και κοιτάζε την κοιλάδα από ψηλά, φωτίστηκε και το αγρόκτημα του

Τζόναθαν Μπρουκς. Το τελευταίο αγρόκτημα της κοιλάδας, στα σύνορα με τα μπλε βουνά και τον εθνικό αυτοκινητόδρομο. Είχε χτίσει την αγροικία του απομονωμένος από τους υπόλοιπους. Μελετούσε αφοσιωμένα τον ινδιάνικο τρόπο ζωής και φήμες κυκλοφορούσαν κατά καιρούς ότι έκανε παράξενες τελετουργίες. Εμφανιζόταν σπάνια στην πόλη και μόνο για να προμηθευτεί τα απολύτως απαραίτητα.

Αυτό το πρωινό όμως κάτι ήταν διαφορετικό. Όπως ήταν και η προηγούμενη νύχτα του. Κάτι τον είχε εμποδίσει να κοιμηθεί και περίμενε το πρώτο φως. Αμέσως μόλις είδε την πρώτη ακτίδα, σηκώθηκε. Άνοιξε την πόρτα της αγροικίας και κοίταξε τα βουνά. Έμεινε εκεί ακίνητος, ίσιος σαν δέντρο, για ώρα. Ξαφνικά άρχισε να τρέχει, μπήκε στο τζιπ του και έφυγε όσο γρηγορότερα μπορούσε για την πόλη.

-

«Πότε λες να φτάνουμε;»

«Σύντομα.»

«Έχει τροφή εκεί που πάμε;»

«Πολλή.»

«Γιατί συγκαλέστηκε το σμήνος;»

«Κανείς δεν ξέρει, ήταν οδηγία των ανώτερων αρχόντων»

«Θα μάθουμε»

«Ναι»

-

***

Το μπαρ του Ο'Μάλεου είχε μια πολύ μεγάλη ιστορία. Ο ξύλινος πάγκος του, τα στρογγυλά τραπέζια και το πιάνο θύμιζαν σαλούν της άγριας Δύσης. Μέσα εκεί, στα στριφογυρίσματα του καπνού και στη γλυκιά γεύση του ποτού, όλοι οι άντρες της hayville βρίσκονταν και οι ξεχωριστές ιστορίες τους μπλέκονταν με γέλια, καμιά φορά σοβαρότητα και ενίοτε καβγάδες.

Η γενιά του Ο' Μάλεου, οι μόνοι ιρλανδοί της hayville, περήφανοι μπάρμεν, σέρβιραν πίσω από την μπάρα, επόπτες των λόγων που οδήγησαν τους πελάτες τους σε αυτούς. Σέρβιραν το καλύτερο ουίσκι που έχεις πιεί.

Σήμερα το πρωί, τα παράθυρα ήταν κλειστά εκτός από ένα, και

μόνο μια ακτίδα ήλιου έπεφτε στο μπαρ διαγράφοντας μια πορεία από το παράθυρο ως το ράφι με τα ποτά. Μέσα, οι γνωστοί ξενύχτηδες της τελευταίας νύχτας, ο Σάμπιαν, ο Τζόνσον και η Μάριον. Ο Ο'Μάλεου τους ήξερε τόσο καλά που πλέον εμπιστευόταν να κλείνει το μαγαζί με αυτούς μέσα. Ήταν άκακοι. Πολύ απασχολημένοι με τα δικά τους βάσανα για να βασανίσουν κάποιον άλλον.

Τα κλειδιά πάνω στην πόρτα κουδούνισαν και ο Ράιλι Ο' Μάλεου μπήκε στο μπαρ του. Φορούσε, όπως πρόσταζε η παράδοση, το χαρακτηριστικό άσπρο πουκάμισο και μαύρο γιλέκο. Εύπνησε γλυκά τη Μάριον που κοιμόταν στο πάτωμα λίγο μπροστά από την πόρτα, έριξε ένα ποτήρι νερό στον Σάμπιαν και κουβάλησε τον Τζόνσον έξω.

Μερικές φορές τους λυπόταν. Δεν είχε κάποιο λόγο να εκνευρίζεται. Η Μάριον, 40 χρονών, ανύπαντρη, ζούσε κάνοντας μικροδουλειές και θελήματα. Ήταν πολύ αγαθή και ευγενική, αλλά όχι πολύ έξυπνη. Το μόνο που ήξερε πλέον ήταν να τριγυρνάει στα μαγαζιά της πόλης μπας και της αναθέσουν καμιά δουλειά να βγάλει μερικά δολάρια, που σίγουρα θα ξόδευε στο μπαρ. Όλοι την ήξεραν και την χαιρετούσαν, προσπαθούσαν να της μιλάνε, να δείχνουν ενδιαφέρον, αλλά κατά βάθος απλά την λυπούνταν. Παρ' όλη την αφέλειά της, αυτό μάλλον πλέον το καταλάβαινε.

Ο Τζόνσον είχε πολεμήσει. Δεν ήταν ο κλασικός βετεράνος πολέμου. Ήταν ένας άνθρωπος διαλυμένος. Αλλά ποιος θα μπορούσε να τον κατηγορήσει; Όταν κατατάχτηκε, ίσως επειδή ο πατέρας του τον ανάγκασε, ίσως επειδή δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, ήταν ανυποψίαστος. Όταν γύρισε από το Ιράκ, ο περισσότερος είχε μείνει εκεί. Όλοι οι κοντινοί του άνθρωποι κουράστηκαν να ασχοληθούν μαζί του και τον εγκατέλειψαν. Η γυναίκα του, τα παιδιά του, οι φίλοι του... Από το Αφγανιστάν δε γύρισε ποτέ.

Ο Σάμπιαν κανείς δεν ξέρει πότε και γιατί είχε έρθει στην πόλη. Κανείς δεν ήξερε από πού είναι, ποιός είναι... Δούλευε στα χωράφια, και από τότε που εμφανίστηκε στην πόλη δεν είχε λείψει ούτε μέρα από το μπαρ. Ήταν ένας άνθρωπος τόσο κλειστός, μυστήριος και χαμένος στο δικό του κόσμο που τόσο προσεκτικά κρατούσε σφραγισμένο.

Ο Ο' Μάλεου τους αγαπούσε και τους τρεις. Ήταν τα παιδιά του, τα

παιδιά που ο ίδιος δεν απέκτησε ποτέ. Τους φρόντιζε και πάντα τους έγραφε τα ποτά στη λίστα, αλλά ποτέ δε ζητούσε τα λεφτά. Ήξερε πως, άτεκνος, στα 55 του, δε θα είχε τη χαρά να γίνει γονιός. Η ένδοξη γενιά των Ιρλανδών μπάρμεν της hayville θα τελείωνε εδώ.

Το κουδουνάκι της πόρτας ήχησε, ο Τόμας Γκούντγουικ μπήκε μέσα και, χαιρετώντας τον Ο' Μάλεϋ, παρήγγειλε τον κλασικό ιρλανδικό καφέ του.

Σιγά σιγά όλοι οι άντρες της μικρής πόλης γέμισαν το μπαρ, που ήταν το ίδιο αγαπητό στην πρωϊνή του λειτουργία όσο ήταν και στη βραδινή.

Ο Τόμας Γκούντγουικ είχε καθίσει στην μπάρα και συζητούσε με τον Ο' Μάλεϋ.

«Πώς πάει η δουλειά, βρε Ράϊλλυ;»

«Ε ξέρεις, δεν έχω και παράπονο από τα λεφτά, κάθε μέρα γεμάτος είμαι. Απλά σκέφτομαι: δεν έχω και πολλά χρόνια που μπορώ να δουλέψω ακόμα. Και μετά τι θα γίνει το μπαρ;»

«Σε νιώθω...Μήπως να το πουλούσες; Έστω να εξασφάλιζες ότι θα συνεχιστεί. Δεν ξέρω πώς θα αντέξει η hayville χωρίς αυτό»

Ο Ο' Μάλεϋ γέλασε.

«Ξέρω 'γω... θα δούμε.... Για πες, εσύ η Μείσι, ο Άντριου... η δουλειά... τι γίνεται;»

«Μια χαρά. Φέτος φαίνεται πολύ καλή σοδειά, είμαι χαρούμενος. Θα δούμε καλό χειμώνα όλοι. Η Μείσι, ε.. ξέρεις μωρέ, σπίτι κάθεται. Γκρινιάζει λίγο για τη μέση της τον τελευταίο καιρό. Αλλά καλά είναι.»

«Και το καμάρι μας;»

Το βλέμμα του Τόμας γέμισε περηφάνεια και χαμογέλασε.

«Να' ναι καλά το παιδί. Ήρθαν από τα κολλέγια. Λένε πως είναι από τους καλύτερους στη χώρα. Και ένας, ο Ρότζερς, είπε ότι έχει χρόνια να δει τέτοιο ταλέντο.»

«Έτσι! Να έχει και η πόλη μας κάτι να θυμάται. Στο' χα πει από όταν ήταν μικρό, το παιδί το' χει! Καταπίνει τις γιάρδες σαν πρωϊνό και βλέπει σαν γεράκι!»

Ενώ οι δύο άντρες συνέχιζαν τη συζήτησή τους, η πόρτα άνοιξε ξαφνικά διάπλατα και μπήκε μέσα λαχανιασμένος ο Τζόνathan Μπρουκς, με τον απόλυτο τρόπο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του. Όλοι έκπληκτοι και σαστισμένοι γύρισαν το βλέμμα τους προς αυτόν.

«Είμαστε χαμένοι. Έρχονται οι ακρίδες.»

***

Ο Αντριου άφησε την Αμάντα σπίτι της και ξεκίνησε να πάει το αυτοκίνητο σπίτι για να ετοιμαστεί για την προπόνηση. Αηδίαζε με τον εαυτό του καθώς τον φίλησε για να τον απαχαιρετήσει και έφυγε με τα διακριτικά χοροπηδητά μιας κοπέλας που έχει κάνει έρωτα το προηγούμενο βράδυ. Επέμενε να λέει πως «τα έχουν» και να τον φιλάει μπροστά σε όλες τις φίλες τους, με την ξεκάθαρη ζήλεια στο βλέμμα τους. Πρώτη χορεύτρια στις μαζορέτες, ξανθό ίσιο μαλλί, καταγάλανα μάτια, ανεπτυγμένο για την ηλικία της στήθος, λείο γυμνασμένο κορμί, εξαιρετική μαθήτρια, ανηψιά του δημάρχου.... Όλοι οι φίλοι του τού λέγαν «τι άλλο μπορείς να ζητήσεις;»

Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε αφήσει στη ζωή του να γίνει αυτό. Ένωσε σαν κάποιος πρωταγωνιστής σε διήγημα για τις μεσοδυτικές πολιτείες ή κάποιας ταινίας για τον ήρωα μιας μικρής πόλης, που παίζει Football.

Οδήγησε μέχρι τη διασταύρωση που θα τον πήγαινε σπίτι του αλλά έστριψε δεξιά. Έξω από την πόλη, ανατολικά των χωραφιών, κοντά στους πρόποδες του βουνού, υπήρχε ένα αρχαίο ινδιάνικο μνημείο. Ένα ξύλινο τοτέμ, με πολλά πρόσωπα στολισμένα επάνω του. Οι ντόπιοι το απέφευγαν, μάλλον από προκατάληψη. Ήταν πλέον περιφραγμένο με συρματοφράχτη και η ταμπέλα της νίαςοργ δέσποζε στο συρματοπλέγμα. Η έκταση είχε πουληθεί και σύντομα θα χτιζόταν εκεί ένα καζίνο, προς μεγάλη χαρά των κατοίκων της πόλης αφού θα πρόσφερε δουλειές. Ο Τζόναθαν Μπρουκς είχε διαμαρτυρηθεί έντονα και είχε κόψει τα συρματοπλέγματα δυο φορές. Την τρίτη, σιωπηλά και απλά, οι μπράβοι της νίαςοργ τον σάπισαν στο ξύλο και δεν ξαναπλησίασε.

Σκαρφάλωσε και πήδηξε πάνω από τον φράχτη, εύκολο γι' αυτόν, και πλησίασε το τοτέμ. Κάθε φορά αισθανόταν ένα ρίγος, ένα δέος.

Ο πατέρας του συχνά μιλούσε για το πόσο του χάλαγε την εικόνα του βουνού και τις «αηδίες» των ινδιάνων. Για τον Αντριου ήταν κάτι ιδιαίτερο. Τον τελευταίο καιρό έβρισκε τον εαυτό του ολοένα και πιο συχνά να ανεβαίνει εκεί. Το μυαλό του καθάριζε καθώς έβλεπε μπροστά του να ξανοίγεται η κοιλάδα. Αισθανόταν κομμάτι

του μεγαλύτερου πράγματος. Ο αγέρας φύσαγε τα κοντά μαύρα μαλλιά του.

Οι εκπρόσωποι των κολλεγίων δεν μπόρεσαν να κρύψουν τον ενθουσιασμό τους για να το παίξουν δύσκολοι. Ο Άντριου είχε επίγνωση του πόσο καλός ήταν. Αθλητικές υποτροφίες, σπίτι για να μένει, μερικά λεφτά στα κρυφά για να μη διαλέξει άλλο κολλέγιο, μαζορέτες, προβολή στην τηλεόραση και όλα να οδηγούν στην καριέρα επαγγελματία.

Υπήρχε κάτι διαφορετικό σήμερα. Μπορεί στον αέρα, ίσως και στο φως. Ο Άντριου στεκόταν δίπλα στο τοτέμ και ένιωσε κατακλυσμένος από μια απίστευτη ενέργεια. Πήρε μια βαθιά ανάσα και ξαφνικά φύσηξε ένας αγέρας τόσο δυνατός, που ο Άντριου σηκώθηκε στον αέρα και σωριάστηκε βίαια κάτω. Ο αγέρας κόπασε αμέσως.

Λαχανιάζοντας, ξαπλωμένος στο χώμα, με τα μάτια του να κοιτάζουν ορθάνοιχτα ευθεία πάνω στον ουρανό, χωρίς να νιώσει καν σοκ, βρέθηκε σε μια ελάχιστη στιγμή απόλυτης διαύγειας και πήρε την απόφασή του.

***

Στο μπαρ κανείς δεν κουνιόταν. Κανείς δε μιλούσε και κανείς δεν είχε καν ανοιγοκλείσει τα μάτια του. Κοίταζαν όλοι τον Τζόναθαν Μπρουκς, ο οποίος στεκόταν στη μέση, μισοκαμπουριασμένος, ανασαίνοντας κοφτά.

Ο Καϊλ Τζούνιορ έσπασε τη σιωπή.

«Κυρ...κύριε Τζοναθ..Τζόναθαν. Αυ.. αυτό σημαίνει πως ει.. είναι α..α..α.. αλήθεια; Ο π...παλιός μύθος;»

Ο νεαρός δεν μπορούσε να κρύψει το τραύλισμά του, που τόσες φορές τον είχε κάνει ρεζίλι στο σχολείο, ούτε και το σοκ του.

«Πολύ φοβάμαι πως ναι, αγόρι μου» απάντησε ο Τζόναθαν Μπρουκς.

«Οι φωνές που προμηνύουν ούρλιαζαν όλη νύχτα. Τα μπλε βουνά κλαίνε. Πρέπει να φύγουμε όσο προλαβαίνουμε.»

Ένας κυκεώνας ψιθύρων δημιουργήθηκε. Οι άντρες φαίνονταν συγχυσμένοι, τρομαγμένοι.

«Σκάστε!»

Η στεντόρεια φωνή του Τόμας Γκούντγουικ έκανε το πλήθος να σωπάσει. Όλα τα βλέμματα στράφηκαν μονομιás επάνω του.

«Άκου Τζόναθαν. Όλοι έχουμε ακούσει τα παραμύθια για τις ακρίδες.»

«Δεν είναι παραμύθια», απάντησε.

«Άκουσέ με», φώναξε.

«Άκουσέ με. Και' γω μικρός το φοβόμουν. Η κατάρα της κοιλάδας. Όταν όλοι θα είναι στα πρόθυρα της ευτυχίας, η καταστροφή θα έρθει με τη μορφή ενός σμήνους ακρίδων. Τα ξέρω. Η γιαγιά μου, θεός σχωρέστη, με τρόμαζε με αυτή την ιστορία όταν έκανα αταξίες. Τόσο καιρό ευτυχισμένοι είμαστε και έχω να δω ακρίδα από πρόπερσι το καλοκαίρι.»

«Δε βλέπεις, είσαι τυφλός, Τόμας Γκούντγουικ. Δεν έχουμε χρόνο. Πρέπει να φύγουμε και να πάμε στο τοτέμ να ζητήσουμε προστασία.»

«Ακόμα και να ήμουν ο πιο απελπισμένος άνθρωπος του κόσμου δε θα εναπόθετα τις ελπίδες μου σε αυτό το σαπιόξυλο.»

«Μη μιλάς έτσι για αυτό!», φωνάζοντάς το ο Τζόναθαν Μπρουκς πλησίασε απειλητικά τον Τόμας και προσπάθησε να τον χτυπήσει, αλλά ο τελευταίος με μια γρήγορη στροφή τον απέφυγε και ανταπέδωσε ένα βαρύ δεξί κροσέ. Αίμα από τα δόντια του Τζόναθαν Μπρουκς έπεσε στο πάτωμα μαζί με αυτόν. Οι άντρες κοίταξαν σοκαρισμένοι. Ανασηκώθηκε στα γόνατά του και κοιτώντας με ένα βλέμμα απόλυτου μίσους τον Τόμας Γκούντγουικ, άνοιξε το στόμα του, αλλά οι λέξεις που βγήκαν δε λέγονταν από αυτόν ούτε αυτή ήταν η φωνή του.

«Ανόητε. Δεν βλέπεις πέρα από το πέπλο που έχεις μπροστά στα μάτια σου. Είσαι καταδικασμένος εσύ και όσοι σε ακολούθησαν. Σήμερα, θα πεθάνετε. Οι άρχοντες των ακρίδων θα εκπληρώσουν την υπόσχεσή τους. Αυτή η πράσινη, χρυσή γκριζα κοιλάδα θα στερέψει.»

***

Η Αλεξ Μπλέικ καθόταν στο λάπτοπ της. Είχε ξενουχτήσει όλη τη νύχτα και μάλλον θα έμενε εκεί όλο το σαββατοκύριακο. Ούτως ή άλλως δεν είχε και πολλές άλλες επιλογές. Είχε σιχαθεί πλέον το σχολείο. Ήταν ένα φάντασμα εκεί. Όλοι αγνοούσαν την ύπαρξή της. Συμμαθητές, καθηγητές. Ήταν μια ανύπαρκτη κοπέλα σε μια

μικροσκοπική πόλη.

«Το Άλεξ είναι αγορίστικο όνομα!»

Για κάποιο λόγο, πάντα πίστευε ότι κάποιος θα την έσωνε κάπως. Κάποιου είδους πρίγκηπας; Ήξερε ότι δεν ήταν όμορφη. Είχε βάλει και κιλά από το περασμένο καλοκαίρι, ντυνόταν με τα ρούχα της μαμάς της, αφού τα δικά της δεν της χωρούσαν πλέον.

Όλη τη νύχτα το χέρι της ήταν μέσα στο εσώρουχό της. Ήταν η μόνη κοπέλα στην ηλικία της στην hayville που δεν είχε κάνει σεξ. Κανένα αγόρι δεν την πλησίασε ποτέ και ούτε αυτή κάποιο αγόρι. Σκεφτόταν συχνά ότι θα κατέληγε σαν τη Μάριον, και αυτή η σκέψη την φρίκαρε. Τουλάχιστον έβρισκε καταφύγιο στο πορνό.

Ξαφνικά, όπως ετοιμαζόταν να περάσει στο επόμενο βίντεο, το κινητό της χτύπησε. Ταράχτηκε. Ο μόνος που την έπαιρνε ποτέ ήταν η μαμά της, όταν έλειπε η Άλεξ από το σπίτι, για να της πει να ψωνίσει στο γυρισμό.

Άγνωστος αριθμός. Το σήκωσε.

«Γεια. Γειά σου Άλεξ. Είμαι ο Άντριου Γκούντγουικ.»

Πανικός. Άνοιξε το στόμα της, αλλά δεν βγήκε ήχος.

«Είσαι εκεί;»

«Ε.. ναι. Γειά. Γειά.»

«Ε...τι κάνεις τώρα;»

«Ααα...εεε... τίποτα το ιδιαίτερο, μόλις ξύπνησα.»

«Θα ήθελες να πάμε μια βόλτα;»

Το σοκ την χτύπησε κατακούτελα. Το στομάχι της έκαιγε και η καρδιά της κοπανούσε το στήθος της με δύναμη.

«Βε..βεβαια..ξέρω' γω; Γιατί όχι;»

«Ωραία, έρχομαι κάτω από το σπίτι σου σε 20 λεπτά.»

Κόκκινος συναγερμός. Η Άλεξ άρχισε να τσιρίζει και να κοπανάει το κεφάλι της με μαξιλάρια. Δεν ήξερε να βάφεται, δεν είχε ωραία ρούχα. Μα γιατί να θέλει ο Άντριου Γκούντγουικ, ό, τι πιο όμορφο υπάρχει, να θέλει να την πάει βόλτα; Κάθισε απογοητευμένη στο κρεβάτι ξανά. Κάποια φάρσα θα ήταν. Απλά θα χασκογελούσε με τους φίλους του τώρα. Επέστρεψε στο βίντεο της. Παρακολούθησε με μελαγχολία τη γυναίκα στην οθόνη της να φωνάζει και να ωρύεται πάνω, γύρω και τα λοιπά από έναν πανύψηλο μαύρο. Αναστέναξε καθώς ετοιμάστηκε να εξαναγκάσει την ευχαρίστηση με το χέρι της για άλλη μια φορά. Άκουσε ένα κλάξον αυτοκινήτου και αμέσως μετά

το τηλέφωνό της χτύπησε. Και ήταν και πάλι ο ίδιος αριθμός. Έλαμψε ολόκληρη.

***

Ο Τζόνathan Μπρουκς είχε φύγει εδώ και ώρα. Παρ' όλ' αυτά, τίποτα δεν είχε κινηθεί στο μπαρ. Οι άντρες κοιτούσαν ο ένας τον άλλον. Ο Τόμας Γκούντγουικ καθόταν στην μπάρα και έπινε ένα σκέτο ουϊσκι.

«Όσοι είναι να φύγετε και να ακουθήσετε αυτή την τρέλα, κάντε το!», είπε ξαφνικά.

Ο Τζέιμς Λίνσκι πήρε το λόγο.

«Τόμας, ίσως να έχει δίκιο.... Η κατάρα... Η σοδειά είναι καλύτερη από κάθε άλλη χρονιά που έχουμε ζήσει. Και πηγαίναμε στο σχολείο μαζί. Θα χτίσουν το καζίνο, λεφτά, δουλειές... Και... ο γιος σου...»

Αμέσως όλοι άρχισαν να μурμουρίζουν. Ο Τόμας Γκούντγουικ γύρισε απότομα.

«Αυτή η πόλη είναι μια χαρά, ασφαλής και ευτυχισμένη. Δουλέψαμε για αυτή και ο Θεός μας ανταμείβει τώρα. Τέλος. Δεν υπάρχουν ούτε ακρίδες ούτε πνεύματα ούτε φωνές. Προτείνω να σηκωθούμε όλοι και αντί να κωλοβαράμε όλη μέρα στο μπαρ να πάμε στα χωράφια μας.»

Οι άντρες σιώπησαν και κοίταξαν χαμηλά. Ένας ένας έφυγαν από το μπαρ. Μέχρι που ο Τόμας Γκούντγουικ έμεινε μόνος.

***

Δεν το πίστευε. Ήταν σαν όνειρο. Όλα είχαν συμβεί όχι γρήγορα, αλλά τόσο αργά που ήταν γρήγορα. Ούτε μπορούσε να θυμηθεί. Της μιλούσε επί ώρα ενώ οδηγούσε και της είπε πόσο του άρεσε από μικρός και ότι ήταν ερωτευμένος μαζί της αλλά πήγαινε με τις ωραίες, καυτές μαζορέτες για την εικόνα. «Πόσο ρηχός ήμουν», της είχε πει. Εκείνη άκουγε, αλλά δεν μπορούσε να επεξεργαστεί πραγματικά τις λέξεις. Βρισκόταν σε μια έκσταση.

Αυτή τη στιγμή, στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, στη διασταύρωση έξω από την πόλη, στην ένωση με τον μεγάλο αυτοκινητόδρομο, ο Άντριου Γκούντγουικ ήταν μέσα της. Όλη η

ντροπή, η κοροϊδία, η ξεφτίλα είχε φύγει από πάνω της.

Πλησιάζε στον οργανισμό. Είχε τα μάτια της κλειστά και το σώμα της παλλόταν στον ρυθμό. Έσφιγγε το χέρι του Άντριου. Η στιγμή ήρθε. Όλο της το σύστημα τινάχθηκε και πλημμύρισε από ηδονή. Και άνοιξε τα μάτια της. Και τότε το είδε. Ο ουρανός είχε μαυρίσει, δεν υπήρχαν πλέον βουνά στον ορίζοντα, μόνο ένας σκοτεινός όγκος. Ένα τεράστιο σμήνος από ακρίδες.

***

Ψηλά στην ταράτσα του Δημαρχείου φαινόταν η πόλη και η κοιλάδα. Ή τουλάχιστον ό, τι είχε απομείνει. Τα χρυσαφένια στάχυα είχαν εξαφανιστεί. Τα σπίτια ήταν ρημαγμένα και πτώματα ανθρώπων με κατακρεουργημένες, φαγωμένες σάρκες έφταναν μέχρι όπου πήγαινε το μάτι. Το σώμα του δημάρχου βρισκόταν εκεί, στην ταράτσα, όπου συνήθως απολάμβανε μερικές πρωϊνές στιγμές ησυχίας. Στο χέρι του υπήρχε ένα πούρο. Παραδόξως, ήταν ακόμα αναμμένο.

Μια ακρίδα πλησίασε. Πήδηξε πάνω στα κόκκαλα του καρπού και πήρε μια τζούρα.

«Ξέρεις τι σκεφτόμουν, Μπομπ;»

«Ίσως είναι λίγο μάταιο αυτό που κάνουμε. Τριγυρνάμε τον κόσμο, τρώμε, καταστρέφουμε τα πάντα στο διάβα μας. Εκπληρώνουμε κατάρες και υπακούουμε στους άρχοντες, από το Φαραώ και τις πληγές του μέχρι σήμερα. Και όλα αυτά γιατί; Εξυπηρετούμε κάποιο σκοπό; Γιατί βρισκόμαστε εδώ; Οι άνθρωποι πεθαίνουν, χάνουν τη δημιουργία τους. Θα φύγουν κάποια στιγμή από αυτή τη γη. Αλλά εμείς θα είμαστε ακόμη εδώ, θα καταστρέφουμε, θα τρώμε, θα αφανίζουμε, θα αφήνουμε πίσω μόνο στάχτη, χώμα και συντρίμια. Γιατί όλα αυτά;»

«Σκάσε Γκρεγκ», του απάντησε η άλλη ακρίδα. «Σταμάτα τις μαλακίες και πάμε να φύγουμε».

Βύσκα-Ψαρράς

Royal blood

Για πρώτη φορά στη ζωή μου μπορούσα να ακούσω την αναπνοή της. Επικρατούσε μια απέλπιδη ησυχία. Μόνο μερικά ζώα που σκιρτούσαν σε κλαδιά ή θάμνους και ο ήχος των ξύλων που καίγονταν στη φωτιά. Οι υπόλοιποι κοιμούνταν. Λέγαν πως αν κοιτάζεις πολύ ψηλά, θα μπορούσες σαν τους ιερείς να δεις και τα μάτια της ανάμεσα στα αστέρια. Κάποιοι αισθάνονταν και την κίνησή της.

Αρχισα να σκέφτομαι πίσω μακριά. Θυμήθηκα το νερό και πόσο πιο ζωντανός ένιωθα μέσα του. Τώρα είμαι αναγκασμένος να ζω με αυτό το ψευτούστημα που μετατρέπει τον αέρα και μάλλον ποτέ ξανά δε θα νιώσω τη γαλήνη του να ζεις κάτω από την επιφάνεια.

Αυτοί φταίγαν για αυτό. Οι ημίαιμοι. Απαλλοτρίωσαν τη γη, πόνεσαν τη μητέρα και την ξεζούμισαν. Και όταν σταμάτησε να τους παρέχει, στράφηκαν στη θάλασσα. Αναγκαστήκαμε να φύγουμε. Πόσες φορές θέλησα να είχαν γίνει αλλιώς τα πράγματα. Πώς από ένα τόσο κατώτερο είδος όπως οι άνθρωποι μπορεί να προέκυψε αυτή η δύναμη. Και πώς μπόρεσαν οι πρόγονοί μας, που τόσο δοξάζουμε, να αναμείξουν το αγνό αίμα τους με τη λάσπη που κυλάει στις φλέβες των ανθρώπων. Και πώς από την ένωσή τους προέκυψαν αυτοί.

Πολλές φορές ρώτησα τον πατέρα μου γιατί να μην τους πολεμήσουμε. Γιατί να μην διεκδικήσουμε τα μέρη της μητέρας που από πάντα μας ανήκαν. Η απάντησή του και όλων των υπόλοιπων γηραιών ήταν ότι η βία δε λύνεται με βία. Ακόμα και όταν τα κοράλλια τους και οι ύφαλοί τους κατακρημνίζονταν και η

πολυαγαπημένη τους θάλασσα γινόταν μαύρη από τα απόβλητα. Μιλούσαν πάντα πιο σοφά και δεν μπορούσα να τους αντικρούσω. Όταν με πλησίασε ο Χαβ και οι άλλοι, είχα ενθουσιαστεί. Ήξερα ότι μοιράζονταν τις ίδιες ιδέες με εμένα. Έπρεπε να πολεμήσουμε τους ημίαιμους. Να τους δείξουμε ότι δεν ζουν μόνοι τους πανω στο σώμα της μητέρας. Μετά βέβαια τα πράγματα έγιναν ακραία.

Αρχίσαμε να επιτιθόμαστε σε караβάνια ή σε μικρά χωριά, να καίμε ό, τι βρίσκαμε μπροστά μας. Όταν βρεθήκαμε στην πόλη της Αβεντέρα, επιτέθηκαν στους φύλακες ενός κρατητηρίου και τους κάψαν ζωντανούς. Μαζί τους κάηκε και ένας δικός μας, φυλακισμένος.

Δεν μπορούσα να πάρω τη ζωή κανενός, ακόμα και ημίαιμου. Ήξερα όμως ότι από εδώ δεν υπάρχει γυρισμός. Θα έπρεπε να τους ακολουθήσω μέχρι το τέλος. Ήμουν πλέον και γω ένας από αυτούς, ένας τρομοκράτης.

Ξαφνικά άκουσα ένα θόρυβο. Σηκώθηκα απότομα και κοίταξα κάτω από το ύψωμα. Ήταν αυτοί. Οι κυνηγοί. Έτρεξα και ξύπνησα τους άλλους φωνάζοντας με μανία. Έσβησα τη φωτιά, αρπάξαμε ό,τι πρόλαβαίναμε και αρχίσαμε να τρέχουμε. Ο Χαβ όμως στάματησε όπως πλησιάζαμε μια συστάδα δέντρων.

«Τρέχα!», του φώναξα. «Αμα κρυφτούμε στα δέντρα μπορεί να γλυτώσουμε».

«Κουράστηκα να τρέχω», μου αποκρίθηκε. Γύρισε από την άλλη και έσφιξε τις γροθιές του. Όλοι τον κοιτάξαμε σαστισμένοι. Ακόμα και οι πιο φανατικοί ήξεραν ότι ήταν αδύνατον να πολέμησει ένας από εμάς έναν ημίαιμο. Επικράτησε μια σιώπη. Διακόπηκε όμως απότομα από τις εκκωφαντικές κραυγές δράκου. Ακούσαμε ένα φτερουγίσμα και σηκώθηκε αέρας. Ο τρόμος μας είχε παραλύσει τα πόδια. Έμφανίστηκε πάνω από τα δέντρα. Μια ημίαιμη κόκκινη δράκαινα. Οι κόκκινες ίριδες της με κοίταζαν επίμονα και οι φολίδες της λαμπύριζαν στο φεγγαρόφως. Κανείς δεν πρόλαβε να καταλάβει πότε κινήθηκε και έμπηξε τα τεράστια νύχια της στον Χάβ πριν αυτός προλάβει καν να αντιδράσει. Μέσα σε δευτερόλεπτα άλλοι τέσσερις βρίσκονταν στο έδαφος με τα μάτια τους γεμάτα έκπληξη.

Αρχίσαμε να τρέχουμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Ακούγαμε στο βάθος τους υπόλοιπους κυνηγούς να πλησιάζουν. Καλπασμοί, ίσως ημίαιμων κενταύρων, και τα βαριά βήματα των μινώταυρων. Η

καρδιά μου χτυπούσε ασταμάτητα καθώς κατέβαινα την πλαγιά. Ο αέρας δεν προλάβει να μετατρέψει σε νερό και τα βράγχιά μου είχαν αρχίσει να κουράζονται. Η ταχύτητά μου ολοένα και έπεφτε. Σταμάτησα και κρύφτηκα πίσω από ένα δέντρο. Τα εκκωφαντικά ποδοβολητά και οι κραυγές της με έκαναν να πέσω στα γόνατα πιάνοντας τα αυτιά μου. Καθώς οι υπόλοιποι από εμάς συνέχιζαν να τρέχουν στην πλαγιά, αυτή σταμάτησε και αφουγκράστηκε την ατμόσφαιρα. Το βλέμμα της έπεσε πάνω μου. Με ένα απαλό φτερούγισμα βρέθηκε δίπλα μου. Τα κέρατά της έσταζαν αίμα, μπλε αίμα. Των αδερφών μου. Η διχαλωτή γλώσσα της γεύταν τον αέρα. Δεν μπορούσα να κουνηθώ. Ούτε ενέργεια ούτε θέληση είχα να ξεφύγω. Όλα είχαν τελειώσει. Η σκαλισμένη πανοπλία της έκανε έναν σφυριχτό ήχο καθώς σήκωσε το χέρι της και με χτύπησε στο κεφάλι. Έχασα τις αισθήσεις μου.

***

Όπως ήταν αναμενόμενο, τους είχαν πιάσει. Υπερόπτες. Δεν μπορείς να νικήσεις μια μάχη όταν πιστεύεις ότι θα βγεις νικητής. Και ειδικά τα τέρατα δεν είχαν καμιά ελπίδα εναντίον τους, ενάντια στους ημίαιμους όπως ήταν εκείνη. Η Ζιν Κιάν λοιπόν, καθώς περπατούσε μέσα στο δάσος, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί προσπαθούσαν ακόμα, γιατί ακόμα πίστευαν πως μπορούσαν να τους νικήσουν. Γιατί πολύ απλά δεν μπορούσαν. Μπορεί τα τέρατα να τους δημιούργησαν, όμως οι δυνατότητές τους δε φτάνουν ούτε στο εκατομμύριο αυτές των ημίαιμων. Και ειδικά τις ικανότητες της Ζιν Κιάν.

Από τις σκέψεις της όμως την έβγαλαν κάποιοι ψίθυροι, κάποια μουρμουρητά από τους άλλους κυνηγούς. «Δε θυμάμαι να έχω δει ποτέ κάτι τέτοιο.» «Μοιάζει πολύ παράξενος, το νιώθω ότι θα μας προκαλέσει προβλήματα αυτός εδώ.» Όμως η Ζιν Κιάν ένιωθε κάτι εντελώς διαφορετικό. Ένιωθε τη δύναμή του, όχι τη σωματική αλλά αυτή που ήταν κρυμμένη πολύ βαθιά μέσα του, αυτή που έπρεπε να ελευθερώσεις το μυαλό σου για να τη δεις. Ήταν σαν να ακούμπαγε απαλά τη δικιά της, σαν να καθόταν δίπλα της και να την κορόιδευε, σαν να την κοίταζε με το πιο επικίνδυνο βλέμμα. Το είχε καταλάβει από την πρώτη στιγμή που έφτασε στο δάσος, το ένιωθε από εκείνη τη στιγμή --της είχε κόψει την ανάσα, της είχε μουδιάσει τις αισθήσεις. Πρέπει να είχαν περάσει αιώνες που είχε να νιώσει έτσι.

Και μετά τον είδε.

Ο Νιλ.

Γύρισε ελαφρά το κεφάλι της προς τα πίσω για να τον κοιτάξει. Όντως, ούτε κι εκείνη είχε ξαναδεί ένα παρόμοιο τέρας. Το σκούρο, τραχύ του δέρμα ήταν αυτό που τον έκανε ιδιαίτερο και ασυνήθιστο, τα μπλε λέπια που το κάλυπταν, αιχμηρά και ταλαιπωρημένα. Τίποτα απο αυτά όμως δεν έκαναν να μη φαίνεται το δυνατό του σώμα ή οι γραμμώσεις που το σχημάτιζαν. Τα μάτια της ταξίδευαν πάνω του και τέλος έφτασαν στο πρόσωπό του. Έντονα χαρακτηριστικά, απότομες γωνίες και μπλε μάτια. Όχι μπλε σαν το δέρμα του. Ήταν σαν κομμάτια πάγου, κρύα και ακίνητα. Ήταν καρφωμένα ευθεία μπροστά χωρίς να τρεμοπαίζουν και χωρίς συναίσθημα. Ήταν καρφωμένα ακριβώς πάνω της. Ένα αργό, μισό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του αλλά δε σταμάτησε να την κοιτάζει. Γύρισε πάλι το βλέμμα της μπροστά και το ίδιο χαμόγελο που είχε ο Νιλ εμφανίστηκε και στο δικό της πρόσωπο. Οι κυνηγοί γύρω της δεν είχαν δίκιο. Δεν ήταν ο Νιλ που θα προκαλούσε προβλήματα. Εκείνη θα το έκανε.

Οι ανακρίσεις ήταν αργές. Όχι επειδή άργησαν οι διαδικασίες, αλλά επειδή οι επαναστάτες ήταν τόσο ανίδεοι και απροετοίμαστοι για μια τέτοια περίπτωση που απλά καθυστερούσαν και ήθελαν να κερδίσουν χρόνο, λες και αυτό θα τους βοηθούσε. Είχαν κάνει πολλά λάθη, έπεφταν συνεχώς σε αντιφάσεις και δρούσαν με βάση το συναίσθημα. Το μεγαλύτερό τους λάθος. Μερικοί τους είχαν επιτεθεί και άλλοι παραλίγο να δραπετεύσουν. Παραλίγο. Είχε παρακολουθήσει όλες τις ανακρίσεις και ακόμα δεν μπορούσε να καταλάβει ποιο ήταν το κίνητρό τους, τι ήταν αυτό που τους οδηγούσε, τι τους έκανε τόσο ηλίθιους. Οι ημίαιμοι εδώ και χιλιετίες είχαν καθαίρει τα τέρατα και κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να το αλλάξει αυτό.

Τι τους έκανε λοιπόν να νομίζουν ότι αυτοί θα το κατάφεραν;

Είχε ξημερώσει όταν η επίσημη δίκη άρχισε και είχε βρει την ευκαιρία να περάσει από το σπίτι στο οποίο έμενε, που τεχνικά ήταν κάστρο, για να μπορέσει να καθαρίσει το αίμα των τεράτων. Είχε φορέσει ένα χαλαρό λευκό πουκάμισο που έκανε αντίθεση με το κόκκινο δέρμα της, με μαύρα παντελόνια. Το κατάλληλο ντύσιμο για

να παρεβρεθεί στη δίκη -και να εκνευρίσει λίγο περισσότερο την αδερφή της, τη Σάο Χον. Πέταξε αρκετά γρήγορα προς την αίθουσα που θα δικάζαν τους επαναστάτες και πριν ακόμα φτάσει, η μυρωδιά του αίματος έφτασε ως εκείνη. Είχαν ήδη αρχίσει τις εκτελέσεις. Μπήκε μέσα και το πρώτο πράγμα που είδε ήταν η Σάο Χον πάνω στο βάθρο. Η αδερφή της ήταν βέβαια Αρχιέρια της Μητέρας και δεν μπορούσε να γίνει καμιά δημόσια διαδικασία χωρίς την παρουσία της. Το λευκό της φόρεμα είχε ήδη γίνει μπλε εκεί που είχε πέσει το αίμα και ξαναβάφτηκε, όταν εκείνη τη στιγμή έμπηξε τα νύχια της στο λαιμό ενός επαναστάτη που η Ζιν Κιάν αναγνώρισε ως τον Σαντρέν. Η Σάο Χον άφησε το σώμα του να πέσει απότομα στο πάτωμα πάνω σε πολλά άλλα.

Και τότε στο βάθρο ανέβασαν τον Νιλ. Η Ζιν Κιάν προχώρησε πιο μπροστά και σταύρωσε τα χέρια της κοιτώντας με περιέργεια το τι θα γινόταν. Για κάποιο λόγο είχε την αίσθηση ότι κάτι συναρπαστικό θα γινόταν. Μετά όμως άρχισε να μιλάει η Αρχιέρια.

«Στις ανακρίσεις βρέθηκε πως όλα αυτά τα τέρατα συνωμότησαν εναντίον μας, θέλησαν να αψηφίσουν την υπεροχή μας, θέλησαν να αψηφίσουν τη θέληση της Μητέρας», όπως πάντα δραματική. «Αυτό το τέρας όμως βρέθηκε πως δε συμμετείχε στα παραπτώματα των υπολοίπων. Το δικαστήριο λοιπόν αποφάσισε να μην τον εκτελέσει», ένα κύμα αποδοκιμασίας ακούστηκε στην αίθουσα, «αλλά να περιμένει μέχρι να βρεθεί η κατάλληλη τιμωρία, αυτή που του αξίζει. Γι' αυτό ο Νιλ θα παραμείνει υπό την επίβλεψη της Ζιν Κιάν», εδώ γύρισε να την κοιτάξει, «μέχρι νεωτέρας».

Και για πρώτη φορά εδώ και χρόνια η Σάο Χον είπε κάτι το οποίο δεν την ενόχλησε.

Άρχισε να χαμογελάει και το βλέμμα της στράφηκε στο Νιλ. Σαν να ένωσε τα μάτια της πάνω του, γύρισε και την κοίταξε. Ίσως να το φαντάστηκε, αλλά της φάνηκε σαν να της έκλεισε το μάτι και μετά έστρεψε το βλέμμα του πάλι κάτω.

Και για πρώτη φορά εδώ και χρόνια η Σάο Χον έκανε τις επόμενες μέρες διασκεδαστικές.

***

Εύπνησα. Κοίταξα στο πλάι και την είδα να κοιμάται ακόμα δίπλα μου. Έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη, φαινόταν η γυμνή της πλάτη, που πάνω της απλώνονταν τα πύρινα φτερά της. Φέρνω στο μυαλό μου

τη χθεσινή νύχτα. Όλα ήταν περίεργα. Νομίζω ότι πλέον, δεν ήθελα να φύγω. Τις πρώτες μέρες που με κράτησαν στο σπίτι της έψαχνα απεγνωσμένα τρόπο να διαφύγω. Αλλά κάθε φορά που ερχόταν, μου έφερνε το φαγητό μου και με κοιτούσε με περιέργεια καθώς έτρωγα, κάτι με τραβούσε. Σιγά σιγά άρχισα να την παρατηρώ. Ήταν ένα πλάσμα φτιαγμένο αρχιτεκτονικά. Το βλέμμα της και τα κόκκινα, στο χρώμα του αίματος μάτια της, φαίνονταν συνέχεια σαν να με καλούν σε κάποιου είδους παιχνίδι. Μια μέρα άφησε την πόρτα του δωματίου μου ανοιχτή. Αρχικά δίστασα να βγω έξω. Καθώς περνούσαν οι ώρες όμως, δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την ιδέα ότι μπορεί να είχα μια ευκαιρία να διαφύγω. Βγήκα έξω και την αντίκρισα. Καθόταν με τα χέρια σταυρωμένα και την πλάτη ακουμπισμένη σε έναν κατάμαυρο τοίχο. Οι φολίδες της κινούνταν απαλά κάνοντας ένα σφυριχτό ήχο. Χωρίς να πει λέξη, προχώρησε σε έναν μακρύ σκοτεινό διάδρομο. Κάτι με οδήγησε να την ακολουθήσω. Μου σέρβιρε το φαγητό μου και δειπνήσαμε μαζί ανταλλάσσοντας στιγμιαία βλέμματα. Έξυνε τα μακριά νύχια της στο τραπέζι και τα φτερά της ακουμπούσαν απαλά το πάτωμα θροίζοντας σαν φύλλα. Υπήρχε ένας βαθύς ερωτισμός στις κινήσεις της. Δεν ήξερα αν με κορόιδευε ή με δοκίμαζε ή απλά έπαιζε μαζί μου. Το βράδυ κοιμηθήκαμε στο ίδιο κρεβάτι, γυρισμένοι από την αντίθετη πλευρά, πάντα σιωπηλοί.

Η ίδια κατάσταση συνεχίστηκε για μέρες και κάθε μέρα ολοένα και παραπάνω με τραβούσε. Η ανάσα μου βάραινε όταν ξυπνούσα και έλεπε σε κάποια δουλειά και την περίμενα εναγωνίως να γυρίσει. Είχα βυθιστεί στο παιχνίδι της.

Ως που μια μέρα γύρισε πολύ αργότερα. Την περίμενα ξύπνιος, καθισμένος στο τραπέζι. Μόλις άκουσα τη βαριά πέτρινη πόρτα να ανοίγει, σηκώθηκα και τα μάτια μου έλαμψαν απο λαχτάρα. Σύντομα αντικαταστάθηκε απο τρόπο. Ήταν λουσμένη από τα κέρατα ως τα πόδια της με αίμα και φορούσε τη χρυσαφιά πολεμική πανοπλία της. Τα νύχια της έσταζαν πράσινο αίμα. Είχε σκοτώσει τέρατα του δάσους. Τα μάτια της είχαν πάρει το σχήμα ερπετού και τα φτερά της είχαν τρύπες στην παχιά μεμβράνη τους. Με πλησίασε γρήγορα και έσυρε τα νύχια της στο λαιμό μου. Μια σταγόνα απο το αίμα μου έτρεξε στο χέρι της. Τα φτερά της έκλεισαν προς το μέρος μου και οι άκρες τους ακούμπησαν τα πόδια μου. Έτρεμα ολόκληρος.

Ανεπαίσθητα, τα χέρια μου ακούμπησαν την πανοπλία της. Για μια στιγμή με κοίταξε με οργή και νόμισα ότι θα με σκότωνε επι τόπου αλλά πίεσε το χέρι μου στη μέση της. Της έβγαλα την πανοπλία και ακούμπησα τις φολίδες της. Χαϊδεύοντας το κέρατό της, πέρασα το χέρι μου από το πρόσωπό της και η μακριά διχαλωτή γλώσσα της τύλιξε το μεσαίο δάχτυλό μου. Το νερό στα βράγχιά μου κυλούσε με απίστευτη ταχύτητα μέσα στο σώμα μου. Με μια επιδέξια κίνηση κούνησε τα φτερά της και το ρεύμα αέρα με έριξε στο έδαφος. Αμέσως πέταξε και προσγειώθηκε πάνω μου. Τα νύχια της μπήκαν βαθιά μέσα στην πλάτη μου και η νύχτα πέρασε αργά και λάγνα, όπως και πολλές άλλες σαν κι αυτή.

Ξύπνησε και αυτή. Σηκώθηκε αμέσως και με κοίταξε με ενα βλέμμα γεμάτο συνηγορία και παιχνιδισμα. Το σώμα της φωτίστηκε από τα μάτια της μητέρας. Δεν ήθελα ποτέ να φύγω απο εκεί. Φόρεσε την καθημερινή της περιβολή και, αφού άνοιξε την πέτρινη πόρτα, πέταξε προς την πόλη.

***

Η Ζιν Κιάν βγήκε έξω από το σπίτι της - ο κρύος αέρας να τη χτυπά- και προχώρησε περπατώντας προς τον πύργο όπου θα γινόταν η σημερινή συνεδρίαση. Σκεφτόταν καθώς προχώραγε με βήμα αργό, όλες αυτές τις μέρες που πέρασε με τον Νιλ.

Είχε καταλάβει το ενδιαφέρον που έδειχνε για εκείνη από τη μέρα που τον πρωτοείδε, αλλά και η ίδια δε φερόταν φυσιολογικά. Της είχε τραβήξει την προσοχή η ιδιαιτερότητά του, δεν υπήρχε άλλο τέρας σαν κι αυτόν.

Τις πρώτες μέρες που τον είχε στο σπίτι της(περίπου), είχε προσπαθήσει να δραπετεύσει και, όσες φορές τον έβλεπε μέσα στη μέρα, τα μάτια του περιεργάζονταν τον χώρο γύρω του ψάχνοντας για κάποια πιθανή έξοδο- πριν αρχίσουν να περιεργάζονται εκείνη. Αποφάσισε λοιπόν να αρχίσει το παιχνίδι της. Μια μέρα άφησε την πόρτα του δωματίου του ανοιχτή και ο Νιλ φυσικά την ακολούθησε. Τον οδήγησε στο κανονικό της σπίτι, καμιά σχέση με την «καλύβα» που τον είχε βάλει να μείνει, και από τότε άρχισαν να κοιμούνται στο ίδιο κρεβάτι. Και μετά άρχισε να διασκεδάζει. Εκτός από αυτό, μερικές φορές ίσως και να μιλούσαν. Και είχε την εντύπωση πως μάλλον τον είχε κάνει να την ερωτευτεί. Δεν μπορούσε να πει όμως και το ίδιο για τον εαυτό της, ευτυχώς. Οι ημίαιμοι δεν αγαπούσαν

και φυσικά δεν ένιωθαν και τίποτε άλλο. Για να μπορέσεις να κρατήσεις την κυριαρχία σου πρέπει να είσαι σκληρός και ανελέητος. Όλοι το ήξεραν αυτό.

Έφτασε λοιπόν στον πύργο και στάθηκε μπροστά από τις διπλές πόρτες. Δεν είχε κάνει μια θεαματική είσοδο εδώ και αρκετό καιρό. Οπότε ξεδίπλωσε τα κόκκινα φτερά της και με μια κατακόρυφη κίνηση έφτασε ως τη μεγάλη τζαμαρία της αίθουσας των συνεδριάσεων- και την έσπασε. Προσγειώθηκε απαλά στα πόδια της και, από το δολοφονικό βλέμμα που έστελνε η αδερφή της, κατάλαβε πως μάλλον την είχε διακόψει. Χαμογέλασε σε αυτή τη σκέψη. Ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο και μια ένταση που μπορούσες να κόψεις με μαχαίρι. Η αδερφή της αρχισε να μιλάει ξανά σαν να μην την είχε δει ποτέ.

«Και όπως έλεγα πριν από αυτή τη μάλλον αδιάφορη διακοπή, η αμοιβή που θα δοθεί σε όποιον καταφέρει να μας φέρει το δέρμα και την καρδιά αυτού του τέρατος είναι δέκα χιλιάδες λούσεϊνς.»

Με αυτή τη δήλωση όλοι γούρλωσαν τα μάτια και αναφωνητά ακούστηκαν κατά μήκος όλης της αίθουσας. Η Σάο Χον αποχώρησε αργά και η Ζιν Κιάν έμεινε να κοιτάει το σημείο στο οποίο στεκόταν πριν από λίγο. Δέκα χιλιάδες λούσεϊνς. Αυτό το ποσό ήταν ίσο με την περιουσία του πλουσιότερου ημίαιμου σε όλη τη Μητέρα. Δεύτερες έρχονταν οι Ζιν Κιάν με την Σάο Χον, έχοντας στην κατοχή τους εφτά χιλιάδες λούσεϊνς. Εδώ και καιρό προσπαθούσε να την ξεπεράσει, αλλά πάντα κατάφερνε να αναπληρώσει με κάποιον τρόπο τη διαφορά. Αυτή ήταν η ευκαιρία της λοιπόν. Και προφανώς δε θα την χάλαγαν ακόμα περισσότερα λούσεϊνς. Έπρεπε λοιπόν να μάθει πιο ήταν αυτό το τέρας που έψαχναν οι Ιερείς τόσο απεγνωσμένα.

Δεν χρειάστηκε όμως να ρωτήσει γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή ήρθε δίπλα της η Σάο Χον λεγοντας, «Είναι ο Νιλ».

Η Ζιν Κιάν την κοίταξε για αρκετή ώρα.

«Το τέρας που θέλετε να σκοτώσουμε», άρχισε με μια έκφραση δυσπιστίας στο πρόσωπό της, «είναι ο Νιλ;»

«Όσο παράξενο και να σου ακούγεται, ναι», απάντησε η αδερφή της, «είναι απόγονος μιας επικίνδυνα ισχυρής οικογένειας θαλάσσιων τεράτων. Στον πόλεμο που έγινε πριν από χιλιετίες παραλίγο να μας κερδίσουν. Δε θέλουμε να έχουμε μια τέτοια απειλή ανάμεσα στα πόδια μας – αχ!», η Σάο Χον εδειξε ένοχη για μια στιγμή,

«δεν ήθελα να σε προσβάλλω» και έφυγε με ενα βλέμμα ικανοποίησης στα μάτια της.

Η Ζιν Κιάν έμεινε άπραγη για μερικά δευτερόλεπτα και μετά έφυγε πετώντας από την τζαμαρία με ένα χαμόγελο να παίζει στο πρόσωπό της. Αυτή ήταν η καλύτερη κατάληξη που θα μπορούσε να φανταστεί.

Ευπνάω. Βλέπω, αλλά πέρα από αυτό δεν αισθάνομαι τίποτα. Αισθάνομαι σαν να μην έχω σώμα, σαν να είμαι φτιαγμένος από αέρα. Μπορώ να σκεφτώ, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα. Έκτος από ένα πράγμα...Ναι. Θυμάμαι. Αυτή. Περιπλανιέμαι στο σπίτι μέχρι που συναντώ τον καθρέφτη. Αντικρίζω τη μορφή μου. Μου πήρε το δέρμα μου, έχω μείνει ένα γκρίζο περίβλημα και ένας σκελετός ψαριού. Μου πήρε την καρδιά, έχει μείνει στη θέση της μια τρύπα, ένα κενό που μπορείς να δεις απο μέσα.

Ήξερα ότι δεν είχα πολύ χρόνο ακόμα. Αλλά όσο χρόνο μπορούσα να ζήσω, θα την κυνηγούσα. Με κάποιον τρόπο. Θα βρω ένα βέλος. Θα γράψω το όνομά της στην κεφαλή και θα πάρω τη ζωή από μέσα της όπως την πήρε αυτή από εμένα.

Γιάννης Παναγιώτου

Φαντάσματα του παρελθόντος

Μέρος 1^ο

Κατά τ' άλλα είναι ένα φυσιολογικό πρωινό για τους περισσότερους που ζουν στην τσιμεντένια ζούγκλα. Ο ήχος της κυκλοφοριακής συμφόρησης παίζει τον ρόλο μουσικού υποβάθρου και οι περισσότεροι Αθηναίοι είτε έχουν αναισθητοποιηθεί σ' αυτόν είτε έχουν κουραστεί να παραπονιούνται. Ο ιουλιανός ήλιος καθιστά ήδη την ατμόσφαιρα αποπνικτική και ο ασυννέφιαστος ουρανός δε θα βοηθήσει κανέναν.

Σε ένα μικρό διαμέρισμα κοντά στο κέντρο της πόλης, η Μαίρη μόλις ξυπνάει για να απολαύσει την άδεια από τη δουλειά της. Νιώθει την έντονη ζέστη, όμως το μόνο πράγμα που δε θέλει να έχει στο νου της είναι η ασφαλιστική εταιρία στην οποία εργάζεται. Αυτό που επιθυμεί είναι να περάσει λίγο χρόνο με τον αρραβωνιαστικό της και να απολαύσει τη συμβίωσή τους. Οι γονείς της δεν κατέκριναν τις επιλογές της στον επαγγελματικό τομέα και ευτυχώς πίστευαν πως ο Γεράσιμος είναι κατάλληλος γι' αυτή. Ο Γεράσιμος όμως της έχει αναφέρει ελάχιστα πράγματα για τους γονείς του. Το βλέμμα του πάντα σκοτεινιάζει όταν αυτή ρωτά για περαιτέρω λεπτομέρειες, το χαμόγελό του σβήνει για αρκετή ώρα. Φαίνεται πως είναι ένα αρκετά ευαίσθητο θέμα γι' αυτόν και γι' αυτό το λόγο δεν τον έχει πιέσει. Όταν θα είναι ψυχικά έτοιμος θα της πει, είναι σίγουρη. Ο αρραβώνας τους δε μοιάζει να αποτελεί μία βιαστική απόφαση και ο Γεράσιμος κάνει, παραδόξως για αυτή την εποχή, δουλειές με φούντες στο λογιστικό γραφείο. *Όλα ρέουν μέλι γάλα.*

Αυτό το καλοκαίρι θα ξαπλώνω στο κρεβάτι χωρίς έγνοιες να στριφογυρίζουν στο μυαλό μου. Ο Γεράσιμος θα κοιμάται πιο ήσυχα. Παραμιλάει στον ύπνο του τελευταία. Λέει κάτι ασυναρτησίες για...

Ακούει έναν ξαφνικό θόρυβο από το σαλόνι και ξαφνιάζεται. Όταν όμως ανοίγει τα μάτια της, αυτός δε βρίσκεται στο κρεβάτι τους. Καθησυχάζει τον εαυτό της πως αυτός έχει ξυπνήσει και έχει ήδη φτιάξει πρωινό. Με το χέρι της παραμερίζει τις κόκκινες μπούκλες των μαλλιών από το πρόσωπό της και με νωθρό ρυθμό βάζει τις παντόφλες της, σηκώνεται από το κρεβάτι και κατευθύνεται προς το σαλόνι του διαμερίσματος.

Με μισόκλειστα τα μάτια και πνίγοντας ένα χασμουρητό ξαφνικά σαστίζει με το θέαμα που βλέπει και της παίρνει μερικά δευτερόλεπτα για να το επεξεργαστεί και να αντιδράσει. Γουρλώνει τα μάτια της και κρύος ιδρώτας αρχίζει να τη λούζει. Τα μαξιλάρια των καναπέδων είναι στοιβαγμένα στο πάτωμα, καρέκλες και κομοδίνα είναι αναποδογυρισμένα, σκισμένα κομμάτια εφημερίδας βρίσκονται σκόρπια σε όλο το δωμάτιο, διακοσμητικά μπιμπελό, βιβλία, ακόμη και οι φωτογραφίες τους ως ζευγάρι, τα πάντα μοιάζουν σαν να βρίσκονταν στο έλεος ενός τυφώνα.

Στο κέντρο της αναστάτωσης βρίσκεται ξαπλωμένος σε εμβρυακή στάση, μία σκιά αυτού που πριν δέκα περίπου ώρες ήταν ο αρραβωνιαστικός της. Τα μαύρα του μαλλιά είναι μούσκεμα στον ιδρώτα και στην πιτζάμα του, στην περιοχή ανάμεσα στα πόδια του, υπάρχει ένας τεράστιος υγρός λεκές. Εκείνη τη στιγμή μία ξινή δυσωδία φτάνει στα ρουθούνια της και καταλαβαίνει. Το χειρότερο από όλα όμως είναι το πρόσωπό του. Τα μάγουλά του είναι ρουφηγμένα, με αυλάκια δακρύων πάνω τους και τα κάποτε αμυγδαλωτά του μάτια, τώρα είναι κόκκινα και πρησμένα από το κλάμα. Παρατήρησε πως το κάτω χείλος του έτρεμε και ακουγόταν ένας σχεδόν ανεπαίσθητος κλαψιάρικος ήχος.

Δεν ξέρει πόση ώρα πέρασε, όμως όταν συνήλθε από το σοκ αποφάσισε να μιλήσει:

-Γ-Γεράσιμε;

...

-Πώς... αυτό! Εί-είσαι... εντάξει;

...

Αφού η Μαίρη παίρνει μία βαθιά ανάσα τον ρωτάει πιο ήρεμα:

-Συνέβη πάλι... έτσι δεν είναι; Χειροτέρευσε κι άλλο;
-N-v-v-ναι.

Μέρος 2^ο

Αφού άκουσε τη διήγησή του, κοίταξε το σημειωματάριό του. Έγραψε καινούργιες προτάσεις και τις έσβησε επιλεκτικά. Προβληματισμένος, επανέλαβε τη διαδικασία αρκετές φορές και στο τέλος έξυσε το λευκό γένι του. Κοίταξε τον προβληματισμένο νεαρό στα μάτια, αλλά δεν είπε τίποτα. Ο χώρος κλιματιζόταν ενώ λάμβανε κανείς υπ' όψιν την προσεγμένη του διακόσμηση με συνδυασμούς του πράσινου και του κίτρινου, τους ζωγραφικούς πίνακες, τα διακοσμητικά φυτά και τις άνετες πολυθρόνες πουφ στις οποίες κάθονταν ο ασθενής και ο ψυχολόγος, όλα μαζί δημιουργούσαν ένα χαλαρωτικό και ήρεμο περιβάλλον. Ο μεγάλος σε ηλικία κύριος, συγκριτικά φαινόταν κάπως επίσημος με τα κοκάλινα γυαλιά του και το μπλε κοστούμι του, ενώ ο Γεράσιμος φορούσε βερμούδα, αθλητικά παπούτσια και μία απλή μπλούζα με κοντά μανίκια. Παρ' όλα αυτά δεν υπάρχει γραφείο μεταξύ τους, ενώ το γεγονός πως οι πολυθρόνες δε βρίσκονται αντίκρου η μία στην άλλη αλλά σχηματίζουν μία γωνία δημιουργεί μία αίσθηση ισότητας και συμπάθειας ανάμεσα στα δύο άτομα. Η διάταξη του χώρου (και όχι μόνο) έχει σχεδιαστεί με ακρίβεια, ώστε να αποτραπεί τυχόν παραβίαση του προσωπικού χώρου του ασθενούς ή αίσθημα απειλής από τον ψυχολόγο.

Ο ψυχολόγος σκέφτηκε ξανά όσα είχε ακούσει στην τωρινή, αλλά και στην προηγούμενη συνάντηση και οδηγήθηκε στο συμπέρασμα πως χρειαζόταν περαιτέρω έρευνα για να σχηματίσει ένα σωστό συμπέρασμα και να αποκλείσει άσχετα στοιχεία, καθώς και για να υπολογίσει όλες τις παραμέτρους, αστάθμητες και μη. Η ψυχολογία χρειάζεται πολλή προσοχή και λεπτότητα και το είχε διδαχτεί αυτό έπειτα από τόσα χρόνια και αμέτρητους ασθενείς.

Γεράσιμε παιδί μου, θα πρέπει να σε παρακαλέσω να επαναλάβεις όσα μου έχεις πει με κάθε λεπτομέρεια. Θέλω να μου πεις τα προβλήματα που είχες από παλιά. Είναι αναγκαίο για να σε καταλάβω καλύτερα αλλά και για να επανεξετάσω το όλο θέμα με

ακρίβεια. Είναι απαραίτητο να κατανοήσεις κι εσύ ο ίδιος τον πυρήνα των προβλημάτων σου ώστε να τα επιλύσεις.

- Μ-μάλιστα, δεν έχω κανένα πρόβλημα κύριε...

-Σε παρακαλώ, να λείπουν οι επισημότητες, μία ωραία ατμόσφαιρα να είμαστε. Θα μου απευθύνεσαι με το όνομά μου, ως φίλος προς φίλο. Μη φοβάσαι να ανοίγεις στους άλλους Γεράσιμε, στο κάτω-κάτω της γραφής δεν σου κάνω ανάκριση. Να σε βοηθήσω θέλω.

- Εντάξει κ-, ε... Πέτρο.

- Καλύτερα έτσι δεν νομίζεις;

- Ναι.

-Μπράβο. Πίσω στην συζήτησή μας τώρα. Μπορείς να μου πεις ξανά τι σε προβληματίζει; Από την αρχή.

-Καταρχάς σας είπα πως πάντοτε οι γονείς μου, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου... ήταν πολύ καταπιεστικοί και βίαιοι. Δεν έδειχναν το παραμικρό ενδιαφέρον και ήταν προφανές πως δε με αγαπούσαν. Μονίμως προσπαθούσαν να με ξεφορτωθούν και δε φρόντιζαν για την ευτυχία μου σε κανένα βαθμό. Όποτε τους αφηφούσα, και δεν ήταν λίγες αυτές οι φορές, μ-μου έλεγαν πολύ άσχημα λόγια κ-κ-και τις περισσότερες φορές με χτυπούσαν πολύ άγρια.

- Το πρόσεξαν ποτέ αυτό άλλοι άνθρωποι;

-Θυμάμαι πως οι γείτονές μας, όποτε με συναντούσαν μου πρόσφεραν καραμέλες και μου έδιναν ασυζητητί και κρυφά από τους γονείς μου χρήματα. Συχνά με κοίταζαν κάπως περίεργα και με ρωτούσαν αν περνάω καλά στο σπίτι. Ποτέ δεν τους είπα την αλήθεια γιατί φοβόμουν, όμως γνώριζαν τι συνέβαινε. Οι γονείς μου δεν ήταν ποτέ διακριτικοί.

- Είχες μιλήσει ποτέ σε κάποιον για αυτό το θέμα; Στο σχολείο σου για παράδειγμα; Δάσκαλοι, συμμαθητές;

- Με τους καθηγητές η κατάσταση ήταν παρόμοια. Πάντοτε μου είχαν κάποια αδυναμία και μου έβαζαν άριστα, παρ' όλο που εγώ δεν ήμουν ιδιαίτερα καλός στα μαθήματα. Με τους φίλους μου όμως όλα ήταν διαφορετικά. Τους έλεγα τα πάντα που με απασχολούσαν και με βοήθησαν πάρα πολύ όλα αυτά τα χρόνια. Όποτε οι γονείς μου με άφηναν νηστικό ή με χτυπούσαν, αυτοί μου έδιναν, λίγο ο καθένας, από το κολατσιό τους ή μου δώριζαν τα παιχνίδια τους για να παίζω

στο σπίτι μου με κάτι. Με συμπονούσαν και αποτελούσαν μία λάμψη φωτός που φώτιζε τα σκοτεινά παιδικά μου χρόνια. Ήταν από τα λίγα άτομα που νοιάστηκαν πραγματικά για εμένα..

Διακόπτει την αφήγηση του και συνειδητοποιεί πως έχει βουρκώσει.

-Πολύ συγκινητικό! Σε παρακαλώ μη σταματάς, βγάλε το από μέσα σου, είναι ο μόνος τρόπος για να λυτρωθείς από τους προσωπικούς σου δαίμονες.

Ο Γεράσιμος αρχίζει να ξεσπάει σε λυγμούς.

- Δ-δ-δεν...

- Άκου, ξέρω πως νιώθεις αβάσταχτο το βάρος που έχεις μέσα σου, αλλά θα σου παρομοιάσω την όλη κατάστασή σου. Σκέψου πως είσαι μία τσαγιέρα. Όλα αυτά τα χρόνια μέσα σου κοχλάζουν και βράζουν όλα αυτά που δεν έχεις μοιραστεί με τους άλλους. Τα θέματα με τους γονείς σου, οι παλιοί σου φίλοι, όλα αυτά. Συνεχίζοντας με αυτόν τον τρόπο, θα εκραγείς από την πίεση, μόνο που αυτή η κατάρρευση θα είναι ψυχολογική στην πραγματικότητα. Το καλύτερο που μπορείς να κάνεις στον εαυτό σου, είναι να απελευθερώσεις τον άγριο χείμαρρο συναισθημάτων που έχουν συσπειρωθεί μέσα σου και να τον μετατρέψεις σε ένα ρυάκι ψυχικής ηρεμίας και γαλήνης. Φυσικά δεν μπορώ να σε πιέσω εάν δεν είσαι έτοιμος, παρά μόνο να σου δώσω λίγο χρόνο, αλλά...

- Ό-ό-όχι όχι όχι, έχεις δ-δ-δίκιο, (σνιφ), αν συνεχίσω ν-να το κρατάω μέσα μου, (σνιφ) θα τρελαθώ τ-τελείως. Δ-δεν αντέχω άλλο!

- Ηρεμία... ηρεμία. Χαίρομαι πολύ για εσένα. Είναι αξιοθαύμαστα τα βήματα που έχεις κάνει. Τώρα, με ηρεμία, ας συνεχίσουμε με την αφήγησή σου.

- Ν-ναι... Ε, συγγνώμη που παραφέρθηκα Πέτρο. Λοιπόν, είχα μείνει στους φίλους μου. Η αλήθεια είναι πως μόλις πήγα στο γυμνάσιο και ανακάλυψα πως όλοι οι φίλοι μου είχαν γραφτεί σε διαφορετικά γυμνάσια από εμένα, καταρρακώθηκα. Αυτοί ήταν οι στυλοβάτες μου σε όλη την παιδική μου ηλικία. Έκανα βέβαια πολύ καλούς φίλους, αλλά ως έφηβος πέρασα πολύ δύσκολα με τους γονείς μου.

Τελικά όμως με «ανάγκασαν» στο λύκειο και από εκεί και πέρα να μείνω με τους παππούδες μου, οι οποίοι έμεναν στην άλλη άκρη της Αθήνας. Άλλο που δεν ήθελα! Αυτό που ευχόμουν κρυφά κάθε

βράδυ, επιτέλους πραγματοποιήθηκε! Ακόμα και τώρα όμως δεν ξέρω γιατί έγινε αυτό. Το μίσος μεταξύ εμένα και των γονιών μου ήταν πλέον αμοιβαίο και μπορεί να ήταν πάντοτε, οπότε γιατί δεν το είχαν κάνει νωρίτερα; Πριν μείνω με τους παππούδες μου, άκουγα για αυτούς τα χειρότερα και τους είχα δει λίγες φορές. Αντίθετα όμως, αυτοί ήταν πάντοτε πολύ καλοί μαζί μου κι είμαι σίγουρος πως αφού ήξεραν πραγματικά την κατάσταση του οικογενειακού περιβάλλοντός μου, θα ήταν πρόθυμοι να με αναθρέψουν ακόμα και όταν ήμουν μικρός.

-Είσαι σίγουρος πως οι παππούδες σου γνώριζαν την καταπιεστική και βίαιη συμπεριφορά των γονιών σου;

Πίστεψε με, ήταν ηλίου φαεινότερον. Οι γονείς μου δεν είχαν ούτε καν την ιδιοσυγκρασία να προσποιηθούν πως αποτελούν πρότυπα για πέντε λεπτά! Ακόμα και τις λίγες φορές που έρχονταν για επίσκεψη οι παππούδες μου, οι καυγάδες ήταν συχνοί και μνημειώδεις! Φυσικά, άκουγα την κάθε λέξη!

-Όσο περισσότερο το σκέφτομαι, τόσο περισσότερο νομίζω πως η μετακόμισή σου πρέπει να σχετίζεται με έναν πρόσφατο διαπληκτισμό ανάμεσά τους. Είναι πιθανόν οι παππούδες σου να απείλησαν, αγανακτισμένοι για το τι θα απογίνεις, να καταγγείλουν τους γονείς σου. Είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσαν να τους κατηγορήσουν, και μάλιστα με στοιχεία, για ενδοοικογενειακή βία.

-Πραγματικά δε θέλω να μάθω το λόγο, όσο λογική κι αν ακούγεται η άποψή σου. Αλλά γιατί όχι νωρίτερα;

-Ό, τι γράφει δεν ξεγράφει και δεν μπορούμε να αλλάξουμε τι συνέβη στο παρελθόν. Δεν πρέπει να προσπαθείς να ξεφύγεις από το παρελθόν σου. Επιτέλους πρέπει να καταλάβεις πως τα φαντάσματα του παρελθόντος δεν πρέπει να τα αγνοείς, αλλά να μάθεις να τα ακούς και να μαθαίνεις από αυτά. Τι άλλες λεπτομέρειες έχεις να προσθέσεις;

-Επειτα από εκείνη την περίοδο της ζωής μου, τα πράγματα κύλησαν ομαλά. Προσπάθησα να διακόψω τελείως τις επαφές μου με τους γονείς μου, κάτι που ήταν αμοιβαίο.

-Επομένως, δεν έχεις μάθει τίποτα για αυτούς από τότε; Αν ζουν ή αν έχουν πεθάνει;

-Όχι και πραγματικά δεν με ενδιαφέρει. Ήταν απαίσιοι άνθρωποι. Το πιο πιθανό είναι να με έβλεπαν ως ένα ατύχημα.

-Αργότερα στα φοιτητικά μου χρόνια, γνώρισα την Μαίρη. Σου έχω μιλήσει και προηγουμένως για αυτήν. Ερωτητήκαμε παράφορα και αρραβωνιαστήκαμε πριν από δύο χρόνια. Στην αρχή δεν της είχα πει πολλά για το παρελθόν μου, όμως... εκεί που νόμιζα πως είχα θάψει τις πιο σκοτεινές μου εμπειρίες, τις αμέτρητες πίκρες που είχα ζήσει, όλα άρχισαν να βγαίνουν στην επιφάνεια. Οι εφιάλτες χειροτέρευαν, γίνονταν ολοένα και πιο επίμονοι.

-Καταλαβαίνεις όμως πως οι πληγές που δημιουργήθηκαν είναι βαθιές; Θα ήταν αδύνατον να διαγράψεις, ακόμα και τώρα, όλα τα προβλήματά σου με το πάτημα ενός κουμπιού. Το μόνο που πετυχαίνεις μ' αυτόν τον τρόπο είναι την όξυνσή τους.

-Τώρα ναι, καταλαβαίνω, αλλά προηγουμένως, ακόμα και με την εμφάνιση των εφιαλτών, δεν ήθελα να στεναχωρήσω τη Μαίρη και μάλλον... δεν ήθελα να ξαναανιώσω ποτέ έτσι.

Ακολουθεί μία μεγάλη παύση. Από το παράθυρο φαίνεται ο ήλιος που δύνει και το δωμάτιο γεμίζει με φλογερά χρώματα. Από τον Γεράσιμο έφυγε ένα βάρος το οποίο ήταν ασήκωτο, πάνω απ' όλα όμως νιώθει εξάντληση. Δεν είναι εύκολο να πολεμήσει κάποιος τα φαντάσματα του παρελθόντος.

Εκείνη τη στιγμή αναθυμάται τους εφιάλτες του. Τους είχε περιγράψει στον Πέτρο, όπως και τα περίεργα περιστατικά υπνοβασίας κατά την διάρκεια της προηγούμενης συνεδρίας και εκείνος του είχε δώσει συγκεκριμένες, εμπειριστατωμένες ερμηνείες για το τι συμβολίζουν, οι οποίες όπως αποδείχθηκαν σήμερα, ήταν απίστευτα ακριβείς. Τώρα όμως βλέπει τα φαντάσματα πιο ζωντανά από ποτέ: ο ίδιος μέσα σε ένα χρηματοκιβώτιο που το περιβάλλει το κενό, εκείνο όμως λυγίζει προς τα μέσα και τον συνθλίβει αργά, αλλά οι κραυγές του δεν ακούγονται. Άλλες φορές ισχνά, εφιαλτικά πτώματα πετάγονται από το έδαφος και τον τραβάνε στο αβυσσαλέο έρεβος. Κάποιες άλλες ονειρεύεται πως το σώμα του παραμορφώνεται και από τις πληγές του πηγάζει μαύρο αίμα και πύον, ενώ κατσαρίδες σέρνονται κάτω από το δέρμα του. Όλοι πάντως οι εφιάλτες ήταν παρασκευάσματα φρίκης.

Τα συναισθήματα όμως που ένιωθε κατά τη διάρκεια των ονείρων ήταν πιο φρικαλέα από οποιαδήποτε εικόνα. *Μοναξιά* η οποία λυγίζει θέληση από ατσάλι, να νιώθεις πως όλες οι χαρούμενες στιγμές που έχεις περάσει πετιούνται σε μία άβυσσο και να γεμίζεις

με *μιζέρια*, να αμφιταλαντεύεσαι συνεχώς ανάμεσα στη λογική και στην *τρέλα*, η *απελπισία* να γίνεται μέρος του εαυτού σου. Το χειρότερο από όλα είναι να ψάχνεις λύτρωση και να μην την βρίσκεις, σαν να περιπλανιέσαι αιωνίως σε ένα ατέλειωτο τούνελ χωρίς φως στο τέλος του.

Τώρα δεν ένιωθε τίποτα παρά αναγούλα από την ψυχική υπερδιέγερση. Ήθελε να φύγει, το μόνο άτομο που ήθελε να δει αυτή τη στιγμή είναι η Μαίρη. Κάθε ίνα του κορμιού του πονάει και επιζητά ύπνο.

- Πέτρο, δεν ξέρω αν θα αντέξω κι άλλη ανάλυση των εσώψυχών μου για σήμερα. Πρέπει να φύγω.

- Το χρονικό όριο της συνάντησης έχει σχεδόν λήξει ούτως ή άλλως. Έκανες τεράστια πρόοδο σήμερα. Θέλω να δω αν η ψυχανάλυση πετυχαίνει και αν θα έχεις άλλους εφιάλτες ή συναισθηματικά ξεσπάσματα. Επίσης όταν είσαι έτοιμος πρέπει να μιλήσεις και στη Μαίρη. Βρίσκεται εν μέρει στην άγνοια και το σωστό και για τους δύο θα ήταν να μην της κρύψεις κάτι.

- Υποθέτω... καλό βράδυ, Πέτρο.

- Καλό βράδυ, Γεράσιμε.

Μέρος 3^ο

Στους δρόμους κυκλοφορούν πολύ λίγοι άνθρωποι. Το δεκαπενταύγουστο πηγαίνουν οι περισσότεροι είτε στα χωριά τους μαζί με τις οικογένειές τους είτε δειπνούν με συγγενείς και φίλους μέσα στο σπίτι ή σε ένα εστιατόριο. Το απόγευμα η κίνηση στους δρόμους τριγύρω είχε μειωθεί αξιοσημείωτα και η σχετική ηρεμία που υπήρχε καθιστούσε τη βόλτα πολύ ευχάριστη, εάν εξαιρέσει κάποιος την ανάσα του λίβα. Η παραλία Βουλιαγμένης είναι ερημική και γαλήνια με το φλοίσβο των κυμάτων και τη χρυσαφένια άμμο. Η οσμή της αλμύρας πλανάται στον αέρα. Οι δυο τους φοράνε μαγιό, ξαπλωμένοι πάνω στις πετσέτες θαλάσσης και κάτω από τον ίσκιο μίας ομπρέλας παραλίας.

Έχει περάσει ένας μήνας από το περιστατικό και ο Γεράσιμος έχει μιλήσει στη Μαίρη για τα πάντα. Οι μέχρι τώρα τέσσερις συνεδρίες με τον ψυχολόγο ήταν θαυματουργές για την ψυχολογία του. Οι εφιάλτες σταμάτησαν και τα φαντάσματα του παρελθόντος

έπαψαν να τον ταλαιπωρούν. Ακόμα και η γενικότερη συμπεριφορά και ο τρόπος σκέψης του άλλαξαν προς το καλύτερο, οι ευαισθησίες και οι αναστολές εξαφανίστηκαν, η κλειστή προσωπικότητά του απέκτησε έναν δυναμισμό τον οποίο ο ίδιος δεν ήξερε ποτέ πως κατείχε.

Αλλά και η Μαίρη άλλαξε. Είδε και κατανόησε κάποιες πτυχές της προσωπικότητας του Γεράσιμου, τις οποίες δεν τολμούσε να διανοηθεί. Ενστερνίστηκε τους φόβους και τις ανησυχίες του και έπειτα με την σειρά της ανοίχτηκε περισσότερο απέναντί του. Με την παρότρυνση του κυρίου Πέτρου προχώρησαν ακόμα πιο πέρα. Φανέρωσαν τις πιο σκοτεινές τους σκέψεις, μύχιες επιθυμίες και επτασφράγιστα μυστικά. Ξαναγνωρίστηκαν από την αρχή και έκαναν τη σχέση τους ουσιαστική και πνευματική, πέρα από ερωτική. Η επούλωση των ψυχικών πληγών του Γεράσιμου έδωσε αφορμή στο ζευγάρι να ενισχύσει τον δεσμό και αυτός να αποκτήσει νόημα.

Η Μαίρη ανασηκώνεται, τον φιλάει και τον ρωτάει:

- Δεν είναι πολύ ωραία εδώ; Είναι τόσο ήσυχα που καταντάειδυλλιακό το μέρος,

- Όντως,

- Εσύ είσαι καλά;

- Φυσικά. Γιατί να μην είμαι;

- Δεν περάσαμε και λίγα αυτόν το μήνα. Με κατατρόμαξες εκείνο το πρωί, δε μου μίλησες την υπόλοιπη μέρα και όταν με το καλό αποφάσισες να μου μιλήσεις, το μόνο που πήρα ήταν μερικές αινιγματικές απαντήσεις. Μία εβδομάδα μετά, αφού μιλήσαμε, σοκαρίστηκα. Δεν είχα ιδέα ότι εσύ... τόσα χρόνια. Έπρεπε να μου μιλήσεις.

- Ξέρω ότι έκανα λάθος, αλλά ό,τι έγινε έγινε. Το καλό της υπόθεσης είναι ότι ξεμπερδέψαμε με τα προσωπικά μας θέματα και γνωρίσαμε καλύτερα ο ένας τον άλλο. Ας απολαύσουμε την στιγμή· δεν χρειάζεται να σκοτιζόμαστε χωρίς λόγο.

- Τέλοσπαντων, περάσαμε αυτό το εμπόδιο. Δεν ξέρουμε όμως τι άλλο μας επιφυλάσσει το μέλλον.

- Ό, τι κι αν συμβεί, θα το περάσουμε μαζί.

- Μαζί.

Σε μία ερημική παραλία κάθετα ένα ερωτευμένο ζευγάρι που

απολαμβάνει τη σιωπή και μιλάει με βλέμματα. Οι λέξεις είναι περιττές. Ο κόσμος γύρω τους συνεχίζει να κυλάει με χαρές και λύπες. Δισεκατομμύρια άνθρωποι προσπαθούν με τη λογική και την τάξη να ζήσουν τις ζωές τους σε έναν κόσμο που διέπεται από τους νόμους του χάους. Η ζωή συνεχίζεται και δε φαίνεται να τελειώνει...